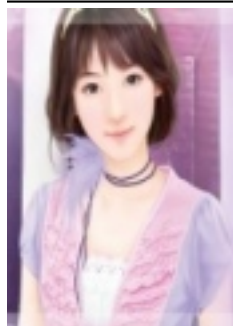

Hôm Nay Em Phải Gả Cho Anh

Contents

Hôm Nay Em Phải Gả Cho Anh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	24
5. Chương 5	31
6. Chương 6	38
7. Chương 7	46
8. Chương 8	51
9. Chương 9	59
10. Chương 10: End	66

Hôm Nay Em Phải Gả Cho Anh

Giới thiệu

Anh là người “Ổ chung rất tốt”, Phàm là những thứ không hợp lòng anh, tất cả anh đều tự động làm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hom-nay-em-phai-ga-cho-anh>

1. Chương 1

Học viện thiết kế Ngải Liệt Hi chuyên đào tạo ra bậc thầy kiến trúc quốc tế? Nói không ngoa J. D. S một tay tạo ra hệ thống công nghiệp thiết kế hiện đại, Lam Vũ Khiết học năm thứ tư, vừa chấm dứt một buổi học cuối cùng ngày hôm nay, tóc ngắn ngang tai mềm mại mát mẻ, khiến cô thoát nhìn ngây thơ như một nữ sinh trung học.

Đứng trong đám đông chật chội ngoài cửa, Lam Vũ Khiết không vội vàng rời đi, mà im lặng dùng cặp mắt to sáng của cô, đảo quanh cảnh tượng trường học trước mắt.

Nhặt đâu cũng có các tác phẩm thiết kế bậc thầy, hồn nhiên rải rác từng góc trong trường học.

Có người mang theo? LV? Là túi xách từ phòng học chạy xuống, bước nhanh vội vàng hện hò sau khi tan học, có người mang? TOD'S? là loại giày đơn giản thoải mái, ngồi xe đạp nhàn nhã đi lại.

Đương nhiên, xe đạp là do "Kỹ nghệ máy móc Phong Tấn" sản xuất.

Cũng có người một thân? Chanel, Armani? Trang phục và đồ trang sức, dương dương tự đắc ngồi trên cỏ, nói chuyện thoải mái; còn có càng nhiều là? Fendi, Hermes, Bvlgari, PatekPhilippe?...

Đây là trường học Ngải Liệt Hi, không lúc nào không trình diễn cuộc sống xa hoa.

Mặc dù đã học ở nơi này bốn năm, Lam Vũ Khiết vẫn có loại cảm giác không thật tựa như ảo mộng, không thể tin được mình lại trở thành một thành viên trong học viện thiết kế Ngải Liệt Hi.

Nếu không phải tiền của giáo viên Ngải Liệt Hi đủ nhiều, nếu không phải thành tích của cô đủ xuất sắc, nếu không phải học bổng của nhà trường cung cấp đủ hậu đãi, gia đình thường thường bậc trung như cô chắc chắn không thể chịu nổi học phí đắt tiền ở đây.

Cô cảm kích từ đáy lòng, "Ba đủ" kia thiếu một thứ cũng không được.

Khoác chiếc túi chỉ có ba trăm đồng mua được ở chợ đêm lên vai, khuôn mặt trẻ trung hiện lên một nụ cười tươi thông minh, Lam Vũ Khiết cất bước.

Những đóa hoa màu vàng đầy hai bên đường tạo thành bóng râm dành cho người đi bộ, lá vàng khô rụng dưới chân vang lên tiếng xào xạc, thừa dịp người đi lại thưa thớt, cô hồn nhiên bước bình thường vươn tay đụng vào những chuỗi hoa rũ xuống như chùm nho, nhưng khổ nỗi thân thể ột mét sáu không cách nào có thể khiến cô như nguyện, đành phải xoay người tìm những đóa hoa rơi còn lành lặn trên mặt đất để mua vui.

Thẳng đến khi bên tai truyền đến tiếng động cơ trầm thấp như sấm, cô mới dừng bước lại, vô cùng buồn bực, mỗi người trong sân trường đều ngẩng đầu, cùng chung kẻ địch vội vàng tìm kẻ đầu sỏ phá hư không khí yên tĩnh thoải mái của học viện Ngải Liệt Hi.

Là một chiếc BMW R1200R? Màu xám nhạt, thân xe có hai dải bắt sáng dài, dùng phương thức cực kỳ bá đạo, dã man, xâm nhập trường học.

Tiếng bánh xe? Tiếng động cơ? Trang phục màu đen, gắt gao bao trùm tài xế từ đầu đến chân, anh ta không đếm xỉa đến ánh mắt chỉ trích của mọi người, không chế cở máy sang quý, hoành hành ngang ngược chạy vào trong sân trường.

Đây, là, vi, phạm, nội, quy!

Ở trong sân trường Ngải Liệt Hi, phạm là phương tiện giao thông dựa vào động cơ để chuyển động, đều bị nghiêm cấm tuyệt đối.

Hoàn toàn không phải vì giảm bớt năng lượng, bảo vệ môi trường, thuần túy chỉ là lo lắng đến an toàn của những học sinh quý tộc mà thôi.

Đang lúc mọi người xôn xao nghị luận, chỉ thấy cở máy màu xám nguy hiểm kia đi vào con đường nhỏ hẹp râm mát dành cho người đi bộ, không báo động trước lái tới hướng Lam Vũ Khiết ——

"A, không!"

Thân xe kiểu thể thao xinh đẹp thanh lịch chạy băng băng, giờ phút này lại như ma quỷ cấp tốc, vì mạng nhỏ suy nghĩ, Lam Vũ Khiết biết cô nên lập tức tránh ra, mà không phải là dùng ánh mắt mê muội nhìn chăm chăm vào thân xe có công nghệ thiết kế vượt bậc kia.

Chuyện liên quan đến sống chết, nhưng hai chân lại như là bị xi măng cố định dính cứng nguyên chỗ, nặng nề không thể động đậy.

Nhìn chiếc xe không ngừng tới gần, cô nghĩ rằng, chẳng lẽ mình cứ như vậy bị đụng ngã, bị cán qua, sau đó nát bét thành mảnh nhỏ, ruột gan đứt từng khúc...

Trời ạ, chỉ tưởng tượng cảnh mình máu thịt mơ hồ, cũng đủ để khiến cô lâm vào trong sự sợ hãi vạn kiếp bất phục, càng không nói đến là cô vẫn còn chưa được đặt chân lên con đường thiết kế mơ ước!

Ngộ nhỡ chết thật rồi, có đấm ngực dậm chân cũng không đủ thuyết minh cảm thụ trong lòng cô.

Không, không, không... Nội tâm Lam Vũ Khiết không ngừng kháng cự kết cục đáng sợ đó.

Thấy khoảng cách chỉ còn một mét cuối cùng, cổ họng cô khô khốc phát không ra tín hiệu cầu cứu, hai chân chống đỡ không nổi thân mình, suy sụp tê liệt, cô nghẹn họng nhìn trân trối, cuối cùng vẫn không thể chạy thoát, đành buông tay chờ đợi tử vong.

Kết ——

Tiếng động bèn nhón, cơ hồ muốn cắt qua màng nhĩ của cô, khiến cho cô không thể không bật lỗ tai của mình lại.

Chiếc BMW nguy hiểm vạn phần dừng lại đúng lúc ở một giây cuối cùng, ngón tay và bàn tay anh tuấn mang bao tay đẩy mũ bảo hộ ra. Dưới mũ bảo hộ là một đôi mắt thâm thúy tràn ngập sự bức mình, đang lạnh lùng trừng trừng ngạo vật ngu xuẩn ở trước mắt, sự tức giận ngưng tụ ở đáy mắt, nhanh chóng lan rộng.

“Tránh ra!” Giọng nam ngạo mạn ra lệnh.

Sắc mặt Lam Vũ Khiết tái nhợt như quỷ, nếu không phải trái tim vẫn còn đang kịch liệt nhúc nhích ở trong lồng ngực, cô thực sự cho là mình đã bất hạnh được chúa gọi lên thiên đường rồi.

Phát hiện mình còn sống, cảm thấy hô hấp quả thực tốt đến đòi mạng!

Nhưng mà sau trận kinh hách cực độ, một cổ phần nộ tràn trề lạnh lẽo sinh ra tích tụ ở trong cơ thể cô, rục rịch, tùy thời đợi phản kích.

Cô hướng tầm mắt về phía kẻ đầu sỏ, nhìn thẳng vào đôi mắt giấu ở dưới mũ bảo hiểm.

Ngọn lửa trong ánh mắt lạnh lẽo, ngạo mạn giống như đã từng quen biết, trong lòng cô hoang mang gợn sóng.

Người này rốt cuộc là ai? Thật sự là dã man. Cô vắt hết óc nghĩ, oán hận đầy bụng.

Thấy Lam Vũ Khiết chớp cũng không chớp nhìn mình lom lom, cả người giống như một tòa núi nhỏ che ở trên đường dành cho người đi bộ, Lục Tình Xuyên mất hết kiên nhẫn nén giận, xuống xe, tiến lên.

Lúc anh ta bước ra, hai tay nhanh chóng cởi mũ bảo hiểm xuống, lộ ra gương mặt thật.

Mây rậm anh khí, ánh mắt ngạo mạn, mũi cao như lưng núi, môi cực kỳ không có thiện ý, vẻ mặt cứ như viết mấy chữ người lạ chớ tới gần, trong từ điển của người này, hiển nhiên thiếu nghiêm trọng mấy chữ khoan dung như “Lùi một bước trời cao biển rộng”.

Mà phóng mắt toàn bộ học viện thiết kế Ngải Liệt Hi, người có tính cách đầy khuyết điểm trầm trọng như thế, chỉ có một người —— Lục Tình Xuyên.

Lục Tình Xuyên, năm thứ tư hệ công nghiệp thiết kế, người thừa kế duy nhất của Lục gia - công nghiệp máy móc Phong Tấn, bạn học cùng lớp mà Lam Vũ Khiết không mong muốn thừa nhận nhất.

Còn nhớ ngày huấn luyện của sinh viên đại học năm nhất ba năm trước đây, Lục đại thiếu gia lững thững đến chậm lại phở trương vô cùng long trọng, để lại ấn tượng khắc sâu như đao đục trong lòng cô.

Đầu tiên là máy bay trực thăng riêng của Lục gia đáp xuống tầng cao nhất của lễ đường, khiến cho khóa huấn luyện tân sinh viên hoàn toàn bị bỏ dở.

Tiếp theo, hiệu trưởng dẫn đầu nhân viên hành chính cấp cao nhất của Ngải Liệt Hi khúm núm đứng sau cửa vào lễ đường, chỉ vì cung nghênh anh ta đại giá quang lâm.

Đối với việc mình đến muộn, Lục Tình Xuyên không có chút biểu hiện xấu hổ nào, bị mọi người vây quanh đi vào lễ đường, khuôn mặt lại còn thối hoắc, rất giống thủ lĩnh của tập đoàn đòi nợ, quả thực ngạo mạn tới cực điểm.

Càng quái quỷ là, một đám học sinh nhìn ngang nhìn dọc đều là những tên thói tha ngạo mạn, vô lễ, thiếu dạy dỗ, lại gần như phục sát đất sùng bái anh ta, trình độ kỳ quái, thật là khiến cho cô hoàn toàn mở rộng tầm mắt suốt bốn năm nay.

Tốt, tốt, tốt, sinh ra đã ngậm thìa bạc * quả nhiên khác biệt, tính tình quá kiêu ngạo, cô xem như được linh giáo.

(*Sinh ra đã ngậm thìa bạc: số may mắn, sung sướng từ trong trứng)

Nhìn xem, người này bây giờ còn không tự tỉnh lại, đang trừng mắt nhìn cô chằm chằm đấy!

Đúng rồi, là ai nói anh ta mày rậm, mắt sâu, mũi thẳng, môi đầy đặn, suýt đến khiến cho người muốn cắn một cái?

Là ai nói tướng mạo anh ta tuần dật phi phạm, khí chất u buồn động lòng người, đẹp như người mẫu nam trên đài?

Lại là người nào không hiểu chuyển nói lồng ngực anh ta rộng lớn, cơ bắp rắn chắc, dáng người to lớn, đường cong hoàn mỹ khiến chân người ta mềm nhũn?

Theo cô thấy, người Lục Tình Xuyên cao lớn, giờ phút này rất giống một con tinh tinh phát cuồng, đang mang theo khí thể bức người, quét ngang trời đất mà đến.

Còn chưa kịp ứng biến, Lục Tình Xuyên biến thân thành tinh tinh đã dùng cái tay mang bao tay, một phen kéo áo cô, không kiên nhẫn gầm nhẹ, “Lam Vũ Khiết, cô điếc có phải không? Bảo cô tránh ra còn chưa chịu chịu, rốt cuộc cô là loại động vật cấp thấp gì?”

Gì, tinh tinh còn dám nói cô là động vật cấp thấp?

Thói đời xoay chuyển, cũng không nghĩ xem là ai không tuân theo quy định trước, vẫn còn mặt mũi la lối ồn ào ở đây.

Tốt lắm, cho dù toàn bộ mọi người ở Ngải Liệt Hi coi anh ta như thần thánh mà cúng bái, nhưng tuyệt đối không có cô - Lam Vũ Khiết ở trong số đó. Lửa giận ngưng tụ ở trong cơ thể cô, quả nhiên dưới sự gầm rú của Lục Tình Xuyên lại bị đốt lên bùng bùng.

Cô không hề sợ hãi đẩy tay anh ra, lại lên tiếng phản kích rõ ràng.

“Nếu tôi là động vật cấp thấp, vậy anh chắc chắn là một kẻ thất học siêu cấp. Bên trong sổ ghi chép sinh viên có viết rõ ràng, trong sân trường cấm dùng phương tiện giao thông có động cơ. Lục Tình Xuyên, tôi tin anh không mù, nhưng anh có muốn trở về học tiểu học một lần nữa không, học giỏi quốc ngữ trước?”

Miệng của cô vẫn bình tĩnh, mắng mỏ không mang theo cảm xúc, hoàn toàn là lời đề nghị xuất phát từ lý tính, thiện lương đến làm cho người ta giận sôi, nhưng mà trên thực tế lại sắc bén như lưỡi dao, khiến Lục Tình Xuyên kinh ngạc.

Đại thiếu gia cao cao tại thượng lần đầu bị tổn hại danh dự mất hết mặt mũi, Lục Tình Xuyên tức giận đặng đặng nhin không được nheo mắt lại, tỉ mỉ đánh giá vị bạn học cùng lớp không sợ chết trước mắt này.

Tóc ngắn đứng đắn, toàn thân phát ra hơi thở của sinh viên không ngốc nghếch.

Nhìn cô mi thanh mục tú (mày mỏng mắt thanh tú), nhưng mà đáy mắt lại lộ ra ý niệm cứng cỏi hơn người, cho dù có ngũ quan nổi bật xuất sắc, nhưng tuyệt đối vẫn không hơn người mẫu biểu diễn trên đài.

Cùng với cái miệng nhỏ nhắn như cử ấu, hoàn toàn ăn khớp với những lời cô nói.

Không giống với những cô gái thích đem mặt mình làm chỗ phối màu, màu da của cô hoàn toàn trắng sạch, lại có vẻ đẹp trời sinh ngay cả tàn nhang cũng không có, hơn nữa cặp mắt kia giống viên thủy tinh trong suốt, tinh thuần không dính một hạt bụi.

Toàn thân cô từ trên xuống dưới tự nhiên thuần khiết tựa như nước cất chưa chế biến, vốn tưởng rằng sẽ không có mùi vị gì cả, lại sâu sắc ngoài ý muốn khiến người ta khó có thể bỏ qua.

Sự kinh diễm khiến Lục Tình Xuyên kinh ngạc, học chung bốn năm, bọn họ ở trong vườn trường, chạm mặt mấy trăm lần, lại không thể dừng lại nói chuyện với nhau lấy một lần.

Lam Vũ khiết như là hạt bụi di động trong không khí, vô cùng tầm thường, mà anh lại loay hoay giống như một con quay, không ngừng tranh đấu với cuộc sống tương lai của mình, còn phải đối phó với những tên khốn kiếp vây quanh bên cạnh anh, cũng khó trách bọn họ như là hai đường song song, biết nhau, nhưng chưa từng giao nhau.

Lam Vũ Khiết gây cho anh cảm giác mới mẻ trước nay chưa có.

Anh chưa từng giống giờ khắc này, để ý người xuất hiện trước mắt rốt cuộc là tròn hay dẹt như vậy.

Vì để có thể nhìn cô rõ ràng hơn, Lục Tình Xuyên thậm chí không tiếc chịu thiệt cúi thân ột mét tám xuống, khiến cho khoảng cách của hai người không còn xa xôi như vậy, anh có thể cẩn thận tỉ mỉ xem xét gương mặt không tạp chất như nước khoáng này.

Di, vì sao mới sát vào bên người cô, trong không khí tựa hồ lại tràn ngập một cỗ hương vị ngọt ngọt, như vị ngọt của nước trái cây. Là nước hoa trên người cô? Hay là mùi hương của dầu gội đầu?

Phát hiện mình quá mức say mê mùi hương này, mi tâm của anh nhúu lại, giả bộ tự nhiên lấy lại tinh thần, cởi cái bao tay.

Đồng thời ác ý xẹt qua đáy mắt, anh dùng cả hai tay giữ đầu Lam Vũ Khiết ——

Hơi trầm, đưa hấu nhỏ này quả nhiên chỉ làm ra vẻ, khó trách miệng lưỡi bén nhọn như thế.

Ô, xúc cảm của mái tóc ngắn xinh đẹp tốt đến ngoài ý muốn, không có mùi keo xịt tóc nồng đậm cùng với cảm giác dính dính, sợi tóc tinh tế mềm mại giống như tóc trẻ thơ.

Các cô gái xuất hiện ở trước mặt anh lúc trước, đều trang điểm đậm dùng mọi mảnh khoe, dám can đảm lấy gương mặt mộc hiện thân, Lam Vũ Khiết có thể nói là cô gái trân quý duy nhất.

Anh đã thấy nhiều cô gái trang điểm xinh đẹp đủ mọi màu sắc, không thể không nói, trắng trong thuần khiết đặc biệt như cô, lại khiến cho người ta yêu thích không buông tay.

Nhúu mày suy ngẫm, hơn một ngàn bốn trăm ngày qua, sao anh có thể chậm chạp không chú ý tới sự tồn tại của Lam Vũ Khiết?

Khả năng duy nhất, không phải là cô quá thấp, mà là ánh mắt anh chưa mò tới, thiếu chút nữa đã bỏ lỡ miếng ngọc thô quý giá này.

“Lục Tình Xuyên, tôi cũng không phải là quái vật, đầu cũng không có sừng dài, anh không thể lấy tay ra sao?” Nghiến răng nghiến lợi cảnh cáo, khác hẳn với những bạn học cố ý lấy lòng.

Một chút ý cười tan ra trong tròng mắt đen hung ác, “Lá gan quá lớn, tính tình cũng rất hung hãn. Đây là thủ pháp mà cô muốn dùng để hấp dẫn sự chú ý của tôi sao? Bạn học Lam Vũ Khiết.”

Hai tay vẫn vịn chặt ở đầu cô như cũ, khiến cho cô không thể không ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mặt Lục đại thiếu gia.

Hấp dẫn sự chú ý của anh ta? Làm ơn!

Nhịn xuống cơn xúc động xem thường. “Lục Tình Xuyên, anh tuyệt đối là tên tự đại nhất mà tôi từng gặp.”

“Tôi nghĩ, đây gọi là tự tin.” Cười một tiếng.

“Không, tin tôi đi, tự tin quá, sẽ biến thành tự phụ, tự đại, kiêu ngạo, tự kỷ.”

“Cô thực hung hãn.” Anh bắt lấy cái cằm bất tuân của cô.

“Không dám, không dám, không bằng sự ngạo mạn của anh đâu.” Cô không cần nghĩ ngợi liền phản bác.

Miệng của Lam Vũ Khiết, khiến anh thưởng thức.

Cô không sợ anh!

Phóng mắt cả thế giới này, có cô gái dám can đảm giằng co ánh mắt, mở miệng cãi lại, không sợ e sợ thoái nhượng với Lục Tình Xuyên anh, nếu Lam Vũ Khiết là thứ hai, tuyệt đối không có ai có thể xưng thứ nhất.

Bình thường, anh chia phụ nữ thành hai loại, không phải nhút nhát giống chuột, chính là tham lam giống sói, mà không may mắn là, hai loại này đều khiến cho người ta mất hết hứng thú.

Lam Vũ Khiết không giống.

Sự không sợ hãi của cô, khiến cho anh có một loại khoái cảm bị khiêu chiến, khơi dậy sự hưng phấn ngủ yên đã lâu của anh.

Mặc dù mới ngắn ngủn vài phút, Lục Tình Xuyên cũng rất rõ ràng phát hiện, anh thích Lam Vũ Khiết (#Ami: lại thêm một người được ghi vào kỷ lục nhất kiến chung tình =))!

Thích sự đơn giản, gọn gàng lại tươi mát của cô, tuy rằng hành động trì trệ khiến cho người khác giận sôi, nhưng sự nhanh nhẹn nhanh miệng của cô, hoàn toàn giành được hảo cảm của Anh (#Ami: anh này chắc thích cười vợ về đầu võ mồm).

Đáng giận! Vì sao học chung bốn năm, cho tới hôm nay ông trời mới để cho anh phát hiện Lam Vũ Khiết là một đối thủ thú vị như thế? Hại anh vô duyên vô cớ ở Ngải Liệt Hi nhàm chán bốn năm.

Bất quá, trước mắt còn có chuyện quan trọng hơn chờ anh.

Sự lặng im kéo dài giây lát, anh nhíu mày, “Tôi thừa nhận, tiết mục của cô thật sự rất mới mẻ, đã thành công hấp dẫn sự chú ý của tôi, nhưng hiện tại cô vẫn phải tránh ra, tôi đang vội lên lớp, lần sau có rảnh cho cô thêm cơ hội dụ dỗ tôi, ngoan.” Anh như là trấn an thú cưng, vỗ vỗ đầu cô (#Ami: ta không thích ý cao xem thường thấp >“<”).

Làm như hiểu rõ trò hề của anh, Lam Vũ Khiết không ngoan ngoãn tránh ra, còn phát ra tiếng cười khinh miệt.

“Đi học? Nếu anh muốn chỉ chuyên đề của khóa thiết kế, thật đáng tiếc, chúng tôi đã tan học rồi, nếu không tôi thà rằng ngoan ngoãn ngồi ở trong phòng học, cũng sẽ không ngu xuẩn mạo hiểm xuất hiện ở nơi này, để suýt nữa bị tên thất học cán chết.” Cái miệng xinh đẹp phun ra những lời nói ác liệt.

“Tan học rồi?” Lục Tình Xuyên chợt cảm thấy trên mặt không còn chút ánh sáng nào, tính cách quái gở thô bạo nhất thời bộc lộ toàn diện. “Chết tiệt, sao cô không nói sớm một chút? Hại tôi còn ở nơi này vô nghĩa hết bài này đến bài khác với cô. Đáng giận, sớm biết vậy đã không đến đây, hại tôi mới vừa rồi còn vượt ba cái đèn đỏ!”

Không biết đây đã là lần thứ mấy Lục Tình Xuyên nhớ lầm thời gian lên lớp, nghe nói, cả bốn khóa đã thiếu rất nhiều bài rồi, đại thiếu gia anh vẫn không có biện pháp khắc phục, anh thật sự là dễ quên ghê gớm.

Không đợi Lam Vũ Khiết nói gì, Lục Tình Xuyên vì lòng tự trọng bị tổn thương xoay người đi về hướng xe yêu, một lần nữa mặc trang bị chỉnh tề.

Sau khi cặp chân thon dài sải bước lên xe, anh như là nhớ tới cái gì lại đẩy mũ bảo hộ ra lần nữa, quay đầu nhìn về phía Lam Vũ Khiết chậm chạp không có phản ứng.

Cô không giống những cô gái khác, luôn mong chờ dính vào quan hệ với anh.

“Lam Vũ Khiết, tôi sẽ cho cô số điện thoại của tôi.” Lục Tình Xuyên chưa từ bỏ ý định muốn kiếm chút mặt mũi cho bản thân.

“Tôi từ chối.” Cô nói không chút do dự.

“Cô có thể mỗi ngày gọi điện thoại cho tôi, nhắc nhở tôi thời gian lên lớp.”

Đối với cô gái khác mà nói, đây chính là ân huệ trời cho.

“Thật có lỗi, tôi không có chí hướng vĩ đại làm đồng hồ báo thức, phiền anh mời người tài khác.”

Biểu tình của anh đột biến, đằng đằng sát khí trừng mắt với cô. Lam Vũ Khiết đáng giận, lại dám can đảm vứt bỏ ân huệ anh ban cho như giẻ rách!

Nhiều lần bị cự tuyệt, điều này khiến cho Lục Tình Xuyên trời sinh ngạo mạn bức bối, làm sao cũng phải nghĩ ra biện pháp, ở chỗ này hòa nhau một một mới được.

Anh che dấu lửa giận, cười lạnh nói: “Lam Vũ Khiết, có ai từng nói, cô thực tràn đầy sinh lực chưa?”

“Cám ơn.” Nếu không tràn đầy sinh lực, cô thân là bá tánh bình dân, phải làm sao kéo dài hơi tàn sống sót trong cái thế giới quý tộc ngạo mạn này?

“Đừng khách khí. Cái kiểu tràn đầy sinh lực này, tôi cũng từng nhìn đến trên người con gián, thật sự rất khó giải quyết, đánh cũng đánh không chết, các người không phải là bà con thân thích chứ?”

Sau khi bỏ xuống lời trêu chọc đầy ác ý, Lục Tình Xuyên cuồng vọng cười to vài tiếng. BMW R1200R chạy như bay rời đi theo con đường lúc đến, lưu lại Lam Vũ Khiết tức đến sầm mặt.

Lục Tình Xuyên trời đánh, lại dám so cô với con gián!

“Lục Tình Xuyên, nếu tôi là con gián, vậy anh tuyệt đối là con của thói trời sinh đi ngang!”

Đời người có cần trùng hợp đến đời mạng như vậy không?

Chuyện xảy ra chưa đến hai mươi bốn giờ, con của cùng con gián mới cãi nhau lại chạm mặt.

Bởi vì, công trình bố trí ngoài trời vừa hoàn thành lại xảy ra vấn đề, không thể để cuộc triển lãm trống một chỗ, nên tất cả sinh viên năm thứ tư ở hệ thiết kế công nghiệp bị khẩn cấp triệu tập về hệ, yêu cầu tu bổ trong thời gian ngắn nhất.

Bởi vì chuyện xảy ra quá đột nhiên, tối hôm nay, sinh viên hệ thiết kế công nghiệp nhất định phải ở lại phòng của hệ để đẩy nhanh tiến độ.

Một đám thiếu gia, thiên kim nạm vàng khảm ngọc, nghe nói phải hy sinh thời gian tán gái, hẹn hò, ngủ dưỡng nhan, thì khó tránh khỏi việc phun ra nhiều câu oán giận.

Nhưng mà, Lục Tình Xuyên - người quan trọng vừa xuất hiện, những tiểu thư, công tử một giây trước còn không ngừng oán giận, lập tức im lặng ngay tại chỗ, an phận vén tay áo lên, động thủ chuẩn bị tu bổ công trình đã tiến vào thời gian đếm ngược cuối cùng.

Lam Vũ Khiết cảm thấy không thể tin được. Hóa ra con của cũng có lúc hữu dụng như vậy, cô nghĩ rằng, anh ta chỉ biết đi đầu gây rối loạn, không nghĩ tới anh ta còn có thể yên ổn lòng người. Chuyện này mới nha!

Trời sinh có ưu thế thân cao, khiến cho Lục Tình Xuyên liếc mắt liền nhìn thấy Lam Vũ Khiết tránh ở trong góc.

Cô giống cô bé lọ lem, ẩn thân trong góc. Mặt cô không chút thay đổi không rên một tiếng đứng ở đằng kia, miệng không biết đang lẩm nhẩm cái gì, hoàn toàn không để ý mình so sánh với những bạn học gần nắp xinh đẹp kia thì bình thường mặc cỡ nào.

Tư thái như oán phụ hạ thấp mình, so sánh với bộ dáng ngang ngược cãi nhau với anh lúc chiều, quả thực cứ như hai người.

Lục Tình Xuyên không khỏi tò mò trong lòng, rốt cuộc cô có mấy gương mặt để thay phiên sử dụng đây?

Hình như nhận thấy được mình đang bị nhìn chăm chú, mặt Lam Vũ Khiết vốn thờ ơ không chút thay đổi, đột nhiên tỉnh táo tìm kiếm trong đám người.

Vừa phát hiện mục tiêu, cô lập tức nhú mày.

Lục Tình Xuyên cố ý nhìn cô chằm chằm, ai ngờ Lam Vũ Khiết lập tức dứt khoát tránh đi, cứ như là thấy quỷ, khiến Lục Tình Xuyên tức giận đến thiếu chút nữa phát tác tính tình thiếu gia của mình.

Người dám xoay mặt qua chỗ khác trước mặt của anh, Lam Vũ Khiết có thể coi là cô gái duy nhất trên thế giới này!

Cô cho rằng Lục Tình Xuyên anh mỗi ngày đều tốt bụng như vậy sao? Người khác thì ước gì anh thường ột ánh mắt, Lam Vũ Khiết lại coi ý tốt mà anh đã hạ mình đưa tới cửa thành đồ bỏ đi.

Lam Vũ Khiết đáng giận, đáng trốn, tốt nhất là cô phước lớn mạng lớn, bằng không, cô chết chắc rồi!

Không thể không thấy bộ dáng Lục Tình Xuyên dựng râu tròng mắt, nhưng Lam Vũ khiết lại cố ý làm bộ không phát hiện.

“Giao ình đi, mình sẽ làm.” Cô chủ động nhận lấy cây gậy trong tay bạn học Kỷ Như Vân.

“Vũ Khiết, bạn thật tốt, cảm ơn bạn.” Kỷ Như Vân giả bộ dịu dàng nói.

Thấy Lam Vũ Khiết xung phong nhận việc, các đại tiểu thư được nuông chiều cũng vui vẻ giao toàn bộ việc phải làm cho cô, mấy việc như đóng đinh, quả nhiên vẫn tương đối thích hợp với giới bình dân; về phần các cô, vẫn là trang điểm xinh đẹp chạy tới trước mặt Lục Tình Xuyên hỏi han ân cần, có vẻ phù hợp thân phận địa vị hơn.

Chỉ thấy một đám sinh viên nữ y như ruồi bọ thấy thịt, bao bọc vây quanh Lục Tình Xuyên cao lớn, người một lời ta một câu, thủ đoạn gan đua sắc đẹp, làm cho phòng học rất giống cái chợ, hình tượng danh môn thực nữ gì, chỉ cần vì Lục Tình Xuyên, tất cả đều có thể tạm thời bỏ xuống.

Mặc dù khối thịt kia hoàn toàn không hãnh diện, không kiên nhẫn chỉ kém không chửi ầm lên, nhóm sinh viên nữ ngu xuẩn hờn dỗi kia, vẫn sôi nổi diễn kịch giống như sợ không có cơ hội lần thứ hai.

“Trái tim những người này thật đúng là kiên cường, mặt Lục Tình Xuyên thúi như vậy, các cô vẫn yêu chết mê chết mệt, quái!” Lam Vũ Khiết thì thầm trong miệng.

Đa số người ở hiện trường, đều yên lặng chăm chú làm việc.

Chính là theo thời gian càng lúc càng trễ, tinh thần mọi người cũng càng ngày càng tàn mạt, không biết là ai mở miệng lên tiếng kêu đói trước, không đến ba giây, phòng học vốn đông nghìn nghịt, nhất thời như là nhiễm bệnh đói khát, từng người từng người lấy cốc, liền bỏ đi không thấy bóng dáng.

Chờ Lam Vũ Khiết phát hiện ra tình hình không ổn thì Lục Tình Xuyên mặc một thân áo đen quần đen, đã vô thanh vô tức đi tới gần cô, dùng thân hình cường tráng của anh, hoàn toàn cản lại đường lui duy nhất của cô.

“Sau khi được kiến thức sự mạnh mẽ của cô, thật đúng là không quen với sự im lặng của cô.”

Anh cố ý để sát mặt vào trước mặt cô, ung dung chờ xem phản ứng của cô.

Chú ý thấy trong miệng cô đang ăn kẹo, trong hơi thở, một mùi hương ngọt ngào thuộc về cô, lơ đãng ẩn hiện trong không khí, khiến tâm tình anh say mê cảm thấy rất thoải mái trước nay chưa có.

Biết Lục Tình Xuyên cố ý đến trêu chọc cô, chỉ cần nói hai ba câu là có thể chọc giận cô thành công, nhưng cô cố tình không chiều theo ý của anh ta, cái miệng nhỏ nhắn lạnh lợi bấu lên, liều mạng đóng chặt lại.

“Thái độ này là gì? Không thèm nhìn? Lam Vũ Khiết, cô cho là làm như vậy, tôi sẽ không làm gì được cô sao?”

Cô đương nhiên sẽ không ngóc đến nghĩ đơn giản như vậy.

Học chung bốn năm, mặc dù không giao thiệp với nhau, cô cũng biết tính khí của Lục Tình Xuyên khó chiều cỡ nào, cá tính cổ quái biết bao nhiêu.

Anh chán ghét đám sinh viên nữ nũng nịu, mỗi lần có người lấy lòng, mặt Lục đại thiếu gia sẽ thối hoắc, giống như người khác thiếu anh ta mấy ngàn vạn đồng.

Anh cũng ghét bị coi thường, bởi vì việc đó giống như quyền uy bị khiêu chiến, không thể cho phép.

Nhưng kỳ quái là, mặt Lục Tình Xuyên càng thối, địa vị ở trong cảm nhận của các bạn học nữ lại càng cao.

Các nhà xã hội học cũng nên cẩn thận phân tích loại hiện tượng gần như là bệnh trạng này.

“Lam Vũ Khiết, tôi đang nói chuyện với cô!” Anh thống hận nhất là bị coi thường.

Lục Tình Xuyên lớn giọng quả nhiên rất uy lực, lời vừa ra khỏi miệng, trăm dặm xung quanh đều có thể nghe thấy.

Lam Vũ Khiết cũng không giận, chỉ móc móc lỗ tai.

Mặt cô vẫn không chút thay đổi, đầu tiên là lạnh lùng nhìn anh một cái, tiếp theo, cô nở một nụ cười sáng lạng dị thường, học dáng vẻ kịch cớm của đám bạn học cất giọng ồm ồm tức giận nói: “Lục Tình Xuyên, anh thật đáng ghét nha, tránh ra một chút, lỗ tai người ta sắp điếc.”

Quả nhiên, Lục Tình Xuyên phản cảm nhăn lông mày lại, biểu tình hung ác hận không thể một phen bóp chết cô.

Lam Vũ Khiết mừng rỡ trong lòng, cầm lấy cái gậy, lại cực kỳ ra sức gõ, tiếng tiết tấu nhanh giống như một điệu nhạc.

Anh một phát bắt được cái tay chế tạo tạp âm siêu cấp của cô, muốn tiết tấu kia lập tức dừng lại ngay, “Cô đang đùa giỡn tôi ư?” Nhịn cơn tức xuống, anh ngạo mạn trừng cô.

2. Chương 2

Dù sao phòng học to như vậy cũng chỉ còn lại có hai người bọn họ, Lam Vũ Khiết cũng lười ngại trang, tức giận liếc anh một cái, “Lời này hơi nghiêm trọng rồi, tôi làm sao dám đùa giỡn với anh? Hay là bộ dạng của tôi thật sự rất giống đoàn xiếc ảo thuật?”

Cô cười sáng lạng, không quên miễn phí dâng tặng một cái liếc mắt xem thường, rút tay về, lại tiếp tục gõ.

Bộ dáng rất khiêu khích! Đúng thôi, đây mới là Lam Vũ Khiết anh thích, phải ngang ngược, phải cá tính, còn phải thú vị! Trong tròng mắt đen hung ác của Lục Tình Xuyên, nháy mắt giận lên một chút ý cười, tiếp theo anh vươn tay vò rối tóc ngắn của Lam Vũ Khiết.

“Không được đụng tóc của tôi, tôi không phải thú cưng của anh.” Như bị điện giật, cô nhanh chóng đẩy tay anh ra.

“Không có ai từng nói với cô sao, con gái phải ôn hoà dễ bảo mới tốt.”

“Tôi cũng không phải con chó con mèo nhà anh, sao phải ôn hoà dễ bảo? Còn nữa, anh không biết là hứng thú của anh rất dọa người sao? Không có việc gì tự dưng lại biểu hiện hứng thú dạt dào với một con gián bé nhỏ không đáng kể như thế, đúng là biến thái siêu cấp.”

Khi cô châm chọc người khác, vẻ mặt luôn đứng đắn, miệng cong lên khiêu khích, biểu hiện ra một loại thần thái lạnh lùng khác với thường ngày, khiến người ta nhất thời không biết phải làm gì cho phải.

Giật mình sững sờ trong giây lát, gương mặt lạnh lùng tuấn tú lại lộ ra một nụ cười mỉm, “Nhìn không ra cô để ý đến như vậy, còn ghi hận lời tôi nói lúc chiều.”

So một cô gái với con gián, thật là rất tàn nhẫn, sau khi trở về, quả thật Lục Tình Xuyên hối hận có vài giây đồng hồ.

Nhưng, nghĩ tới bộ dáng đáng yêu khi mặt cô tức giận, sự áy náy lập tức hoá thành tro bụi, trong lòng chỉ còn lại niềm vui sướng nói không nên lời.

“Anh nghĩ rằng tôi sẽ so đo với một con cua lớn hoành hành ngang ngược như anh sao? Vậy thì không khỏi khó xử chỉ số thông minh của con cua rồi!” Ngực khí của Lam Vũ Khiết vẫn tràn ngập khiêu khích.

Lên án sự hoành hành ngang ngược, sự chà đạp nhục nhã, hoàn toàn trúng chỗ hiểm của Lục Tình Xuyên!

“Cô thật không thân thiện.” Sắc mặt anh không khỏi trầm xuống.

“Sự thân thiện của tôi luôn có giá, khổ nỗi giá lại hơi cao.”

Lục Tình Xuyên nhất thời chán nản, thiếu chút nữa đã phát tác, nhưng vừa nghĩ tới Lam Vũ Khiết sẽ vì chọc được anh phần nộ mà đắc ý dương dương tự đắc, anh đành mạo hiểm bất chấp nguy cơ tức giận bề mặt, cưỡng chế cơn phần nộ.

Tính tình có thể quái, nhưng khẩu khí lại không thể trông nom. “Đói bụng chưa? Tôi muốn đi ăn chút gì đó. Bình thường tôi không thích có kẻ theo đuôi, bắt quá, nếu cô muốn đi cùng..., bản thân tôi có thể miễn cưỡng mở tiền lệ cho cô.”

Rõ ràng là ý tốt, nhưng khẩu khí kia chỉ khiến người nghe tức giận.

Cô ở trong lòng mắng một tiếng tự đại cuồng. “Vậy có cần nói tiếng tạ chủ long ân với anh hay không?” Nụ cười lạnh hiện lên khóe miệng.

“Ái khanh bình thân.” Anh lại trả lời đúng lý hợp tình.

“Lục, Tình, Xuyên ——” ái khanh bình thân, Lam Vũ Khiết cô từ khi nào thì xui xẻo như vậy, biến thành ái khanh của anh ta rồi?

“Rốt cuộc có muốn đi hay không? Một câu thôi.” Không có thói quen lãng phí thời gian, anh hỏi lại.

“Không cần.” Chỉ cần nhìn đến anh ta thì không có khẩu vị rồi, cần gì phải lãng phí lương thực?

“Không đi? Được, cô đừng hối hận.”

Lục Tình Xuyên không hề cầu cô, không nói hai lời lập tức đứng dậy chạy lấy người.

Đối với Lục Tình Xuyên mà nói giao thủ với con gái cũng cần dùng chút thủ đoạn, có đôi khi phải lừa cô, có đôi khi phải để cô thất bại, như vậy mới ngăn chặn không để cho cô trèo lên đầu anh, vô pháp vô thiên không để anh vào trong mắt.

Anh thường thức Lam Vũ Khiết, nhưng không có nghĩa cô có thể làm càn tác loạn ở trước mặt anh, quyền hạn của phụ nữ, anh còn chưa để dài tới mức đó đâu!

“Bye bye, nhớ rõ phải ăn no nha.” Cô vẫy tay chào anh, bộ dạng cứ như nói chuyện với con nít không hiểu chuyện.

Anh nghe xong nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận đến sắp học máu. “Cám ơn, cám ơn! Hi vọng một mình cô ở trong này, sẽ không có vị anh em tốt nào đến gần.”

Lời nguyện rửa cuối cùng không biết đã rơi xuống bao lâu, lúc này Lam Vũ Khiết mới ý thức được, cả gian phòng học chỉ còn lại có một mình cô, nhất thời trong lòng sợ hãi một trận.

Đáng chết! Lam Vũ Khiết cô tự xưng là phụ nữ thời đại mới, làm người không câu nệ tiểu tiết, nhưng lại sợ quỷ, trong sân trường khuya khoắt, cái gì không có, chuyện ma lại nghe đồn nhiều nhất.

Cô nghĩ đến chuyện mình bị bỏ rơi, rất có thể biến thành đối tượng bị các vị an hem tốt đến gần, một cỗ ớn lạnh khiến người ta run rẩy bỗng nhiên từ lòng bàn chân cô dâng lên, âm khí lạnh lùng mãnh liệt xâm nhập xương sống của cô, nhất thời khiến lông tơ cả người cô dựng thẳng lên.

Những người khác đâu? Đã cút đi đâu cả rồi?

Trong đầu mới hiện lên nghi vấn như vậy, đèn chân không trên trần nhà lập tức hợp với tình hình lóe lóe.

Cánh tay nổi da gà một trận, cô cảm thấy không được tự nhiên vuốt vuốt cánh tay lạnh lẽo của mình, một giây sau, tất cả đèn trong phòng học lại không báo động trong nháy mắt tắt ngúm, bốn phía lâm vào một mảnh tối đen.

Lam Vũ Khiết lập tức phát ra thét chói tai thê lương, “A ——”

Ở trong phòng học đưa tay không thấy được năm ngón, ý niệm đầu tiên hiện lên trong đầu cô chính là trốn.

Cô lần mò trong bóng tối theo trí nhớ, chạy về phía cửa trước, bởi vì quá căng thẳng, cô bị thứ gì đó trên mặt đất vướng chân.

Đột nhiên, né tránh chướng ngại vật không kịp, khiến cả người cô mất đi trọng tâm, chưa kịp cứu, đã không khống chế được ngã về phía trước.

Trước mắt là bóng tối, trong đầu cũng trống rỗng, cô nghĩ, cô sẽ ngã đến mặt mũi bầm dập.

Rầm ——

“Ách!” Sau tiếng nổ, đầu tiên là một tiếng kêu rên ản ản đau đớn, rõ ràng rơi vào trong tai cô, tiếp theo, cô sâu sắc cảm nhận được một cỗ nhiệt độ cơ thể thuộc loại dương cương đến từ dưới người cô, hô hấp, còn có dưới môi cô ngoài ý muốn đụng chạm vào thứ gì đó vừa ấm áp vừa mềm mại.

Trong bóng đêm, một đôi mắt chói lọi xuất hiện ở trước mặt cô, nhìn cô chăm chú, khiến cô chột dạ một trận.

“Ai?”

Giật mình, Lam Vũ khiết ngộ nguây đôi môi hỏi, chưa đợi được trả lời, lại bất ngờ nhận được một cái hôn, một cái hôn chân chính!

Lực đạo hút, nhẹ nhàng, khe động lên đôi môi mềm mại của cô, ướt át chụp lên cô...

Từ cổ họng của cô phát ra rên rỉ mơ hồ, giấy dựa mỏng manh.

Giống như có một dòng điện lưu, trở tay không kịp thông qua thân thể của cô, lưu lại cảm xúc đau đớn tê dại như ma túy, bức lui ý thức của cô.

Linh hồn như bị hút ra, đột nhiên có tiếng bước chân lộn xộn đi tới, thẳng đến khi ánh sáng trắng lóa đột nhiên bùng lên, chiếu sáng từng cái góc ——

Phối hợp với cảnh tượng trong phòng học, tiếng hít không khí kia, nhất thời giống bệnh truyền nhiễm truyền khắp từng cái miệng đang đứng ở cửa, hơn cái sau lớn hơn cái trước, mỗi người đều sững sờ đứng tại chỗ.

“Lam Vũ Khiết, cô lại hôn môi...với Lục Tình Xuyên?” Tiếng nói sắc bén của Kỷ Như Vân thức tỉnh mỗi người ở đây, bao gồm cả hai vị đương sự.

Lam Vũ Khiết như ở trong mộng mới tỉnh, đẩy gương mặt trước mặt ra, vùng vẫy khởi động thân mình, đầu tiên là kinh ngạc nhìn bạn học ngoài cửa, tiếp theo triệu hồi tầm mắt dừng ở cái tên trước mặt, không thể tin được sự thật mình lại cùng Lục Tình Xuyên xảy ra loại chuyện ngoài ý muốn đáng sợ này.

“Tôi...” Bọn họ đã bị nhân chứng tóm gáy, thuộc loại tội phạm bị bắt ngay hiện trường, hại cô hết đường chối cãi.

Tại sao có thể như vậy? Mặt cô tái nhợt nhìn Lục Tình Xuyên.

Anh nhăn lông mày lại, biểu tình không vui... Chẳng lẽ là ghét? Điều này khiến cho Lam Vũ Khiết rất khó chịu.

“Đợi chút, chẳng lẽ hai người hôn môi là vì truyền thuyết phòng học 301?” Một bạn học nam mặc áo màu lam giành lên tiếng trước.

“Truyền thuyết gì?”

“Từng có đôi tình nhân ở trong phòng học 301 này tự tử, bởi vì chấp niệm với tình yêu quá sâu, cho nên hôn phách không tiêu tan, nghe nói, chỉ cần cùng người yêu đến phòng học 301 hôn môi ở ngày đôi tình nhân đó tự tử, là có thể yêu nhau cả đời, cho nên hai người mới hôn môi ở trong này a?”

“Không phải!” Oan uống nha! Lam Vũ Khiết cực lực phủ nhận.

“Quý kéo!” Lục Tình Xuyên kinh thường, trách cứ.

Cả hai liếc mắt nhìn nhau, tiếp theo, đều sát khí hùng hực tự quay đầu đi chỗ khác.

“Ngày tự tử rốt cuộc là ngày nào?” Đám bạn học nữ trăm miệng một lời hỏi.

Nói giỡn, Lục Tình Xuyên là vị thần trong lòng các cô, ngoại trừ chính mình, ai cũng không thể khinh nhờn anh!

“Ngày hai mươi tháng năm.”

“Hôm nay là mười chín.” Kỷ Như Vân nói cực kỳ nhanh, trong lòng nói lỏng thở ra một hơi.

Nhưng mới vui sướng một giây, lập tức có người cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay, dùng tiếng nói rõ ràng tuyên bố ——

“Thời gian hiện tại là 0 giờ hai mươi tám phút, đã là buổi sáng ngày hai mươi tháng năm.”

“A, không —” đám bạn học nữ nhất thời kinh hô.

Sấm sét giữa trời quang! Lam Vũ Khiết cùng Lục Tình Xuyên lại nhìn nhau một cái, lần này đừng nói Lục Tình Xuyên muốn nhử mày, ngay cả cô cũng muốn giết chính mình.

Yêu nhau cả đời? Cô cùng Lục Tình Xuyên không cần hận nhau cả đời đã a di đà Phật rồi.

Còn nữa, cô tuyệt đối không muốn có bất kỳ liên quan gì với anh ta, đừng nói là cả đời, ngay cả một ngày, một giờ, một giây cũng không muốn nhìn thấy anh ta nữa.

Tình yêu trân quý đến cỡ nào, cô cũng không muốn sớm treo cổ ở trên một thân cây, hơn nữa còn dán trên Lục Tình Xuyên - cái cây hồng này.

Lam Vũ Khiết hốt hoảng đẩy Lục Tình Xuyên ra, gương mặt trắng bệch, chặt vật tông cửa xông ra ngoài.

Cô đi rồi, trong ngực của anh trống không, chỉ còn lại vị ngọt của cô còn lưu lại trong miệng, nhắc nhở vừa rồi bọn họ đã thân cận biết bao nhiêu.

Nhìn bóng cô biến mất đầu bên kia, trong lòng Lục Tình Xuyên tràn lên một cảm giác khó chịu, không vui.

Đáng giận! Nụ hôn của anh khiến cô cảm thấy bất giác như thế sao? Nếu không vì sao vẻ mặt của cô lại tái nhợt như thấy quỷ vậy?

Uống cho anh có lòng tốt gấp gấp trở về ngay sau khi mất điện, không nghĩ tới cô lại hồi báo anh như thế!!

Nếu không phải sau khi tốt nghiệp, anh sẽ lập tức đến nước Mỹ đào tạo chuyên sâu, anh thật đúng là muốn theo truyền thuyết, hung ác chính Lam Vũ Khiết một phen, đến lúc đó xem cô còn dám khinh khi anh nữa không.

Ngồi ở trong xe, khuôn mặt Lục Tình Xuyên thủy chung vẫn tức giận hằm hằm.

Đáng chết, anh nhất định là điên rồi! Mới có thể vội vã đẩy mình vào hố lửa.

Suy nghĩ của anh rõ ràng là lý trí, nhưng hành động của anh, vì sao lại điên cuồng đến vậy?

Trái tim giống như con ngựa hoang thoát cương, lần đầu tiên không chịu khống chế như vậy.

“Tình Xuyên, ba ba không biết là nguyên nhân gì thay đổi quyết định của con, bất quá, ba rất cao hứng khi con nguyện ý nhìn thẳng vào trách nhiệm tiếp nhận công ty.” Trên mặt Lục Chí Vĩ tràn ngập vui mừng.

Lục Tình Xuyên nghe ba ba nói..., khuôn mặt vẫn không chút thay đổi.

Nguyên nhân gì? Chính anh cũng rất muốn biết.

Bất quá là ngày đó hứng lên, cùng ông, bà nội ăn bữa cơm trưa, sau khi ăn xong, anh thuận đường đưa ông nội đến công ty dạo một vòng, kết quả là ánh mắt chết tiệt, không cẩn thận thấy Lam Vũ Khiết từ trong hội trường phỏng vấn tập thể của công nghiệp máy móc Phong Tấn đi ra, đêm đó, kế hoạch cuộc sống của anh lập tức thay đổi 180 độ.

Anh không thể giải thích vì sao, tóm lại, có một lực lượng ngay cả anh cũng vô pháp kháng cự, đang không ngừng lôi kéo anh, gây trở ngại không cho anh rời đi.

“Chăm chú mà học hỏi, máy móc Phong Tấn không phải đơn giản như con nghĩ đâu.”

Đương nhiên là anh biết, nếu không, những năm gần đây anh cần gì liều mạng bỏ tức kiến thức, nâng cao chính mình như thế?

“Dạ.” Lục Tình Xuyên trả lời.

Đầu óc không yên, cứ không ngừng giả thiết — nếu Lam Vũ Khiết thấy anh đột nhiên xuất hiện, có thể bị dọa đến nhảy dựng lên hay không?

Còn chưa kịp phỏng đoán phản ứng của Lam Vũ Khiết, xe đã tới nơi, anh bình ổn tâm tình, thông dong xuống xe.

Từ khi anh bước vào máy móc Phong Tấn, thì tâm tình ai cũng nổi lên một trận lốc xoáy.

Thân là người nổi nghiệp đời thứ ba, Lục Tình Xuyên cao lớn, anh tuấn quả thực là đối tượng kén vợ kén chồng hoàn mỹ nhất trong mắt phụ nữ khắp thiên hạ.

Nghe nói anh sắp trở thành tổng tài thực tập, hôm nay anh bắt đầu phải tới công ty làm quen các ngành, cũng tự mình đi tìm hiểu, nghiêm chỉnh cả buổi sáng. Phòng hóa trang, phòng giải khát các tầng của máy móc Phong Tấn chật ních nhân viên chuẩn bị tân trang dung nhan, tiết mục chim sẻ biến Phượng Hoàng, không biết bị mọi người tưởng tượng mấy ngàn lần ở trong đầu.

Đừng nói là nhân viên nữ lâm rơi vào trạng thái đam mê mãnh liệt, ngay cả nhân viên nam cũng tình cảm quần chúng trào dâng, mọi người vung tay vung chân cố gắng nâng cao tri thức chuyên nghiệp, hi vọng trở hết tài năng ở trong cơ hội khó được, được chủ nhân tương lai thưởng thức.

Chỉ một buổi sáng, dấu chân Lục Tình Xuyên đã bước qua các tầng, cơ hồ từng ngành đều đến gặp mặt anh, nhưng lại thiếu một người mà anh tha thiết chờ đợi.

“Vì sao hành trình hôm nay lại thiếu bộ phận thiết kế?” Anh hỏi thư ký cấp cao nhất.

Vì để cho anh mau chóng quen thuộc toàn bộ quy mô chuyên nghiệp của công nghiệp máy móc Phong Tấn, ba ba đặc biệt đem đệ nhất thư ký La tiểu thư ở công ty tặng cho anh.

“Báo cáo tổng tài thực tập!”

Hừ, tổng tài thực tập? Vừa nghe chính là một người mới, Lục Tình Xuyên chán ghét loại xưng hô phân không rõ là lấy lòng hay là nhục nhã này.

Không kiên nhẫn vẫy vẫy tay, “Không cần kêu tôi là tổng tài thực tập.”

“Này...” Về mặt La thư ký kinh ngạc.

Anh cũng không hé răng, chỉ cần nhìn anh không mấy vui vẻ, La thư ký lập tức hiểu chuyện sửa đổi xưng hô, “Dạ, Lục tiên sinh.”

Lục Tình Xuyên nhướn lông mày, cho rằng miễn cưỡng có thể nhận cách xưng hô này.

“Mấy ngày nay chủ quản ngành thiết kế đến nước Đức tham gia triển lãm, cho nên hoãn, chưa an bài hành trình tuần tra.”

“Tôi nghĩ đi tham gia hoạt động triển lãm ở nước ngoài là nhiệm vụ của ngành kinh doanh tiêu thụ chứ.”

“Đúng vậy, ngành kinh doanh tiêu thụ là chủ lực, nhưng ngành thiết kế phải hỗ trợ, dù sao, về tất cả ý tưởng nguyên thủy của sản phẩm, bọn họ mới là những người có thể nắm giữ đầy đủ.”

“Phòng làm việc của ngành thiết kế ở lầu mấy?”

“Lầu 8.”

Nhìn đồng hồ trên cổ tay, “Cô đi dùng cơm đi, tôi muốn đi thăm dò trước. Vậy phòng thiết kế hẳn là trụ sở bí mật của công ty chúng ta! Thật làm cho người ta hiếu kỳ.”

Không đợi La thư ký kịp nói cái gì, anh nhanh chóng đứng dậy, cài nút áo vest, nhanh chóng rời đi.

Vừa đi vào trong thang máy, Lục Tình Xuyên liền kéo lỏng caravat khiến anh sắp hít thở không thông, rẽ hai chân, dựa người vào tường, chống hai tay ở sau thắt lưng, anh không kiên nhẫn thở hắt ra.

Ngửi thấy mùi son phấn và nước hoa cả buổi sáng, nhìn gần trăm sắc mặt cố ý lấy lòng, nói thật, anh quả thực ngán đến muốn ói.

Lẽ ra, hiện tại anh hẳn là ngồi ở đại học Stanford nước Mỹ ra sức học MBA, kế hoạch này từ rất lâu trước kia đã sắp xếp xong xuôi, nhưng anh cũng không biết dây thần kinh mình vì sao cháy hỏng rồi, đột nhiên không muốn đi.

Sớm biết vậy ngày đó cũng đừng có đi theo ông nội đến công ty, như vậy, anh cũng không biết chuyện Lam Vũ Khiết tới công ty thực tập.

Đến bây giờ anh vẫn không thể tin, chính mình lại vì Lam Vũ Khiết mà thần kinh thác loạn đẩy bản thân vào hố lửa, chủ động tỏ vẻ muốn tới công ty đi làm, kết quả vô duyên vô cớ tiện nghi cho ba ba.

Cha đã sớm đợi một ngày này đến khổ, nghe anh cam tâm tình nguyện thỉnh cầu, ông nội, bà nội, cha, mẹ thiếu chút nữa thống khổ dập đầu ở trước bài vị tổ tông.

Nhưng, bây giờ tâm tình anh rất kém, cảm xúc không thăng bằng khiến cho cả người anh khó chịu. Anh cần phát tiết, hít thở không khí.

Đi xem mặt Lam Vũ Khiết, là biện pháp nhanh nhất.

Cái gì? Nói anh bệnh? Mẹ nó, rốt cuộc là tên đáng chết nào nói? Bất quá chỉ là đi thăm bạn học cũ một chút, có cái gì không đúng?

Lục Tình Xuyên liệu chết không chịu nhận sự khẩn cấp đang dâng lên trong lòng.

Đình! Cửa thang máy vừa mở ra, anh lập tức bước chân ra.

Nghĩ đến sẽ thấy một ngành tranh cãi âm ỉ ồn ào, lại phát hiện cả tầng yên tĩnh ngoài ý muốn.

Anh cực kỳ im lặng đứng ở cửa phòng làm việc, lợi dụng ưu thế thân cao 1m8 phóng mắt nhìn, mặt bàn hỗn độn rất có phong cách nhân viên thiết kế, nhưng —

Người đâu? Vì sao không gian to như vậy, ngay cả con mèo nhỏ cũng không có?

Bỗng nhiên, tiếng chuột kêu rất nhỏ, truyền vào lỗ tai anh, hí mắt nhìn lên, bên miệng lập tức nở nụ cười tươi rói. Tìm được mục tiêu rồi, khẩn cấp bước nhanh tiến lên...

Vào máy móc Phong Tấn đảm nhiệm chức trợ lý thiết kế, đã ngày thứ ba, Lam Vũ Khiết hoàn toàn không gặp khó khăn với vấn đề thích ứng của người mới ra xã hội.

Như cá gặp nước, cô tin tưởng mười phần, tràn ngập hi vọng, cuộc sống tương lai là một mảnh tiền đồ tốt đẹp, cô tin tưởng, ở tương lai không xa, sẽ có một đồng người chạy xe đạp do cô tự tay thiết kế, vui sướng chạy băng băng trong phố lớn ngõ nhỏ.

Phong Tấn cơ giới là sự nghiệp gia tộc mà tổ phụ của Lục Tình Xuyên — Lục Phong tự tay thành lập, chuyên sản xuất xe đạp.

Năm xưa vẫn chỉ là một gian nhà xưởng OEM, thẳng đến sau khi phát hành nhãn hiệu tự thiết kế, mới tiến dần từ nghiệp làm xe, tạo lập tên tuổi.

Nhưng đừng xem thường sản nghiệp xe đạp chỉ có hai lớp xe, trước kia là lời ít tiêu thụ mạnh, mấy trăm đồng có thể mua được, khi được trao cho khoa học kỹ thuật nghiên cứu phát triển kỹ thuật, sau khi cuộc sống nâng cao ý thức người dân thay đổi, cũng là xe đạp hai lớp xe, nhưng giá trị đã tăng theo cấp số nhân, lắp ráp xe đạp bất quá là chừng trăm đồng, giá trên thị trường lại là năm vạn, mười vạn liên tục tăng trưởng hướng về phía trước, đuổi sát dòng xe bốn bánh.

Bởi vì chất lượng xe đạp – con át chủ bài của máy móc Phong Tấn từ trước đến nay được rất nhiều lời khen ngợi, mất năm gần đây lại áp dụng kỹ thuật kỹ thuật chuyên nghiệp, không ngừng thay đổi mẫu mã nên thành tích thủy chung vẫn ổn thỏa ngồi trên ngai vàng đứng đầu ngành công nghiệp xe đạp.

Còn nữa, trong tình huống toàn cầu thiếu năng lượng, không ngừng chuyển biến xấu, giá xăng dầu lại không ngừng tăng cao, quảng cáo tiết kiệm năng lượng rùm beng cũng gián tiếp quảng cáo cho xe đạp, chưa kể, xe đạp còn giúp vận động tập thể hình.

Dần dần được mọi người ưu ái, cứ điểm tiêu thụ bắt đầu trải khắp năm châu trên toàn cầu.

Ngay cả ở các trường hợp thi đấu quốc tế, chỉ cần nói đến xe đạp, không ai không biết máy móc Phong Tấn.

Đương nhiên, ngoại trừ nghề nghiệp phát triển chính, công ty cũng không buông tha cho các mối đầu tư khác, liên tục chuyển ngành đầu tư kinh doanh, mấy năm này tài phú mà máy móc Phong Tấn tích lũy, đã không thể tưởng tượng nổi, cơ hồ đã trở thành trụ cột khởi động kinh tế cả nước.

Nếu nói đời thứ ba Lục Tình Xuyên là ngậm thìa bạc mà sinh ra, thật đúng là khách khí, anh căn bản là ngậm thìa kim cương mà sinh ra!

Không giống với các bạn học nữ trong lớp toàn tâm toàn ý đuổi theo bước chân Lục Tình Xuyên, Lam Vũ Khiết lại nhìn trúng phúc lợi của doanh nghiệp Phong Tấn, tiền lương cao, tiền đồ tốt, điều kiện hậu đãi, nên mới quyết định báo danh thi phỏng vấn.

Tuy rằng cô không thưởng thức cuộc sống an nhàn sung sướng của Lục Tình Xuyên, nhưng chuyện này tuyệt đối không xung đột với quyết định tiến vào máy móc Phong Tấn của cô.

Mục tiêu cuộc sống của cô là trở thành nhà thiết kế có thể một mình đảm đương một mảng xe đạp, nếu vì muốn tránh anh ta mà hy sinh tương lai tốt đẹp của mình, vậy thật sự là vừa rất ngốc vừa lỗ vốn.

Cô biết ý nghĩ của cô hơi thực tế, nhưng vậy thì sao? Làm người thực tế một chút có cái gì không tốt?

Về phần Lục Tình Xuyên...

Từ khi xảy ra nụ hôn ngoài ý muốn đòi mạng đó, bọn họ cũng không nói chuyện với nhau nữa, mặc dù gặp nhau ở hội trường, cả hai cũng coi đối phương thành không khí, làm như không thấy.

Anh vẫn là Lục Tình Xuyên cao cao tại thượng, mà cô cũng vẫn là Lam Vũ Khiết bình thường như dĩ vãng.

Nhưng, cái loại cảm giác coi thường này, thật sự khiến cho cô không thoải mái, giống như có đồ vật gì đó đặt trên ngực khiến tâm tình phiền muộn.

Toàn bộ buổi triển lãm, anh ta tên xấu xa trêu hoa ghẹo nguyệt này cả ngày cùng dính cứng với đồng bạn học nữ, khi nhìn thấy cô đi một mình, lại còn ngưỡng cao cằm, lôi kéo những người khác xoay đầu rời đi, cảm giác chán ghét này không lời nào có thể miêu tả nổi.

Vì thế, cô không hiểu sao lại tức giận mấy ngày mấy đêm liên không thể ngủ ngon, tất cả đều là do Lục Tình Xuyên làm hại.

“Đáng giận, phụng phịu cái gì!”

Nghe nói qua buổi lễ tốt nghiệp, Lục Tình Xuyên sẽ ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu.

Lam Vũ Khiết bỏ qua cảm xúc không biết làm sao trong lòng, không để cảm giác mất mát ảnh hưởng lâu đến mình.

Cũng phải thôi, tự đại ngạo mạn giống như Lục Tình Xuyên, tinh thần khiếm khuyết trời sinh không coi ai a gì, nếu không tu dưỡng nhiều hơn, tương lai làm sao có thể tiếp nhận hệ thống sự nghiệp khổng lồ của máy móc Phong Tấn được? Ngộ nhỡ đại thiếu gia anh không cẩn thận ăn chơi khiến công ty suy sụp, thì những nhân viên cơ sở như bọn họ đều gặp xui xẻo lớn!

Cho nên nghe được tin anh ta phải ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, cô tuyệt đối đồng ý cùng cảm kích trăm phần trăm.

Về phần cái loại tin đồn thất thiệt còn lưu lại, nghe xong cười cười một chút là được rồi, kỳ thật không cần quá để ý tới độ tin cậy.

Bởi vì không cần thận hôn một cái mà phải yêu nhau cả đời, chuyện này đối với hai người môn không đăng hộ không đối mà nói, không lãng mạn một chút nào, thậm chí có thể nói là vô cùng đau khổ.

Tuy rằng cô và Lục Tình Xuyên không hợp nhau, nhưng cô cũng không muốn vừa trừng phạt anh ta, nhưng cũng đồng thời trừng phạt chính mình.

Ngộ nhỡ về sau gặp lại thì làm sao bây giờ? Một câu nghi vấn đột nhiên từ trong lòng xông ra.

Lắc đầu, cô lại không cho là đúng.

Gặp được Lục Tình Xuyên — ha, trăm ngàn lần không có khả năng!

Cho dù Phong tấn cơ giới hoá mà cô làm việc là xí nghiệp gia tộc của Lục Tình Xuyên, vấn đề là, Lam Vũ Khiết cô cũng chỉ là một trợ lý mới.

Phóng mắt toàn bộ công ty có bao nhiêu ngành, trong bộ môn lại có bao nhiêu công nhân, trợ lý nhỏ giống như cô, ít nhất cũng phải xếp thành một chuỗi bánh tét lớn, sẽ không xui xẻo đến như vậy chứ?

Còn nữa, cho dù tương lai Lục Tình Xuyên tiếp quản máy móc Phong Tấn, đại thiếu gia như anh ta cũng nên ngồi lên vị trí cao nhất, làm sao có thể tự hạ thấp địa vị tiếp xúc với nhân viên cơ sở.

Yên tâm, yên tâm, cuộc sống tương lai của cô sẽ sáng ngời tốt đẹp, sẽ không ngã vào hố lửa đâu!

Xua đuổi ý nghĩ, cảm xúc làm việc càng thêm khoái trá. Lam Vũ Khiết âm thầm thề trong lòng, vĩnh viễn không cần nghĩ về Lục Tình Xuyên - nhân vật gây đau đầu như thế nữa.

Ba ——

Một bàn tay thon dài, đường chỉ tay rõ ràng, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, hướng về đồng hồ sơ số liệu trước mặt cô, cũng cản trở tầm mắt cô.

Cô buồn bực giật mình, bàn tay đang di động con chuột dừng lại, theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn, không ngờ lại thấy gương mặt như ác quỷ, ngạo mạn kia lại bày ra trước mặt cô.

Tại sao mới nhớ tới Lục Tình Xuyên, anh liền xuất hiện? Cô cúi đầu khinh miệt lắc đầu cười.

Một giây sau, cô dừng lại tất cả động tác, một cơn gió lạnh lòng nghênh diện quét tới, thanh tĩnh cái đầu mờ mịt của cô, cô ý thức được ác ma trước mặt cũng không phải do mình tưởng tượng ra, mà là hàng thật giá thật.

Cô trừng lớn hai tròng mắt khủng hoảng, nghiêng mắt nhìn lên trên một lần nữa ——

3. Chương 3

“Lục, Lục Tình Xuyên!”

Lam Vũ Khiết giống như bị sét đánh, cả người phút chốc từ trên ghế nhảy dựng lên, sống lưng nhỏ bé và yếu ớt bởi vì khiếp sợ quá độ mà hung hăng đánh lên bình phong phía sau, lập tức cô đau đến nhe răng trợn mắt thật lâu vẫn nói không ra lời.

Không, không thể nào? Vì sao Lục Tình Xuyên lại xuất hiện ở đây?

Lam Vũ Khiết nghĩ, sau khi lấy bằng tốt nghiệp ở Ngải Liệt Hi, sau này, cô sẽ không gặp lại Lục Tình Xuyên, cũng sẽ không có bất kỳ liên lụy gì với anh ta nữa, vì sao anh ta lại đột nhiên xuất hiện ở trước mắt cô?

Bây giờ không phải anh ta đang ngồi trên máy bay riêng của Lục gia, bay đến quốc gia mỹ lệ nào đó, tiêu điều tự tại tu hành hoàn thành chương trình đào tạo chuyên sâu sao?

Chắc chắn, đã bao lâu không được thấy bộ dáng ghen hòng nhìn trần trời đáng yêu của cô rồi nhỉ? Lục Tình Xuyên nhịn không được vụng trộm thưởng thức.

Từ trên cao nhìn xuống thấy mặt Lam Vũ Khiết không còn chút máu, anh bĩu môi, “Đã lâu không gặp, Lam Vũ Khiết.” Biểu tình có vẻ bình tĩnh thong dong.

Ha, đây là chuyện đương nhiên, anh vì muốn gặp mặt cô mà tốn không ít tâm lực, thu xếp cẩn thận thoải mái, tự nhiên không chột vật giống Lam Vũ Khiết.

“Anh, sao anh lại ở chỗ này?” Giọng nói run run không thể tin.

Vì Tình Xuyên thật sự tiếp cận quá gần, khiến cho Lam Vũ Khiết không thể không nhìn thẳng vào sự tồn tại của anh ta.

Lục Tình Xuyên vừa sửa lại kiểu tóc mới.

Cực sát, sợi tóc quá ngắn, dọc theo mái đầu xinh đẹp của anh, hiển lộ ra đường cong tiêu sái, ngũ quan vốn đã xuất sắc, được kiểu tóc mới tô đậm, càng thêm rõ ràng.

Vóc người anh, mặc bộ vest cực kỳ sang trọng vào, Lục Tình Xuyên cao 1m8, nhất thời càng có vẻ anh khí bức người.

Lam Vũ Khiết không hiểu, Lục Tình Xuyên hiển nhiên chính là một người mẫu mà ông trời thưởng cơm ăn, tại sao lại chưa được mấy công ty kinh doanh người mẫu khai thác, thật sự là phí của trời dữ dội.

Tạo hình mới khiến cho anh thoát nhìn tinh thần phần chần, nhiệt tình mười phần, so với trước kia, hiện tại anh có vẻ giống tinh anh xã hội lưu loát lại giỏi giang, mà không phải là thiếu gia ăn chơi trác táng không coi ai ra gì trước kia.

Anh nhìn cô, hứng thú dạt dào trên mặt khiến cô sồn gai ốc một trận.

Vì kinh sợ quá độ trước sự xuất hiện của anh, bởi vì không hề muốn để tình huống bốn mắt giao nhau tiếp tục xảy ra, tròng mắt bối rối của Lam Vũ Khiết đành phải như là dân vô gia cư không có nhà để về, trôi giạt khắp nơi không ngừng du dương, chỉ vì tránh đi cái nhìn chăm chú của Lục Tình Xuyên.

Khổ nỗi ánh mắt cô bất giác lại hướng về phía đôi môi khêu gợi đầy đặn của anh, hồi ức vốn bị cô cực lực phủ bụi, đột nhiên không thể tránh né diễn lại từng ly từng lý về màn hôn môi ngoài ý muốn kia.

Tất cả giống như trở lại tối hôm đó...

Ở trong bóng đêm tràn đầy cảm xúc bất an, anh dùng cánh môi thấm ướt mang theo độ ẩm, chụp lên đôi môi chưa từng bị hôn qua của cô, nhẹ nhàng, thăm dò dụ dỗ cô - lúc ấy đầu còn trống rỗng, ôn nhu lại đáng giận đoạt lấy nụ hôn đầu tiên vô cùng trân quý.

Vốn tưởng rằng kiếp sống trường học chấm dứt, cô có thể hoàn toàn quên nụ hôn ngoài ý muốn kia, nhưng bây giờ phát hiện, chỉ cần nhìn môi của anh ta, trí nhớ liền như thủy triều mãnh liệt, không ngừng mà càn quét về phía cô.

Cả đầu toàn là hình ảnh thân mật lúc ấy, một cổ điện lưu thần bí, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai khiến cô hoàn toàn tê dại, đốt lên ngọn lửa trong cơ thể cô.

Chỉ cần nhớ tới như vậy thôi, cả người cô liền như nhũn ra, không khỏi khẩn trương mím mím môi của mình.

Ngẩng đầu, thấy ý cười chế nhạo trong mắt anh.

Cho là suy nghĩ lung tung của mình bị anh hiểu được, cô chột dạ, bỗng nhiên đỏ bừng mặt.

Lục Tình Xuyên hí mắt thâm nghĩ, rốt cuộc người này nghĩ tới điều gì, vì sao khuôn mặt đang êm đẹp không duyên cớ lại đỏ bừng lên?

Anh có thể giải thích là bởi vì anh xuất hiện, cho nên khiến cô thẹn thùng không?

Đáng chết, chẳng lẽ cô không biết, khuôn mặt đỏ hồng của cô, ánh mắt mê ly, đúng là khảo nghiệm rất lớn đối với một người đàn ông sao?

Nhịn cảm giác nóng cháy trong thân thể xuống, Lục Tình Xuyên hoàn toàn bắt giữ sự kinh diễm đối với tạo hình mới của mình trong mắt cô, còn có vẻ ngưỡng ngừng thành linh xuất hiện trên khuôn mặt cô, đột nhiên sinh ra cảm giác sáng khoái, khiến cho toàn bộ cảm giá buồn bực buổi sáng, đều giống như tan thành mây khói.

Người khác nhìn anh nhiều một cái, anh chỉ muốn vặn gãy cổ của đối phương; nhưng bị Lam Vũ Khiết nhìn kiểu vừa ham muốn vừa kháng cự vài lần, anh phát hiện lòng tự trọng của mình, lại chiếm được sự thỏa mãn rất lớn.

Con người tràn ngập ý cười, bốt đi vài phần hung ác, lại toát ra một cổ dụ dàng sủng nịch mà ngay cả Lục Tình Xuyên cũng không phát hiện.

Anh nín nhịn sự đắc ý, cố ý duy trì bộ dáng cao cao tại thượng như thường lệ.

Không chờ Lam Vũ Khiết hồi thần, anh thẳng tay đẩy đồng tư liệu chương mất trước bàn của cô ra, không khách khí đặt mông ngồi trên cái bàn, ung dung thưởng thức sự bối rối của cô.

Anh tự đắc nở nụ cười hài lòng, mãnh liệt muốn khám phá Lam Vũ Khiết thất thần chật vật.

Tiếng còi cảnh sát bén nhọn đột nhiên vang lên trong đầu cô.

Nha, trời ạ, cô nhìn môi anh ta mà miên man suy nghĩ cái gì vậy? Chẳng lẽ cô còn đang quyến luyến nụ hôn kia?

Ngủ gục! Anh ta là Lục Tình Xuyên a, đại thiếu gia ngạo mạn vô lễ, Lam Vũ Khiết a Lam Vũ Khiết, làm sao mà có thể giống như những người ngu muội không biết chọn người sùng bái kia, ở trước mặt anh ta đại độ giống một nữ nhân động lòng xuân vậy hả?

Cực kỳ nhanh quét sạch mấy suy nghĩ kiểu diêm không thích hợp kia đi, Lam Vũ Khiết vô trang đầy đủ ỉnh, thu hồi lời bình luận trong lòng vừa rồi ——

Lục Tình Xuyên, không phải là tình anh xã hội gì, anh ta còn là một tên nhà giàu! Xem đi, thái độ kiêu ngạo để mộng ngồi ở trên bàn văn phòng cô có phải cực kỳ khiến người ta giận sôi hay không?

“Lục Tình Xuyên, tùy tiện ngồi ở trên bàn làm việc người khác, là cực kỳ vô lễ.” Mặt cô âm trầm, ra vẻ lãnh đạm liếc anh một cái.

“Chẳng lẽ, kiểu chỉ mặt gọi tên nói chuyện như cô, chính là lễ phép?” Anh lập tức đáp trả.

Lam Vũ Khiết nhất thời nghẹn họng không biết nói gì, nghĩ không ra nên dùng thái độ gì để đối mặt anh ta, đơn giản làm bộ bận rộn dời ánh mắt khỏi người anh i.

Tiền bối trong bộ môn, có người bị nghiệp vụ kéo đi tuyến sản xuất xem sản phẩm, có người thì đi đội kinh doanh mang theo hàng hoá ra ngoài tham gia triển lãm, còn lại vài người, suốt ngày nhốt ở trong phòng hội nghị, vì nghiên cứu phát triển kế hoạch cho quý mới mà thống khổ dày vò.

Đưa mắt nhìn quanh văn phòng to như vậy, cũng chỉ còn lại có cô cùng hai trợ lý mới khác ở lại.

Chỉ là, hiện tại hai vị trợ lý kia cũng không thấy rồi, ai... Có lẽ đã đi toilet, Lam Vũ Khiết đoán.

Lục Tình Xuyên nhìn thấu kỹ xảo lảng tránh kém cỏi của cô.

“Không hiểu kỳ vì sao tôi lại ở chỗ này à?”

Đâu chỉ là tò mò mà thôi, cô căn bản là sợ hãi!

Nhưng mà không muốn cho Lục Tình Xuyên đắc ý, cô cố ý dùng thái độ lơ đãng bình thường, giả bộ tự nhiên nói: “Lục thiếu gia tới công ty xem xét, cũng không có gì kỳ quái.”

Nhịn cảm giác run run trên đầu ngón tay xuống, cô vươn tay kéo ghế dựa, một lần nữa ngồi thẳng lưng trên ghế, ý định coi thường sự tồn tại của anh ta.

“Cô gặp bạn học cũ, cũng chỉ có thể bày ra loại vẻ mặt này sao?”

“Bằng không thì sao? Mừng rỡ như điên hay đau buồn như cha mẹ chết, anh thích kiểu nào?” Lam Vũ Khiết lại bày ra gương mặt chộc chột người không cần đền mạng.

“Cô ——” Lục Tình Xuyên ráng nhịn lửa giận xuống.

Đáng chết, thiếu chút nữa lại bị chọc giận.

Anh không phải chưa từng nghi ngờ sự biến thái của mình, rõ ràng mặt Lam Vũ Khiết thực thối, anh lại thích chạy đến trên chọc cô. Không có biện pháp, ai bảo sự tồn tại của cô, có thể gây cho anh một cảm giác vui sướng không tên.

Nhưng, anh tìm đến cô cũng không chỉ là vì cãi nhau, ngẫu nhiên cũng có thể ném thử chút chuyện khác, nếu cố gắng nói không chừng cũng chơi rất vui.

Dù sao anh đã quyết định du học tại chỗ, mà cô cũng trùng hợp đi làm ở máy móc Phong Tấn, bỏ lỡ bốn năm rồi, bọn họ cũng nên cho nhau cơ hội, nắm chắc lấy.

Nhìn thời gian trên đồng hồ, “Đi, cùng ăn cơm với tôi.” Anh muốn có nhiều thời gian ở chung với cô một chút.

Không đợi Lam Vũ Khiết đáp ứng hay từ chối, anh bá đạo mạnh mẽ kéo người đang ngồi trên ghế lên.

“Này, buông tay, anh làm gì vậy?”

“Cùng bạn học ăn bữa cơm sẽ chết sao?”

“Vấn đề là, tôi còn chưa đồng ý.”

Tốt nhất là đáp ứng, cho dù không, cô vẫn phải đi. Lục Tình Xuyên thầm nghĩ như vậy trong lòng.

Cổ tay Lam Vũ Khiết bị gắt gao túm lấy, mặc kệ cô giãy dụa như thế nào, cũng không dao động được Lục Tình Xuyên, còn biến mình thành sắp đau chết.

Lục Tình Xuyên này chỉ đúng là cầm tinh con cua, anh ta không định làm gãy tay cô đấy chứ?

Cửa thang máy vừa mở, cô lập tức bị lôi vào, muốn né ra, lại bị anh ép vào góc.

“Lam Vũ Khiết, đây là mệnh lệnh, không phải hỏi. Từ hôm nay trở đi, tôi chính là ông chủ của cô, mà cô tốt nhất nhu thuận một chút cho tôi.”

Cô mở to mắt, “Gì, không phải anh định ra nước ngoài du học sao?”

Anh chợt vui lên, “Hừm, hóa ra cô cũng rất chú ý hành tung của tôi!” Anh tươi cười đắc ý.

Cô liếc xéo, “Làm ơn đi, ngày đó ở hội trường triển lãm, kẻ điếc cũng nghe thấy được.” Lam Vũ Khiết quay mặt đi, tức giận nói.

Cô làm sao cũng quên không được, đám bạn học nữ kia thương tâm muốn chết vây quanh Lục Tình Xuyên, kêu trời trách đất đến cỡ nào, rõ ràng chỉ là phải ra nước ngoài du học, lại cứ như là anh ta muốn đi tìm chết không bằng, buồn cười.

“Vậy cô thật sự rất vô tình vô nghĩa nha, biết rõ tôi muốn ra nước ngoài, thậm chí ngay cả một câu chúc phúc cũng không nói, tốt xấu gì cũng học chung bốn năm, cô cư xử như vậy đấy sao?” Anh nghe xong có chút buồn bực.

“Anh muốn kiểu chúc phúc gì mà không có, không lo thiếu một câu của tôi!” Còn nói sao, cũng không biết là ai cứ bày ra bộ dạng cao cao tại thượng, luôn thích chọc tức cô, vừa nghĩ đến mấy ngày tốt nghiệp, ánh mắt làm như không thấy cô của Lục Tình Xuyên, cô đã cảm thấy thực giận.

Biết rõ sau khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn kia, các bạn học đều cầm kính lúp kiểm tra hành động của hai người bọn họ, anh ta còn không hỗ trợ giải thích, hoàn toàn coi thường hành vi của cô, hại cô không biết sau lưng bị cười nhạo khó nghe biết bao nhiêu.

Anh có thể bận rộn cùng một đồng bạn học nữ trêu đùa, lại không để ý đến người đáng để ý là cô; hiện tại còn chế giễu, rõ ràng là mình vênh váo, còn mặt dày đòi chúc phúc, trên đời này cũng chỉ có loại người như anh mới làm ra được.

Nghĩ đến đãi ngộ khác biệt của Lục Tình Xuyên đối với cô và các bạn học nữ khác, Lam Vũ Khiết tức giận đến dậm dầy muốn thất nơ.

Đang lẩm bầm, cô nhìn ánh mắt chớp cũng không chớp của Lục Tình Xuyên, bỗng nhiên ngừng ra.

Hôm nay cô làm sao vậy? Tại sao vì sự đãi ngộ khác biệt của anh ta mà cảm thấy khó chịu? Cô căn bản không đáng phải tức giận vì sự coi thường của anh ta a!

“Kỳ quái, lời này nghe qua sao có mùi chua?”

Nhất thời thẹn quá thành giận, “Tôi chỉ có thể nói là giá trị PH trong thân thể của anh đang lên cao.” Lam Vũ Khiết nghiêng răng nghiêng lợi phản kích.

Nhưng mà sau khi an tĩnh lại, cô chợt dạ.

Cô để ý gì chứ? Sao lại để ý đến biểu hiện của tên ngạo mạn này? Nhất là sau khi nghe được tin tức anh ta quyết định lưu lại, trong lòng cô lại trào dâng niềm vui sướng trước nay chưa từng có.

Xong rồi, chẳng lẽ cô bị bệnh? Không phải cô cũng trúng độc của Lục Tình Xuyên chứ? Đừng a!

Sờ sờ trán của mình, cô không khỏi chán nản kiểm tra mình có phát sốt hay không.

“Cô làm cái gì vậy?” Anh chú ý tới hành động quỷ dị của cô.

Vội vàng lấy tay từ trên cái trán lạnh lẽo xuống, giấu ra sau lưng, “Không, không có.”

Cô len lén cảnh cáo mình ở trong lòng —— tỉnh lại, trăm ngàn đừng để ý đến Lục Tình Xuyên!

Cửa thang máy vừa mở, Lục Tình Xuyên dẫn đầu đi ra ngoài, Lam Vũ Khiết vẫn còn mien man, hai người bọn họ đều không phát hiện, đối với cái kiểu đi cùng một chỗ này, bọn họ biểu hiện quá mức tự nhiên.

Lam Vũ Khiết sai lầm rồi, hơn nữa còn là mười phần sai!

Cô ngàn không nên vạn không nên, hơn nữa không nên cùng với Lục Tình Xuyên đi ăn bữa trưa kia.

Bữa trưa gì chứ? Món nào cũng ít đến thảm hại, lại đắt đến khiến cho người khác giận sôi, hơn nữa toàn bộ quá trình dùng cơm, cô cơ hồ tức giận Lục Tình Xuyên đến dạ dày thắt lại, căn bản chẳng biết mình đang ăn cái gì, còn thiếu anh ta ân tình một bữa cơm.

Kết quả quá tốt, nghiêm chỉnh cả buổi chiều, cô bị đại thiếu gia hù nói có công tác lớn gì, muốn mượn đi hỗ trợ, cô ngốc nghếch thông báo với chủ quản, kết quả lại là bị chiêu mộ đi làm nữ công nhân vệ sinh! Ở trong văn phòng mới của Lục Tình Xuyên, khúm núm dùng lao động trả lại khoản nợ bữa cơm trưa.

Đại thiếu gia này là quỷ trời sinh thích sạch sẽ, biết anh đến, công ty sớm đã mời chuyên gia chuẩn bị tốt một gian phòng làm việc mới tinh, anh ta lại kén cá chọn canh nói không đủ sạch sẽ, phải tự mình giám sát đảo qua một hồi mới bằng lòng dùng tay.

Đương nhiên không thể để đại thiếu gia như anh tự mình ra tay, cho nên cô trở thành osin số khổ.

Đừng tưởng rằng một bữa cơm là có thể thỏa mãn anh, Lục Tình Xuyên anh cũng không phải là vì một bữa cơm trưa mới ở tại chỗ này, nếu bỏ qua cuộc sống tự do và khóa học đào tạo chuyên sâu, thì phải được thỏa mãn trên phương diện tình cảm mới đúng.

Mà Lam Vũ Khiết, là mục tiêu anh nhận định!

Mặc dù ở cùng công ty, nhưng muốn hai người ở hai ngành khác nhau tranh thủ có nhiều cơ hội ở chung một chút, không tổn chút tâm tư thì không được.

Vì có thể khiến cho cô ở lâu bên người mình một giây, anh rất tiểu nhân bịa chuyện nói dối, bịa ra một chuyện ma quỷ đường hoàng nhảy ngành làm việc, bắt cô đến giam lỏng trong văn phòng làm việc quy mô.

Không ngừng mượn cớ sai sử để trêu cợt cô, sau đó nhìn cô cố nén tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn bưng bưng tức giận, tâm tình của anh tốt đến tựa như là đã tới một vùng núi nở đầy hoa rực rỡ, nhiều lần đều mơ tưởng chạy đến chụp lấy cô đến hôn một phen.

“Lam Vũ Khiết, đã lau cái bàn chưa, vì sao bẩn như vậy?” Anh duỗi ngón tay ra xoa mặt bàn, ra vẻ ghét bỏ khó chịu mở miệng nói.

“Lau qua rồi, hơn nữa đã lau ba lần.” Lam Vũ Khiết tức giận nói.

Cô chưa bao giờ hối hận đến Phong Tấn cơ giới hoá làm việc đến như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng ảo não tại sao mình phải quen biết Lục Tình Xuyên, tóm lại, cô hiện tại chính là nghiêm chỉnh hối hận, biết vậy chẳng làm.

“Nói vậy, tại sao tay tôi lại bẩn như vậy?” Giơ ngón tay không tỳ vết lên cao, anh mở to mắt nói láo, “Không phải là dùng cái khăn lau trên tay cô lau bàn của tôi chứ?”

“Đúng vậy.” Buồn cười, chẳng lẽ muốn dùng mặt của cô lau sao?

“Đúng cái đầu cô, lau lại!” Một giây sau anh xoay người sang chỗ khác, liếc chết nhện ước muốn cười trộm xuống.

Chính là như vậy, anh ta đúng là một lão đại khó chịu, Lam Vũ Khiết lập tức làm lại từ đầu, rõ ràng trong văn phòng đều sạch sẽ đến cả một sợi tóc cũng không có, lại khiến cô lao động ròng rã, hao tổn hết thể lực cả buổi chiều.

Thật vất vả đợi đến lúc tan ca, Lục Tình Xuyên mời cô cùng dùng bữa tối, khiến cô sợ tới mức tông cửa xông ra, không bao giờ muốn bởi vì một bữa cơm mà ra bán mình nữa.

Lam Vũ Khiết bụng đói kêu vang, cả người đau nhức kéo bước chân tập tễnh, thông thả đi đến trạm xe điện ngầm.

Vừa đi qua cửa một công ty bách hóa lớn thì một trận mùi thơm bức người đánh úp lại.

“Vũ Khiết, là bạn sao? Thật là bạn rồi!” Giọng nói cao chót vót của Kỷ Như Vân từ trong đám đông vang lên.

Thấy bộ mặt kinh hãi lại sáng lạng kia, Lam Vũ Khiết kinh ngạc.

Cô và Kỷ Như Vân quả thật học chung bốn năm, nhưng mà, cô xuất thân bình thường, giữa hai người hẳn là không có bao nhiêu giao tình mới đúng.

Hơn nữa, các cô bắt quá mới tốt nghiệp hơn nửa tháng, có cần thiết diễn khoa trương giống như mười năm tám năm không thấy không?

“Làm sao vậy, sắc mặt bạn không được tốt, vừa tan ca sao?” Kỷ Như Vân nhìn mặt cô một cái, ngoài ý muốn mở miệng sẵn sốc hỏi thăm.

Đúng, cô mệt mỏi quá, thật sự mệt mỏi quá.

Vốn tưởng rằng Lục Tình Xuyên nhiều nhất chỉ là thuốc cao bôi trên da chó(ý chỉ người huênh hoang khoác lác), thời gian vừa đến sẽ tự động bóc ra, không nghĩ tới, tên kia căn bản chính là một khối kẹo da trâu, càng cạo càng dính tay.

Cô không muốn lại tiếp tục dây dưa với anh ta nữa, cô chỉ muốn thoát khỏi anh ta! Vĩnh viễn thoát khỏi!

“Đúng, vừa tan ca, cho nên tinh thần không được tốt. Có chuyện gì không?”

“Là như vậy, có chuyện quan trọng, mình nhất định phải nói cho bạn biết.” Kỷ Như Vân kéo tay cô, giống như rất thân mật kéo cô vào một góc vắng.

“Chuyện gì mà quan trọng như vậy?”

“Bạn còn nhớ rõ đêm chúng ta lưu lại hội triển lãm không, chuyện đã xảy ra giữa bạn và Lục Tình Xuyên ấy? Chính là về truyền thuyết của phòng học 301 kia.”

Rất không may, Lam Vũ Khiết nhớ rõ, cho dù cô rất muốn quên đi. “Kia bắt quá là tin tức nhỏ nhỏ nghe nhầm đồn bậy thôi, không đáng tin.”

“Cái gì gọi là không đáng tin? Rõ ràng bản thân bạn cũng không dám xác định. Hừm, mình biết bạn sẽ đùa điếu an ủi bản thân như vậy, bạn quá ngây thơ rồi!” Kỷ Như Vân nghiêm mặt nói: “Truyền thuyết kia là sự thật. Bác nhỏ của mình cũng tốt nghiệp ở Ngải Liệt Hi, về lời đồn ở phòng học 301, cô ấy khẳng định nó là thật.”

“Vậy sao?” Lam Vũ Khiết nửa tin nửa ngờ.

Kỷ Như Vân thấy thế, lập tức thêm hỏa lực, “Mình nghe nói bây giờ bạn đang làm việc ở Phong Tấn, chẳng lẽ bạn dám nói, bạn làm ở công ty đó hoàn toàn không gặp lại Lục Tình Xuyên? Chẳng lẽ bạn không thấy quỷ dị, vì sao Lục Tình Xuyên vốn nên xuất ngoại đào tạo chuyên sâu, lại đột nhiên không đi? Bạn nói xem, tất cả chuyện lại là vì nguyên nhân gì?”

“Làm sao mình biết.” Cô cũng không phải thần toán dự đoán như thần, làm sao biết.

Kỷ Như Vân dặt cổ họng mắng to, “Ngốc à! Đương nhiên chính là do ảnh hưởng của lời nguyền ở phòng học 301! Bạn nha, đời này đều phải cột vào Lục Tình Xuyên. Nếu bạn thích anh ta, mình đương nhiên là chúc phúc bạn, nhưng nếu bạn chán ghét anh ta, thân là bạn học, mình làm sao có thể trơ mắt nhìn bạn bị người đáng ghét dây dưa không rõ cả đời, mà không nói cho bạn biết phương pháp giải trừ.”

Vừa nghĩ đến dây dưa cả đời với Lục Tình Xuyên... Lam Vũ Khiết theo bản năng nhú mào, lưng phát lạnh, biểu tình so với mướp đắng còn khổ hơn, hoàn toàn biểu hiện ra sự kháng cự đối với mấy chữ dây dưa cả đời của cô.

“Bất quá, bạn đừng sợ, mình đã hỏi được một phương pháp phá lời nguyền.”

“Là phương pháp gì? Nói mau!”

Đã có phương pháp phá giải ma chú, cho dù liều mạng, cô cũng phải hoàn thành.

Cô thật sự không thể tưởng tượng mình sẽ cùng cái tên Lục Tình Xuyên kia yêu nhau cả đời đến chết.

“Rất đơn giản. Đợi đến khi vừa hết một tháng vào đúng giữa trưa 12 giờ ngày hôm ấy, bạn chỉ cần chủ động hôn lại Lục Tình Xuyên một lần, ma chú này có thể thuận lợi giải trừ.”

“Thật vậy chẳng? Đây là sự thật đấy sao? Bạn xác định?” Cô nắm chặt tay Kỷ Như Vân truy vấn.

Được cứu trợ rồi, nỗi sợ treo ở trong lòng không yên, rốt cuộc tất cả đều kết thúc.

“Thật tốt quá! Như Vân, cảm ơn bạn, bạn thật sự là ân nhân cứu mạng của mình, thật sự rất cảm ơn bạn.”

Đau nhức mỗi một gì đều mất ráo, sau khi biết được có cách có thể thoát khỏi ma thuật và Lục Tình Xuyên, cả người Lam Vũ Khiết thư sướng, vui vẻ giống như là đang bay lượn.

“Nhớ rõ nha, trong ngày tròn một tháng ấy, cũng chính là buổi trưa mười hai giờ ngày hai mươi tháng sáu.”

“Mình biết. Mình nhất định sẽ thuận lợi bài trừ ma chú.” Miệng Lam Vũ Khiết kiên định chém đinh chặt sắt.

Tạm biệt bạn học, cô cực kỳ nhanh chóng chạy như điên về nhà, cô mừng rỡ như điên, thiếu chút nữa đã lớn tiếng ca hát nhảy múa để chúc mừng trên đường.

Lam Vũ Khiết chìm vào vui sướng, hoàn toàn không có chú ý tới trên mặt Kỷ Như Vân lộ ra nụ cười giả dối.

Cuộc đời Lục Tình Xuyên ghét nhất là bị đàn bà nhảy vào lòng, chỉ đụng chạm đến tay anh ta, đã bị anh hung hăng sửa chữa một phen, huống chi là hôn môi.

Lần đầu tiên là ngoài ý muốn thì thôi, nếu lại đến lần thứ hai, anh ta khẳng định phát cuồng.

“Lam Vũ Khiết này thật là một con cóc, nếu cô thật sự chạy tới hôn Lục Tình Xuyên, lấy cái loại tính tình táo bạo ngạo mạn của Lục Tình Xuyên, cô nhất định sẽ bị bầm thây vạn đoạn lập tức. Cho nên đừng nói cả đời gì, cô có thể sống qua tháng này hay không còn chưa biết đâu!”

Hừ! Kỷ Như Vân cô nếu không có được Lục Tình Xuyên, cũng sẽ không không công chấp tay đang cho người ta.

Ba! Dưới chân nháy mắt sứt một cái, sắc mặt Lam Vũ Khiết xanh mét cúi đầu nhìn chân mình.

Cô vì phần công việc này mà mua giày cao gót không đến một tháng, thế nhưng giày gãy gót ở lối đi bộ, mà trong tay cô còn cầm hộp đồ ăn xa hoa của người nào đó mua từ một khách sạn nổi tiếng.

“Lục Tình Xuyên đáng chết! Anh là thùng cơm sao, một mình không có chuyện gì sao muốn tới hai phần ăn nhanh?” Cơn tức của cô, trong nháy mắt này bị kích đến điểm cao nhất.

Những lời nguyền rửa đầy dẫy trong đầu và trong miệng cô, phóng mắt cầu cứu nhưng không ai giúp, cô đành đành sát khí mang theo cơm trưa của đại thiếu gia, chân thấp chân cao tập tễnh về công ty.

“Cô chạy tới sao hoá mua thức ăn nhanh sao? Hiện tại đã mấy giờ rồi? Qua không bao lâu nữa, tôi cũng có thể ăn bữa tối.” Người khởi xướng lạnh lùng nhìn cô, khiêu chân bắt chéo, ngữ khí không mấy vui vẻ.

Đáng giận, lại làm cho anh đợi lâu như vậy, chưa từng có cô gái có thể để cho anh chờ quá nửa giờ, nhưng Lam Vũ Khiết này luôn làm cho anh khổ sở đợi chờ, nếu cô không trở về, thời gian nghỉ ngơi cơm trưa cũng sẽ qua, anh phải làm sao để nắm chắc thời gian ăn cơm đầu vô mồm với cô đây?

Người bày ra gương mặt âm trầm còn có Lam Vũ Khiết. Cô tập tễnh bước lên, bắt mẫn mạnh mẽ đặt thức ăn nhanh ở trên bàn làm việc của anh.

Chú ý tới bước chân mất tự nhiên của cô, anh nheo mắt lại, “Làm sao vậy? Giày của cô không phải là bị gãy chứ?”

“Nhờ anh ban tặng.” Lam Vũ Khiết tức giận đến thiếu chút nữa kinh mạch toàn thân đứt đoạn mà chết, cô nắm quyền, nghiêng răng nghiêng lợi trừng anh một cái, “Lục tiên sinh thức ăn nhanh đã mua về đây, mời chậm rãi dùng.”

Xoay người giống như một người máy, cô trấn định kiên cường cất bước, trước mặt mình nổ mạnh, biến mất ở trong văn phòng làm việc của Lục Tình Xuyên, miễn cho chính mình nhất thời không khống chế được giết người.

Nhìn cửa phát ra tiếng nổ lớn, Lục Tình Xuyên ngồi ngay ngắn ở trên ghế lập tức ngẩn ra.

“Không phải cô ấy tức giận chứ?”

Ý thức được khả năng này, tâm tình chờ mong bữa trưa lâu ngày của anh lập tức rớt xuống đáy cốc, cảm giác có lỗi cùng ảo não đồng thời nhảy ra trừng phạt trái tim anh.

Một mình anh làm sao có thể ăn hết hai phần thức ăn nhanh này chứ, Anh cũng không phải quỷ đói đến thai.

Sơn hào hải vị gì chưa ăn qua, anh căn bản hoàn toàn không lạ gì hộp đồ ăn xa hoa của khách sạn nổi tiếng kia, là La thư ký vẫn nói cơm nhà hàng đó ăn ngon, anh muốn để cho Lam Vũ Khiết cũng ném thử xem, mới có thể lấy có uy hiếp cô đi mua.

Vốn tính toán đợi sau khi cô mua thức ăn về, lại mượn cơ hội bảo cô ở lại văn phòng, hai người bọn họ có thể cùng ăn cơm trưa hạnh phúc, ai biết kết quả lại sẽ biến thành như vậy.

Xong rồi, đúng là làm giả thành thật, sổ đen trong tay Lam Vũ Khiết, khẳng định là anh đứng đầu bảng.

Lục Tình Xuyên mất hết khẩu vị phiền chán gãi gãi đầu, đứng dậy đi tới đi lui ở trong phòng làm việc.

“Lục tiên sinh, ngài đang làm cái gì ở đây? Sao còn chưa dùng cơm?” La thư ký ôm một bộ văn kiện đi tới, buồn bực nhìn vẻ khác thường của anh.

“Giày Lam Vũ Khiết có phải hỏng rồi hay không?”

La thư ký nghĩ nghĩ, “Uh, vừa rồi cô ấy chân thấp chân cao đi ra ngoài.”

Lục Tình Xuyên ảo não biết lúc này thật sự đã chọc giận cô.

“Cũng không thể được...” Anh muốn nói lại thôi.

“Có chỗ nào cần hỗ trợ, Lục tiên sinh có thể nói rõ.” La thư ký không phải không cảm thấy được không khí mờ ám giữa hai người này.

“Tôi muốn nhờ cô lên giúp tôi hỏi nhãn hiệu giày của cô ấy, còn có cỡ giày cô ấy mang.”

“Dạ, tôi đã biết.” Cô buông văn kiện, giống như không có việc gì rời khỏi văn phòng.

“Đợi chút!” Lục Tình Xuyên lại bất an gọi La thư ký lại, “Nhớ rõ lên hỏi, đừng để cho cô ấy biết là tôi muốn biết nhé.”

“Không thành vấn đề.” La thư ký mỉm cười cam đoan.

Cô chỉ biết sự tình không tốt như vậy rồi!

Đừng tưởng rằng làm nữ công nhân vệ sinh, liền trả sạch món nợ bữa cơm trưa.

Lục Tình Xuyên này không hổ là xuất thân từ tầng lớp quý tộc, rất có tư chất cho vay nặng lãi.

Đây đã là lần thứ mấy rồi? Từ sau khi làm qua nữ công nhân vệ sinh, đại thiếu gia kia vẫn không hài lòng, muốn cô chạy đi mua cơm trưa đã thành chuyện thường, lúc hứng lên còn muốn cô đến tiệm hoa mua bình hoa về, nói là như vậy có thể cải thiện cảm xúc làm việc của đại thiếu gia.

Nếu không, chính là ghét bỏ đồng hồ sơ tư liệu hỗn độn, bắt cô tới sửa sang lại, khiến cho cô không khỏi hoài nghi mình rốt cuộc là nhân viên ngành nào.

Lam Vũ Khiết vừa gặm bánh, vừa ở trong lòng mắng Lục Tình Xuyên lòng dạ hiểm độc không biết mấy ngàn lần.

Tuy rằng sáng sớm hôm sau, đại thiếu gia lập tức thiện tâm quá độ sai người đưa giày cao gót mới hoàn toàn giống như đúc tới, nhưng vẫn không có biện pháp trừ khử lửa giận trong lòng cô.

“Nhẫn nại, nhẫn nại, đây nhất định là do lời nguyên kia ảnh hưởng, chỉ cần sống qua thời gian này, đợi cho ngày hai mươi tháng sáu vừa đến, mình liền có thể được giải thoát rồi.” Mỗi ngày Lam Vũ Khiết đều an ủi mình như vậy.

4. Chương 4

Buổi sáng ngày hai mươi tháng sáu, Lam Vũ Khiết vẫn bị vây ở bên trong một loại tình trạng báo động dị thường, một chút gió thổi cỏ lay, cô sẽ bày ra vẻ mặt khẩn trương nhìn chung quanh.

Cô không có tâm trạng công tác, chỉ có thể từng phút từng giây đếm ngược thời gian.

Khi đồng hồ dưới màn hình vuông của máy tính đếm ngược đến những phút cuối cùng của cơn ác mộng, cô cực kỳ nhanh chóng đứng dậy chạy đi, đáp thang máy thẳng đến văn phòng làm việc ở lầu 10 của Lục Tình Xuyên ——

Đáng chết, vô huyệt một cái rồi, người này không có trên ghế ngồi.

Không phải đã đi toilet như định kỳ rồi chứ, cô lập tức xoay người đang muốn phóng đến nhà vệ sinh nam, trên đường lại tình cờ gặp La thư ký.

“Lam Vũ Khiết, cô vội vàng như vậy là muốn đi đâu?”

Mấy lần chạy đi chạy lại, La thư ký đã quen mặt cô gái không may mắn này.

“La thư ký, thực xin lỗi, tôi có việc gấp muốn tìm Lục tiên sinh, xin hỏi cô có biết anh ta ở nơi nào không?”

“Lục tiên sinh đi lên lầu 9, đợi dùng cơm trưa họp báo với chủ quản bộ tài vụ.”

“Oh, vậy chiều tôi sẽ quay lại.”

Quý a, làm sao có thể chiều quay lại, hiện tại cô phóng lên lầu 9, ngộ nhờ trì hoãn thời gian, trả giá là cả cuộc đời nha.

Tạm biệt La thư ký, Lam Vũ Khiết ngay cả thang máy đều lười phải đợi, bay nhanh chạy vội tới lầu 9, quả nhiên, ở cửa phòng hội nghị thứ nhất, cô thấy được thân ảnh của Lục Tình Xuyên.

Cúi đầu nhìn thời gian đồng hồ một cái ——

A không! Tiến vào 1 phút đếm ngược cuối cùng rồi, chờ anh ta mở cửa phòng họp, tất cả đã không kịp.

Lam Vũ Khiết cũng không biết từ nơi nào xuất hiện một cỗ thần lực, bước nhanh chạy vội, trong nháy mắt khi anh mở ra cửa phòng họp, cản anh lại.

Lục Tình Xuyên kinh ngạc nhìn lại cái tay đang cản lại. “Lam Vũ Khiết?”

“Đi theo tôi. Mau!” Cô không nói câu gì mạnh mẽ lôi kéo anh đi ra sau.

Cũng không để anh kịp đặt câu hỏi, mở cửa phòng họp thứ hai ra, cô đã man đẩy anh vào trên trường, bắt lấy cả vạt của anh dùng sức kéo xuống ——

Thừa dịp Lục Tình Xuyên bị bắt cúi đầu. Trong nháy mắt, cô nhanh chóng kiễng mũi chân, ngẩng cằm, chủ động đưa lên một cái hôn, hoàn toàn ngăn lại kinh ngạc của anh.

Đôi môi mềm mại dán lên, trong nháy mắt, Lục Tình Xuyên kinh sợ, tiếp theo lại nhú mảy.

Một giây sau, phát hiện đôi môi chủ động lại vọng tưởng muốn lui lại, anh liền không vui.

Nếu muốn hôn, sẽ mạnh mẽ hôn cho đủ, nào có người như chuồn chuồn lướt nước qua loa cho xong thế này!

Xem thấu ý đồ của cô, Lục Tình Xuyên liền tiếp nhận quyền chủ đạo, vươn tay cố định cái gáy cô, hoàn toàn chặn đường lui lại của cô, cũng thuận thế làm nụ hôn càng sâu thêm.

Thình lình tình thế nghịch chuyển, khiến cho Lam Vũ Khiết giật mình.

Cả người cô cứng đờ, bởi vì kinh sợ mà tay nhỏ bé nắm lại thành nắm đấm nhỏ bé chống đỡ về phía cơ thể nóng cháy đang không ngừng tăng vọt nhiệt độ, hoàn toàn giật mình.

Môi của cô, mềm mại đầy đặn cơ hồ muốn nứt ra nước, Lục Tình Xuyên không ngừng mà tăng thêm lực đạo, chỉ vì anh thật sự rất mê muội.

Cô không phải là không giãy dụa, tuy nhiên bị tay kia của anh hoàn toàn ôm lại, giãy không được.

Anh thậm chí dùng lưỡi, xâm nhập miệng của cô, nhiệt liệt mà muốn tìm vị ngọt quen thuộc...

Lam Vũ Khiết đã đánh giá thấp chuyện hôn môi này, cô ngu muội nghĩ chỉ cần hôn một cái là có thể tuyên cáo thành công, không biết bốn cánh môi gần sát, lại có thể kích động ra nhiều cảm xúc mệnh mông như vậy.

Hoàn toàn bất đồng với nụ hôn một tháng trước kia, đây là một nụ hôn nồng nhiệt khiến người ta ngây ngất.

Lục Tình Xuyên từng bước tăng thêm lực đạo, gây cho cô từng đợt rồi lại từng đợt cảm thụ mãnh liệt, cô bị anh dùng mọi thủ đoạn tội tệ hôn cuồng nhiệt, chặn lại tất cả tâm trí, lưỡi xâm nhập trong miệng cô đầy đưa khiêu khích, nóng bỏng cơ hồ muốn cô không chịu nổi.

Cả người cô như nhũn ra, nếu không phải Lục Tình Xuyên dùng cánh tay mạnh mẽ rắn chắc kia ôm cô, chỉ sợ cô tùy thời sẽ xụi lơ té xuống.

Lòng bàn tay dính sát vào trong ngực của anh, bởi vì thiết tình đầu nhập, một tiếng ngâm khê mơ hồ, trong sự quần giao kích hôn quên mình bộc phát ra, đôi mắt trong suốt kia, mê say nhắm lại...

Cảm giác thật tốt đẹp! Lục Tình Xuyên đối với nụ hôn bất thành hình này, vô cùng vừa lòng. Hơn nữa phát hiện cô đỡ xuống phòng bị mê say cùng anh thì đột nhiên sinh ra cảm giác thỏa mãn, lồng ngực của anh cơ hồ sắp nổ tung, làm cho anh thiếu chút nữa sẽ dùng thủ đoạn càng nóng bỏng hơn để hồi đáp sự nhiệt tình của cô.

Nếu không phải một bên có nhiều ánh mắt đang nhìn chăm chú vào bọn họ, anh còn muốn càng nhiều, càng nhiều, dù sao một cái hôn, thì không cách nào thỏa mãn dục vọng của đàn ông.

Tốt lắm, những tên trong gian phòng này không nên thưởng thức sự thân mật của bọn họ nhiều quá, anh cũng nên dừng tay rồi.

Vẫn chưa hoàn toàn buông Lam Vũ Khiết mê say như chết ra, anh tha cho cô hé miệng cười, hài lòng vuốt ve môi bị hôn đến sưng đỏ của cô.

Lam Vũ Khiết thở hồng hộc, biểu tình vì giật mình mà đột nhiên đàn ra, toàn bộ suy nghĩ vẫn còn ở lại trong nụ hôn mất hồn kia, thật lâu không thể phục hồi tinh thần lại.

Thì ra một cái hôn, cũng có thể mất hồn đến làm cho người ta cơ hồ chết đi...

Lòng bàn tay đang cầm mặt của cô, anh nhẹ nhàng dùng lực, khiến cô ngẩng đầu lên nhìn mình, “Em vội vã tìm anh như vậy, cũng chỉ là vì cho anh một cái hôn?”

Lời của anh giống cảnh tỉnh, hung hăng đánh tỉnh Lam Vũ Khiết, lời cô từ trong cuộc triển miên mới vừa rồi ra ngoài.

Cô nghĩ mình mới vừa rồi mê say quên mình, hốt hoảng đẩy anh ra, chột dạ ngượng ngùng lấp bắt, “Tôi, tôi không phải...”

Đối mặt với sự chế nhạo của anh, Lam Vũ Khiết phát hiện miệng lưỡi bén nhọn của mình, lại đột nhiên kém cỏi không nói ra được một câu đầy đủ, dưới cái nhìn nóng bỏng soi mói của anh, cảm thấy bối rối vô cùng.

Đáng giận, cô rõ ràng chỉ là muốn đụng chạm một tí, để phá giải lời nguyện thoát khỏi Lục Tình Xuyên, vì sao chuồn chuồn lướt nước lại biến thành nụ hôn nóng nồng như vậy?

Càng đáng chết hơn là, cô còn quên mình đáp trả, còn say mê trong đó nữa.

Bởi vì cảm thấy quá mất mặt, thế nên đầu óc cô trống rỗng, trong tai không ngừng vang lên âm thanh ong ong.

Cô hiển nhiên là bị hành vi của mình dọa hỏng, cả buổi nói không ra lời, Lục Tình Xuyên đau lòng vươn tay, một lần nữa đem cô ôm vào trong lòng, bởi vì không muốn bộ dáng thẹn thùng của cô bị người rảnh rỗi nhìn đến.

Đây nên là quyền lợi hưởng thụ của riêng Lục Tình Xuyên anh, gương mặt ngượng ngùng mỹ lệ của Lam Vũ Khiết, đời này chỉ có thể thuộc về anh.

Cúi đầu, anh nhẹ giọng nỉ non dụ dỗ, “Đừng vội phủ nhận, đó là một nụ hôn rất tốt đẹp, chính là, nếu như có thể, lần sau phải cẩn thận chọn địa điểm, anh không hy vọng bị nhiều người nhìn như vậy.” Dứt lời, anh thong dong dùng ánh mắt quét tới một đám người chờ trong phòng hội nghị.

Lam Vũ Khiết ước chừng chậm nửa nhịp, mới từ tầm mắt của anh ý thức được chuyện gì đang xảy ra, cô hốt hoảng quay đầu lại ——

Không ngờ, một đám mắt to mắt nhỏ, đang giương mắt hổ nhìn chăm chăm bọn họ.

Đáng chết! Hôm nay trong phòng hội nghị thứ hai, người của bộ phận nhân sự đang cử hành huấn luyện giáo dục, mà cô lại quên mất.

Không nhiều lắm. Đây hai bàn hội nghị dài đều là người mà thôi.

Càng đáng thương là, mọi người hiển nhiên bị hành động thân thiết đột ngột của bọn họ làm cho sợ hãi, một đám nghẹn họng nhìn trân trối không biết làm thế nào cho phải.

“A, xong rồi!” Lam Vũ Khiết rên rỉ trong lòng, xấu hổ đến cảm thấy muốn độn thổ.

Ngọn lửa xấu hổ nóng rực, hung hăng đốt cô, biến cô thành một pho tượng lửa đỏ. Cô xấu hổ vạn phần lại nhìn mọi người một cái, bỏ lại Lục Tình Xuyên, chật vật tông cửa xông ra.

Lục Tình Xuyên lập tức đuổi theo. “Em muốn đi đâu?”

“Nhảy lầu tự sát được không?” Cô tức giận, gấp gáp nói.

Cô rất tức giận, tức bản thân mình hồ đồ, nhưng mà cô càng tức Lục Tình Xuyên hơn.

“Bất quá là hôn ở trước mặt mọi người, lại đi xấu hổ nhảy lầu, có phải đã quan trọng hóa mọi việc quá không?” Anh cười đùa nói: “Hôn môi cũng không phải giết người phóng hỏa, em cũng nên quen dần.”

Anh đang khổ sở vì không có cơ hội để làm rõ quan hệ hai người, chuyện này vừa vặn có thể mượn miệng mọi người giúp lan truyền ra, khiến cho tình cảm của anh và Lam Vũ Khiết có thể càng minh xác, trong sáng.

Lam Vũ Khiết dùng đôi mắt tràn ngập sát khí trừng anh.

“Anh vừa mở cửa ra liền thấy được.” Khác với vẻ mặt thối hoắc của cô, tâm tình Lục Tình Xuyên rất tốt.

Anh vốn là rất có hảo cảm đối với cô, trải qua nụ hôn chân chính vừa rồi, anh càng thêm xác định, anh thích Lam Vũ Khiết.

Một cổ tình ý đột nhiên sinh ra, cơ hồ muốn hằm nóng tim của anh, hận không thể lập tức mang theo cô đi ra ngoài hẹn hò.

Đáng giận, anh căn bản là có ý định hại cô mất mặt, biết rõ bên trong có người ở, anh lại không ngăn cản cô, còn mặc kệ sự tình xảy ra.

“Vì sao anh không ngăn cản tôi, còn làm mọi việc thêm trầm trọng...”

“Làm trầm trọng thêm cái gì?” Anh tà ác cố ý nghiêng đầu hỏi.

“Chính là làm trầm trọng thêm...”

Lam Vũ Khiết xấu hổ đến nói không ra lời. Cô cự tuyệt thừa nhận bọn họ đã đang hôn nồng nhiệt, càng cự tuyệt thừa nhận mình cũng bởi vì thích thú mà quên mình trong nụ hôn này.

Anh nắm cằm của cô, khiến cho cô ngẩng đầu lên, “Anh phải đi họp, sau khi tan ca chờ anh, chúng ta đi ăn cơm.” Dùng ngữ khí dịu dàng khó có nói với cô.

“Tại sao tôi phải cùng anh đi ăn cơm?” Cô còn đang giận anh ta đây!

“Đã hẹn hò, chẳng lẽ không thể ăn cơm chung?” Anh tức giận hỏi lại.

Hẹn hò? Đây chẳng phải là muốn cô treo cổ mình lên trên ngọn cây Lục Tình Xuyên này sao?

Vừa nghĩ tới hậu quả, cô sợ hãi la hét: “Hẹn hò cái đầu của anh, ai muốn hẹn hò với anh! Hai người chúng ta từ khi nào thì biến thành hẹn hò rồi?”

Phản ứng bài xích của cô, giống như một thùng nước đá, hung hăng tưới tắt nhiệt tình của Lục Tình Xuyên, điều này khiến cho anh rất không vui vẻ.

“Không thể hẹn hò, vậy xin hỏi một chút, nụ hôn vừa rồi kia, em tính giải thích với anh như thế nào? Anh dám nói từ đầu tới đuôi em chưa từng mê say trong đó? Em có dám nói ở trong nụ hôn đó, em hoàn toàn không hưởng thụ được chút vui thích nào không?”

Trời ạ, làm sao Lục Tình Xuyên có thể chất vấn cô như vậy? Cô là con gái, bị anh trắng trợn chất vấn như vậy, rốt cuộc anh ta muốn cô không thể làm người nữa sao?

“Đương nhiên là không có.” Lam Vũ Khiết nghĩ một đằng, nói một nẻo phủ định lời chất vấn.

“Không có? Chúng ta thử lại một lần nữa đi, chứng minh lời em nói là sự thật?”

“Đủ rồi, Lục Tình Xuyên, anh không thể như vậy!” Trong lòng cô rất rõ ràng, hôn một lần nữa, người bại trận tuyệt đối là cô.

“Vậy em đã thừa nhận em cũng có cảm giác.” Lục Tình Xuyên không cho phép cô phủ định nụ hôn tốt đẹp kia.

Cô tránh đi ánh mắt nóng rực của anh, cật lực nói: “Đây không phải là trọng điểm, tôi, tôi chỉ là muốn phá giải lời nguyên kia...”

“Lời nguyên nào?” Anh nhíu mày ép hỏi.

Cô sợ hãi gì chứ? Bất cứ giá nào cũng phải nói rõ “Chính là lời nguyên hôn môi vào ngày đôi tình nhân tự tử ở phòng học 301, sẽ yêu nhau cả đời đáng sợ kia!”

“Đáng sợ?” Toàn bộ âm lượng của Lục Tình Xuyên đề cao, trình độ hai hàng lông mày quần vào nhau, càng hơn lúc này.

Lam Vũ Khiết đáng chết này, ý của cô là nói, cùng Lục Tình Xuyên anh yêu nhau là lời nguyên đáng sợ?

Anh bị chọc tức, hận không thể bắt cô lại đánh đau một chút!

Nếu không phải anh cực lực ngăn chặn chính mình, chỉ sợ anh đã thật sự làm thế.

Vậy mà anh còn nghĩ từ khi nào thì cô lại trở nên nhiệt tình chủ động như vậy, hóa ra là vì hóa giải lời nguyên, cho nên mới phải chủ động hôn anh.

Lục Tình Xuyên khó chịu, cực kỳ khó chịu!

Anh tuyệt đối sẽ không buông tha cô, Lam Vũ Khiết này, Lục Tình Xuyên anh nhất định muốn cô!

“Lam Vũ Khiết, cô đi bộ tài vụ đem bảng báo cáo phân tích mới lên cho tôi Mau! Dám chậm một giây, tôi liền khai trừ cô.” Lục Tình Xuyên hạ một mệnh lệnh kỳ quái.

“Tôi muốn tìm hiểu chương trình huấn luyện giáo dục mà bộ nhân sự an bài, cô tìm người phụ trách đến cho tôi. Động tác quá chậm thì cô cứ đợi về nhà mà ăn mình đi.” Lần này là ngữ khí thô bạo hung tàn.

“Lam Vũ Khiết, giúp tôi pha ly cà phê! Nhớ rõ, chỉ cần cà phê đen. Quá khó uống, tôi sẽ làm thịt cô.” Anh uy hiếp đe dọa.

“Đi kho tư liệu mang toàn bộ hồ sơ gần một năm nay lên cho tôi...” Vênh mặt hất hàm sai khiến.

“Lam Vũ Khiết tôi sắp chết đói...” Xấu xa dã man.

“Lam Vũ...”

Từ sau ngày hôn Lục Tình Xuyên, điện thoại nội bộ ở văn phòng lầu 8 của Lam Vũ Khiết, càng điên cuồng vang lên, cô bắt đầu trải qua cuộc sống địa ngục vĩnh viễn không có ngày yên tĩnh.

Ngày đầu tiên, điện thoại cơ hồ vang không ngừng từ sớm đến tối, bởi vì, luôn có một người tự đại cuồng không coi ai ra gì, luôn không ngừng mà xuyên thấu qua điện thoại nội bộ, chỉ huy cô trợ lý nhỏ này trên lầu, xuống lầu bán mạng và bán thân.

Cũng bất kể cô có nguyện ý hay không, có rảnh hay không, chỉ cần nhận thấy được cô hơi chần chờ, Lục Tình Xuyên liền lên giọng ông chủ, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để áp chế cô phục tùng.

Cô vốn còn một chút hảo cảm và áy náy với anh ta, bây giờ tất cả đều tan biến rồi!

Lục Tình Xuyên đáng giận, căn bản là đang chinh cô, loại đàn ông lòng dạ hiểm độc kia, ai yêu trúng anh ta không hay ho, cho dù nụ hôn của anh ta rất tuyệt, cũng không cải biến được sự thực là tính tình anh ta vẫn tệ hại vô cùng.

Còn nữa, lúc trước cô rõ ràng ứng tuyển vị trí trợ lý thiết kế, cũng không phải thư ký riêng của đại thiếu gia, vì sao anh ta có thể nhảy qua ngành chỉ huy cô chạy việc vặt như vậy?

Khiến cho toàn bộ từ trên xuống dưới công ty đều cô là người mới ở phòng thư ký, càng nhiều người nghĩ cô là người yêu của Lục Tình Xuyên, bởi vì tin tức bọn họ hôn môi ở phòng họp, giống như cơn lũ lụt tràn quét qua toàn bộ công ty.

Mỗi lần nhìn thấy cô, không phải dùng miệng vừa chua xót vừa ghen tỵ nói lời hăm dọa, thì chính là trăm ngàn van xin, hi vọng cô có thể ở trước mặt Lục Tình Xuyên nói tốt vài câu.

Hừ! Cô không hiểu đi theo bên người một con cua có cái gì đáng hăm dọa. Nếu có thể, cô cũng không muốn gặp Lục Tình Xuyên một chút nào.

Bởi vì thấy anh ta, cô sẽ chợt dạ nói không ra lời, hô hấp dồn dập, tim đập nhanh hơn, cả đầu đều là hình ảnh Lục Tình Xuyên kích động hôn cô, khiến cô không thể nào đi làm giống người bình thường.

Mục đích cô vào máy móc Phong Tấn, là hy vọng được học hỏi thêm về thiết kế và sản phẩm, nhưng từ tuần này tới nay, cô căn bản không có cơ hội tiếp xúc đến công việc trong ngành của mình, chỉ không ngừng mà thay người nào chạy việc vặt.

Cứ theo đà này, đợi cô có thể tự mình ghi chép nghiên cứu phát triển thiết kế sản phẩm chủ đạo mới nhất trong quý của công ty, không biết là chuyện mấy trăm năm sau, nói không chừng, khi đó ba chữ Lam Vũ Khiết sớm đã bị viết trên bài vị, còn thiết kế cái quỷ a!

Càng làm cho cô thống hận là, rõ ràng trong lòng tức giận đến ngực đau xương tê, dạ dày co thắt, cô vẫn ngoan ngoãn làm. Giống như là con chó được nuôi dưỡng, hoàn thành phục mệnh đồng công việc vô nhân đạo Lục Tình Xuyên ném cho cô.

Mỗi lần nhìn đến Lục Tình Xuyên biểu hiện ra sắc mặt soi mói đối với hiệu suất làm việc của cô, cô một mặt vui vẻ, một mặt khác cũng hận muốn chém cho anh ta mười đao.

Rốt cuộc là cô làm sai chỗ nào? Cuộc đời của cô hẳn là phải tiến lên con đường rực rỡ tốt đẹp mới đúng chứ, vì sao người hiền lành lại bị đẩy vào địa ngục vạn kiếp bất phục thể này?

Không thể tiếp tục như vậy! Không thể để cho Lục Tình Xuyên đảo lộn trật tự cuộc sống của mình nữa, hai trợ lý vào cùng một lúc, cũng đã chậm rãi đi tới trung tâm công việc, còn cô thì ngây ngốc theo sát Lục Tình Xuyên nên dẫm chân nguyên chỗ.

Rút kinh nghiệm xương máu, cô quyết định từ chối không tiếp điện thoại, cự tuyệt mệnh lệnh vô lý.

Bắt đầu từ một giây này.

Quan trọng nhất là, cô không muốn vừa nhìn thấy anh ta liền nhớ lại nụ hôn của bọn họ, sẽ khiến lòng cô rối loạn, cô không thích mình như vậy! Cô không muốn thừa nhận mình cũng có cảm giác với Lục Tình Xuyên, chuyện kia quá hoang đường.

Nhìn thấy các tiền bối muốn họp, Lam Vũ Khiết lập tức từ trên ghế nhảy dựng lên, chủ động hỏi mọi người: “Xin hỏi, mọi người muốn uống trà hay là cà phê? Tôi lập tức đi chuẩn bị.”

Tiểu béo đảm nhiệm chức cao nhất trong bộ phận thiết kế ngẩng đầu lên, “A, hôm nay Tiểu Khiết không có bị bắt đi hỗ trợ sao? Vậy cùng đi họp đi. Phiên cô cho tám ly cà phê.”

Nguy hiểm thật, tin đồn về cô và Lục Tình Xuyên kết giao, hiển nhiên không hề rơi vào tai bộ phận thiết kế ở lầu 8, cuối cùng cô có thể giống như một người bình thường, không bị chỉ trích nữa.

“Lập tức có ngay.” Cô lộ ra một nụ cười sáng lạng.

Đúng thôi! Đúng thôi! Cô là người mới của ngành thiết kế, nên đi theo bên người các tiền bối học tập thật tốt, bất kể là pha trà, pha cà phê gì cũng được, chỉ cần để cô được học tập ở lĩnh vực chuyên nghiệp, bảo cô làm cái gì cô cũng nguyện ý.

Vô cùng cao hứng đi nấu cà phê, phấn chấn đưa vào phòng họp, cô được tiền bối đồng ý, ngoan ngoãn ngồi ở phòng họp, chuyên tâm ghi chép, mơ mộng về chiếc xe đạp do mình thiết kế, có một ngày cũng có thể xuất hiện ở phố lớn ngõ nhỏ, hoặc là vang danh trên đấu trường thi đấu quốc tế gần xa.

Trong văn phòng chủ quản cao cấp ở lầu 10, Lục Tình Xuyên ngồi trên ghế da đặt chếch, chuyên chú nhìn văn kiện cơ mật trước mắt, đến khi ký tên mình lên để chứng tỏ chịu trách nhiệm, toàn thân anh thả lỏng ngửa ra sau, trên tay đeo chiếc lắc Montblanc số lượng hạn chế, thuận thế hướng về phía mặt bàn.

Nhẹ nhàng xoay chuyển ghế dựa, anh nhắm mắt lại, lâm vào trong suy nghĩ về người nào đó...

“Lục tiên sinh, đây là bảng báo cáo phân tích anh yêu cầu.” Đang cầm bảng báo cáo chạy như điên mà đến, Lam Vũ Khiết cứng mặt, bởi vì chạy như điên mà khiến cho hô hấp dồn dập.

“Người phụ trách đã ở trong thang máy tốc hành, trong vòng một phút sẽ tới.” Lam Vũ Khiết ráng áp lực cơn tức giận, xuyên qua điện thoại nội tuyến hồi báo tiến độ thi hành mệnh lệnh.

“Trước tiên cho sáu ly cà phê đen!” Tuy rằng khuôn mặt nhỏ nhắn tức căng, cô vẫn đúng hạn bưng cà phê đen đi tới, chỉ là một lần lại pha tới mười ly, cô ý khiêu khích.

“Này, đây là tất cả hồ sơ...” Lôi kéo xe đẩy vừa mượn tới, đóng hồ sơ phía trên cứ như toà núi nhỏ, cô cơ hồ muốn thở không nổi quỳ gối trên sàn văn phòng, phục mệnh với anh.

Cô che ngực, đầu đầy mồ hôi, “Anh, cơn thán bò sốt tiêu đen anh muốn.”

Ha, vừa thấy cũng biết là chạy năm con đường cái mới mua được.

“Tôi đến...” Cô quỳ trên mặt đất.

Lam Vũ Khiết mỗi ngày đều được ghi chép trong cuộc họp, làm cho gương mặt vốn tối tăm hai tròng mắt nhắm chặt, đột nhiên hiện ra một nụ cười tươi sáng lạng. Lục Tình Xuyên cúi người về phía trước, khuỷu tay chống trên mặt bàn, nâng quai hàm, ý cười trên tức trong mắt cũng không suy giảm.

Lam Vũ Khiết, thật là một người thú vị, cực kỳ thú vị!

Tuy rằng anh rất tức giận với thái độ cực lực phủ nhận của cô ngày đó, nhưng không thể không nói, cô đích xác đã mang đến cho cuộc sống của Anh không ít lạc thú, ngay cả chính cô, cũng có kết cục đặc biệt.

Anh cố ý lợi dụng chức quyền, ác ý muốn cô làm chân chạy vặt, vì chính là trả thù lời nói và hành động nóng lòng muốn thoát khỏi anh của cô ngày đó.

Đương nhiên, ngoại trừ áp chế sự kiêu ngạo của cô, cũng thuận tiện thay hai người chế tạo nhiều cơ hội gặp gỡ nhau, để cô ý thức được, anh —— Lục Tình Xuyên, không phải là người dễ dàng thoát khỏi như vậy!

Anh trêu tức cô, rõ ràng cô cũng có cảm giác đối với anh, lại lỡ lời phủ nhận.

Nhìn anh, cô sẽ đỏ mặt, sẽ thẹn thùng, chỉ cần anh hơi tiếp cận, cô liền bối rối nín thở đợi, ngay cả thở cũng không dám thở gấp một tiếng, tất cả phản ứng của cô trong mắt anh, hiển nhiên giống như là một cô gái ngưỡng chừng muốn yêu lại không dám yêu.

Nhưng mỗi khi anh chủ động đến gần, cô vừa sợ vừa thất thố ước gì một đao chặt đứt mối liên hệ giữa bọn họ, điều này làm cho anh tức giận đến sắp học máu, càng chính cô ác hơn.

Ba ngày đã là cực hạn, vốn tưởng rằng Lam Vũ Khiết sẽ ngoan ngoãn cầu xin anh tha thứ, nhưng cô thực quật cường, lại bền gan vững chí chống đỡ tiếp.

Hơn nữa cô rõ ràng phần nộ đến muốn giết người, cũng cần nhẫn nại, nghiêm túc hoàn thành từng cái yêu cầu của anh, vài lần cô khiến cho anh không thể không bội phục từ đáy lòng đối với sự kiên nghị của cô.

Phụ nữ khi nghiêm túc, rất đẹp, đẹp không gì sánh nổi. Anh thấy được vẻ đẹp xuất phát từ sự kiên nghị thật tình kia ở trên người Lam Vũ Khiết.

Anh không phủ nhận mình ti tiện, nhưng mỗi lần nhìn cô tức giận bưng bưng phá cửa ban công đi tới, lại bị chọc đến đỏ mặt chạy trốn chết, sẽ làm tâm tình anh cả ngày bị vây trong nỗi phẫn chấn cực độ, thật lâu sau vẫn không thể bình tĩnh lại được.

Tình cảm dâng lên không báo động trước này, mãnh liệt đến anh nói không ra nguyên do, cũng khó lòng kiềm chế nổi.

Anh không thể không nghĩ tới việc dứt bỏ việc làm gây nghiện này, nhưng, thân thể lại giống như có ý thức không cho anh toại nguyện.

Hôm nay từ lúc anh bước vào văn phòng, cả buổi sáng trôi qua rồi, anh cũng chưa có bấm dây số máy nội bộ đã thuộc lâu lâu tìm cô, kết cục của sự nhẫn nại, chính là làm ình nòn nóng bất an, cả người khó chịu.

Không được, như vậy anh sẽ hít thở không thông, anh muốn nhìn thấy cô, cho dù sẽ bị cô thống hận, Anh cũng phải nhìn cô một cái, tháo gỡ cảm giác nghiện đến điên cuồng kia.

Không nói hai lời, anh nắm điện thoại lên, trực tiếp bấm dây số máy nội bộ của Lam Vũ Khiết.

Ngón tay thon dài cực kỳ nhanh đập trên mặt bàn, tiết lộ sự khẩn cấp trong lòng anh.

Cả buổi trôi qua, máy nội bộ vẫn chưa được nhắc lên như thường lệ, điều này khiến cho tâm tình Lục Tình Xuyên rất tệ.

“Lam Vũ Khiết này chạy đi đâu? Cho dù là vào toilet, cũng phải bò lại chỗ ngồi rồi chứ!”

Anh kiềm chế không phát cáu, một lần lại một lần bấm điện thoại, thẳng đến sự kiên nhẫn ít ỏi hao mòn hết, bỗng nhiên đứng dậy, nắm áo khoác bên cạnh lên, lập tức phóng tới bộ phận thiết kế lầu 8.

Cánh cửa sáng bóng đóng chặt mở ra.

“Lục tiên sinh, ngài muốn đi ra ngoài?” La thư ký hiển nhiên bị gương mặt tràn ngập sát khí phía sau cửa làm cho hoảng sợ.

“Văn kiện đã xử lý hoàn tất, đều ở trên bàn, bất cứ lúc nào cũng có thể đưa cho tổng tài xem qua. Còn việc gì sao?” Sắc mặt anh tối tăm hỏi.

“Nhà xưởng đưa tới hai bộ xe đạp mới nghiên cứu phát triển, tổng tài dặn dò đưa một bộ lại đây cho ngài xem, tổng tài muốn nghe ý tưởng của ngài một chút.”

“Đồ ở đâu?”

“Ngay tại chỗ ngồi của tôi, đợi người của bộ phận thiết kế đi lên lắp ráp xong, sẽ lập tức đưa vào.”

Lập tức, trong đầu Lục Tình Xuyên hiện lên một ý nghĩ, “Không cần, lập tức đưa cho tôi.”

La thư ký nhanh chóng xoay người, ôm cái thùng tới. Lục Tình Xuyên Tiếp nhận lấy, cân nhắc sức nặng, “Rất nhẹ.”

“Đương nhiên, sản phẩm nhẹ, chắc chắn vẫn là trọng điểm yêu cầu của chúng ta. Đây là thùng dụng cụ lắp ráp.”

“Cám ơn.” Nhận lấy đồ, anh lập tức đi về hướng thang máy.

5. Chương 5

Rời khỏi phòng họp, tâm tình Lam Vũ Khiết nhảy nhót.

Cầm sổ ghi chép trọng điểm mình tập trung ghi được, cô giống một đứa bé ôm ấp sự tò mò mãnh liệt, không ngừng đặt câu hỏi nhằm vào vấn đề của xe đạp leo núi.

“Tốt, như vậy đi, dù sao hiện tại đã là thời gian cơm trưa, không bằng chúng ta cùng đi ăn cơm trưa, vừa ăn vừa nói chuyện.”

“Tốt, cảm ơn anh tiểu mập.” Lam Vũ Khiết vui vẻ quả thực muốn bay lên trời, hoàn toàn không chú ý tới có một thân ảnh cao lớn, mang gương mặt thoai như mưa gió sắp đến, ở đầu bên kia hành lang dài, đang đàng đàng sát khí nhìn về phía cô.

Cô đầu tiên là chạy tới toilet, tiếp theo chuẩn bị trở về chỗ ngồi lấy túi xách, một cái cánh tay sắt không báo động trước giữ cô lại.

“A, Lục Tình Xuyên, anh đứng ở cửa nhà vệ sinh nữ làm cái gì? Thiếu chút nữa hù chết tôi rồi.” Cô che ngực, đỏ mặt chỉ trích tên đầu sổ hù cô.

“Cô vừa mới đi đâu? Tôi gọi điện thoại, vì sao không tiếp?” Biểu tình Lục Tình Xuyên xót xa chất vấn, tiếc là cô hoàn toàn không chú ý tới người đàn ông trước mắt mình, rất là giống một kẻ ghen đến phát cuồng.

Miệng của anh, làm cho Lam Vũ Khiết cảm thấy hô hấp cứng lại, giống như cô vốn thuộc về anh, hai người không chỉ có quan hệ cấp trên và cấp dưới mà thôi, nhưng mà lý trí đã ngăn cản không cho cô tiếp tục trầm luân.

“Tôi cũng không phải thư ký của anh, vì sao anh gọi điện thoại tôi phải tiếp ngay?” Cô tránh đi ánh mắt anh, không dám nhìn anh một cái, lại còn muốn cây mạnh.

Đáng giận, sao anh ta còn không buông tay? Rốt cuộc anh muốn thế nào?

“Cô, đi, đâu?” Anh lạnh mặt, cực kỳ không vui hỏi từng chữ từng chữ.

“Bây giờ là giờ làm việc, tôi có thể đi đâu? Ngành của chúng tôi vừa mới họp, không tin, anh có thể đi hỏi đồng sự cùng ngành của tôi, xem tôi có lừa anh hay không.”

Nghe được lời giải thích của cô, Lục Tình Xuyên hơi nguôi giận. “Không phải tôi không tin cô.”

“Nhưng anh đã hoài nghi. Hiện tại tôi có thể rời khỏi chưa?” Cô giơ cao cánh tay bị anh dây dưa không buông, tức giận hỏi.

“Cùng đi ăn cơm, tôi vừa vặn có chuyện muốn tìm cô.” Thốt ra cũng là ngữ khí mệnh lệnh.

Cô đột nhiên bắt đầu sợ anh ta, sợ nếu mình ở lâu với anh ta thêm một giây, sẽ hoàn toàn vứt bỏ lập trường của mình, mà rơi vào sự thật đáng sợ - yêu anh.

“Không được, tôi đã hẹn với tiền bối cùng ngành, chúng tôi phải cùng nhau ăn cơm, tôi có vài vấn đề cực kỳ quan trọng, phải thỉnh giáo tiền bối.”

Cái gì là nói thật, cái gì là lấy cớ, so với ai khác Lục Tình Xuyên càng rõ ràng hơn. Lam Vũ Khiết căn bản chính là có ý định muốn trốn tránh anh, anh tuyệt đối không cho phép loại chuyện này xảy ra.

Mặc kệ miệng của cô rót cuộc muốn giải thích cái gì, anh nắm chặt tay cô, liền thẳng tiến đến thang máy chuyên vận chuyển hàng hoá phía sau.

“Lục Tình Xuyên, buông tay, anh kéo tôi tới nơi này làm cái gì?”

Còn có thể làm cái gì? Đường nhiên là tránh không để cô gặp mặt tiểu béo kia.

“Tiền bối?” Lục Tình Xuyên nhin không được khinh miệt mỉm cười một cái.

Tiền bối gì? Cô giống như một viên bảo thạch thuần túy không tỳ vết, chỉ cần là người đàn ông có ánh mắt, đều mơ tưởng lấy được cô để trân quý.

Anh cũng không phải người mù, thị lực rất tốt, từ nhỏ đến lớn thủy chung duy trì ở mức 2.0.

Từ một khắc phát hiện Lam Vũ Khiết và tiểu béo kia, anh tỉnh táo chú ý tới, người đàn ông gọi là tiểu béo kia, ánh mắt không có một giây nào không tập trung trên người Lam Vũ Khiết.

Chết tiệt... ánh mắt kia, khiến anh tức giận đến hận không thể xông lên phía trước đào tròng mắt đối phương ra.

Anh cũng là đàn ông, rất rõ ràng sự ái mộ và ý đồ trong mắt tên kia.

Lam Vũ Khiết là của anh, là bảo bối Lục Tình Xuyên anh phát hiện trước, ai cũng không được mơ tưởng!

Nếu không biết thì thôi, hiện tại anh tận mắt nhìn thấy, càng không có lý nào cứ để cô đến gần người đàn ông khác như vậy.

Lục Tình Xuyên nặng nề mà bấm nút đóng cửa thang máy, bá đạo ngạo mạn gầm nhẹ: “Tôi nói, tôi có việc tìm cô, tốt nhất là cô đừng có lè mề nữa.”

Lam Vũ Khiết cũng nặng nề mà đè nút mở cửa thang máy xuống, “Tôi cũng đã nói, tôi có hẹn với tiền bối trước.”

Lại đóng cửa lần nữa, lực đạo tăng thêm một thành, “Cái tên kia rắp tâm bất lương.”

Lam Vũ Khiết cũng mở cửa phản kích, “Anh nói bậy! Anh béo đối xử với tôi tốt lắm, đối với câu hỏi của tôi, anh ấy luôn cực kỳ kiên nhẫn giải thích cho tôi.”

Đóng cửa, “Tôi không cho cô ăn cơm một mình với anh ta.”

Mở cửa, “Tôi cũng không phải dây tở của anh, anh dựa vào cái gì mà can thiệp hành động của tôi!”

Chỉ thấy hai người mặt đỏ tai hồng tranh chấp, thang máy chuyên vận chuyển hàng hoá đáng thương bị bắt hết mở cửa, lại đóng cửa, cũng tự động tăng vọt cảm xúc, lực bấm cũng rõ ràng tăng thêm, càng về sau, bọn họ căn bản là như là đang đánh chuột, “Ầm! Ầm! Ầm!” nện không dứt.

Xôn xao ——

Rốt cục thang máy chuyên vận chuyển hàng hoá chịu không nổi, phát ra một tiếng chuông báo động sắc bén, khiến hai người đang tranh chấp giật nảy mình.

Một giây sau, thang máy chuyên vận chuyển hàng hoá kịch liệt lay động vài cái, giật dỗi bãi công.

Ngọn đèn lóe ra, lập tức tắt, chỉ lưu lại ngọn đèn mỏng manh ở mặt trên phím ấn.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lam Vũ Khiết bất an hỏi.

Lục Tình Xuyên tiến lên nhanh chóng ấn phím, phát hiện hoàn toàn không có phản ứng.

“Đáng chết, thang máy chuyên vận chuyển hàng hoá hỏng rồi!”

Anh xoa xoa tay nhắc điện thoại phía trên lên, hy vọng trước tiên có thể cầu cứu bên ngoài, ai ngờ, ngay cả một chút tín hiệu cũng không có.

“Như vậy cô vừa lòng chưa?” Nhin không được liếc cô một cái.

“Cũng không phải lỗi của một mình tôi.” Cái gì nha, người bạo lực với thang máy cũng không phải một mình cô.

“Nếu cô sớm nghe lời của tôi không phải đã không có việc gì rồi sao.” Cho nên, đều là do cô sai.

“Tôi cứ không muốn nghe lời của anh đấy——”con của tự đại thói này!

Bọn họ trừng đối phương một cái, sau đó giận dữ quay lưng đi, mỗi người đứng ở một góc, ai cũng không muốn mở miệng nữa.

Thời gian từng phút từng giây đi qua, thang máy chuyên vận chuyển hàng hoá hiển nhiên là bị quên lãng, căn bản không có người chú ý tới có hai kẻ đáng thương bị nhốt, khổ nỗi bọn họ cũng không có mang đi động ở trên người, hoàn toàn chặt đứt đường sống.

Khóe mắt Lục Tình Xuyên liếc thấy Lam Vũ Khiết không ngừng trao đổi trọng tâm hai chân, mượn hành động này để thư giãn lòng bàn chân vì đứng thẳng thời gian dài mà đau nhức.

Cô có một đôi chân cực kỳ đẹp, trước kia ở trường học, quanh năm suốt tháng cô luôn mặc quần bò, áo sơ mi, mộc mạc tới cực điểm, nếu không vì ở cùng công ty, Lục Tình Xuyên căn bản cũng không có cơ hội nhìn thấy cặp đùi đẹp của cô.

Mỗi khi cô mang giày cao gót màu đen, nhìn thân ảnh mỹ lệ kia, luôn làm cho anh nhịn không được ngừng tay làm việc, si ngốc xem hồi lâu.

Lúc trước đi mua cơm trưa, hai giày của cô bị gãy, anh lo lắng từ đó về sau không được nhìn phong cảnh mỹ lệ kia nữa, chờ không được, tan ca một mình vội vàng chạy đến công ty bách hóa, mua một đôi giày cao gót giống như đúc bởi tội với cô, nhưng mà, bây giờ nhìn cô đứng đến hai chân đau nhức, anh chỉ cảm thấy đau lòng.

Mặt nhăn mày nhíu, anh nhịn không được mềm lòng hỏi: “Chân rất đau có phải không?”

“Không liên quan đến anh.” Cô quật cường xoay mặt.

Lần này, Anh không có lập tức nổi bão, mà chỉ cởi áo khoác để trên mặt đất, rồi ngồi lên trên, “Muốn ngồi hay không?”

“Không cần.”

“Cô chán ghét tôi như vậy sao?” Anh nhịn không được nổi trận lôi đình.

Ai bảo anh luôn cố ý chọc giận cô, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để trêu chọc cô, mỗi lần gặp phải anh liền không có chuyện gì tốt, như hiện tại, cô còn bị nhốt ở trong thang máy chuyên vận chuyển hàng hoá không thể động đậy.

Sau một lúc lâu, Lục Tình Xuyên vẫn không lay chuyển được sự bướng bỉnh của cô, “Tôi xin lỗi. Cô lại đây ngồi xuống được không?”

Tuy mặt Lam Vũ Khiết vẫn thói hoắc, nhưng thấy anh đã xuống nước, hơn nữa, đôi chân mang giày cao gót thật sự là đau đến làm cho da đầu người tarun lên, cô cũng không kiên trì nữa.

Bĩu môi, nắm váy trên người, cẩn thận khom lưng ngồi ở trên áo khoác của anh, “Cám ơn.”

Trong thời gian kế tiếp, bọn họ cũng không có nói chuyện, đều tự im lặng chờ cứu viện.

Thật sự là đói bụng đến choáng váng, Lam Vũ Khiết nhớ tới kẹo trái cây mềm trong túi, cô nhanh chóng lấy kẹo ra, mở mạnh giấy bao, đưa vào miệng.

Trong không khí, lại nổi lên mùi thơm hoa quả.

“Cô đang ăn cái gì?” Anh chú ý tới miệng của cô đang nhấm nuốt thứ gì đó.

“Kẹo trái cây mềm.”

“Không thể cho tôi một viên sao?”

Lam Vũ Khiết quay đầu lại, không thể không kinh ngạc nhìn anh một cái.

Cô nghĩ là đàn ông không thích loại thức ăn vặt này, hơn nữa người này lại là Lục Tình Xuyên, cô càng khó tưởng tượng.

Thấy cô không nhúc nhích, anh đơn giản mặt dày vươn tay ra, hướng cô đòi kẹo.

Cô ngây ngốc lấy ra một viên kẹo, bỏ vào lòng bàn tay mở ra của anh.

Lục Tình Xuyên đưa kẹo vào miệng, hương vị hoa quả ngọt ngào tan ra trong miệng, điều này làm cho anh không tự chủ được nhớ lại nụ hôn vào 0 giờ hai mươi tám phút ngày hai mươi tháng năm, ở trong phòng học 301 của bọn họ.

Mặc dù chỉ là một cái hôn ngắn ngủi, anh lại nhớ rõ vị ngọt nếm đến ở trong miệng cô, tư vị giống như đúc với kẹo trái cây đang ăn trong miệng.

“Cô rất thích kẹo trái cây mềm?”

“Khi không có tinh thần ăn một viên, có thể ổn định lượng đường trong máu, phần chần tinh thần. Nói trước, không ăn được cũng đừng trách tôi, vừa rồi tôi cũng không ép anh ăn.” Cô cho là anh lại muốn nói lời móc mĩa gì, vội vàng báo rõ ràng trước.

“Thật sự ăn rất ngon.” Lục Tình Xuyên đồng ý nói.

Ánh mắt của cô sáng ngời, “Phải! Từ nhỏ tôi đã thích ăn, muốn một viên nữa không?”

“Được!” Anh cũng không cự tuyệt.

Trong thang máy chuyên vận chuyển hàng hoá, mùi hoa quả thật nồng đậm, không khí giương cung bạt kiếm mới vừa rồi, đột nhiên từng chút từng chút bị hương kẹo tiêu diệt.

Nhìn nét tươi cười của anh, Lam Vũ Khiết lập tức mềm lòng.

Đuổi đi suy nghĩ lung tung về anh, cô giả bộ trấn định hỏi: “Đúng rồi, vừa rồi không phải anh nói có chuyện tìm tôi sao? Là chuyện gì, không phải lại muốn tôi làm công việc nô dịch gì chứ?”

“Có một mẫu xe đạp mới vừa đưa lại đây, muốn tìm cô cùng đi thử xe. Làm một nhân viên thiết kế, nếu có thể tìm ra khuyết điểm hiện tại của sản phẩm, mới có thể biết tương lai nên cải tiến từ phương diện nào chứ?”

“Thì ra là như vậy. Đáng tiếc, bây giờ chúng ta lại bị nhốt ở chỗ này.”

“Có muốn lắp ráp chung không? Huh, công cụ, linh kiện đều ở đó.” Anh chỉ chỉ vào trong góc, “Dù sao nhất thời cũng ra không được, nhanh nhất cũng phải đợi cho công ty vệ sinh đến dọn dẹp, chúng ta mới có thể được phát hiện.”

Trong máy móc Phong Tấn, công ty vệ sinh không đi thang máy của viên chức bình thường, theo hợp đồng quy định, bọn họ phải theo thang máy chuyên vận chuyển hàng hoá ra vào các tầng trệt.

“Tốt, bắt quá ngon đèn quá mờ nhạt.”

“Không sao.”

Anh đứng dậy, mở hộp giấy ra, hành động cực kỳ nhanh.

Thấy thế Lam Vũ Khiết cởi giày cao gót, tiến lên hỗ trợ.

Không khí có chút bức bối, nhưng sự nhiệt tình của bọn họ lại không hề giảm. Lục Tình Xuyên nói caravat, kéo tay áo sơ mi lên, dưới sự hiệp trợ của Lam Vũ Khiết bắt đầu lắp ráp.

Từ nhỏ ở trong những món đồ chơi của anh, đã không thể thiếu xe đạp đồ chơi, tất cả kết cấu đã sớm khắc sâu tồn tại trong óc của anh, chỉ thấy anh cực kỳ nhanh lấy cái giá ra, sử dụng dụng cụ lắp ráp xe của công nhân, vốn tưởng rằng sẽ rất tốn thời gian, nhưng nhờ sự thông thạo của anh, xe đạp thành hình cực kỳ nhanh.

“Anh rất thông thạo!”

“Đây là lời khen ngợi hay là nhục nhã? Tôi là Lục Tình Xuyên của máy móc Phong Tấn, nếu như ngay cả thứ nhà mình sản xuất ra cũng không thạo, truyền đi chẳng phải người khác sẽ cười rưng rưng sao?”

“Vây cũng không nhất định, rất nhiều con cái nhà giàu sống an nhàn sung sướng, đừng nói đối với sản nghiệp nhà mình, có người thậm chí ngay cả những kỹ năng đơn giản trong cuộc sống cũng không biết làm.”

“Cô có thành kiến với con cháu nhà giàu.” Lục Tình Xuyên liếc cô một cái cười nói.

“Đây là kinh nghiệm, ở Ngải Liệt Hi bốn năm, những bạn học cần thìa bạc như các người, không ai không khiến tôi mở rộng tầm mắt, nhất là anh.”

“Tôi?” Anh hoàn toàn không biết mình làm chuyện xấu gì.

“Anh đã quên? Lúc huấn luyện học sinh mới, đại thiếu gia anh khoan thai đến muộn thì thôi đi, còn lộ liễu đáp trực thăng đến trường học, hành vi cực kì kiêu ngạo.”

Lúc này anh mới chợt hiểu ra. “Tôi muốn chống án.”

“Mời.” Cô chớp chớp đôi mắt thông minh.

“Chuyện này thật sự là bất đắc dĩ. Toàn bộ kỳ nghỉ hè tôi đều ở nước Mỹ bổ túc chương trình học quản lý, kết quả dự định về nước thì chuyến bay lúc đó xảy ra vấn đề, tôi nhịn mười mấy giờ bay không thể ngủ ngon, lại sợ không kịp thời gian đến trường học trong lòng gấp cực độ, ai biết thư ký của ba tôi, lại có ý nghĩ kỳ lạ để một phi cơ trực thăng tới đón tôi, nhìn thấy cảnh đó, đừng nói cô chần chừ, ngay cả tôi đều giận đến thiếu chút nữa học máu. Đáng thương tôi hiểu học như vậy, lại phải mang tiếng xấu.”

“Bổ túc chương trình học quản lý?”

“Mỗi kỳ nghỉ đông và nghỉ hè đều như vậy, tôi có rất nhiều khóa học bổ sung, công việc bận muốn chết, cô nghĩ mỗi kỳ nghỉ thì tôi làm gì? Làm sâu ngủ, tán gái?”

“Đúng a!” Lam Vũ Khiết không e dè thừa nhận.

“Lam Vũ Khiết, cô có tin không, tôi thật sự sẽ bóp chết cô!”

Lam Vũ Khiết bị lời kháng nghị của Lục Tình Xuyên cười khúc khích.

“Cô đối với tôi còn có thành kiến gì, muốn một lần giải thích tất cả hay không?”

“Được thôi!”

“Trước kia chúng ta lại không thường giao tiếp, vì sao tôi lại khiến cô chán ghét đến như vậy?”

“Anh rất đáng trí. Anh suy nghĩ lại một chút đi, lớp học năm tư một tuần chỉ mấy buổi, anh lại có thể lặn lội nhiều lần đến vậy.”

“Giờ học ở Ngải Liệt Hi thật sự là rất ít, nhưng thời khóa biểu mỗi ngày của tôi đều dày đặc a! Thường không rõ học cái gì ở đâu, tôi cũng rất thống khổ.”

“Dày đặc?” Cô khó hiểu.

“Tôi trường học khác học thêm một khóa học quản lý kinh doanh, hành trình mỗi ngày đều chật kín đến muốn nổ, muốn ngủ đủ một giấc cũng khó, chạy sai chỗ học cũng là chuyện dễ dàng xảy ra.” Anh cố gắng bào chữa ỉn, không muốn làm cho cô hiểu lầm.

“Tại sao anh lại sắp xếp thời gian của mình bận rộn như vậy?”

“Bởi vì tôi là Lục Tình Xuyên, người thừa kế duy nhất của Lục gia, ngộ nhỡ tôi không ra gì, không hay ho không chỉ là Lục gia chúng tôi, cô cho rằng, tôi có thể ngồi mát ăn bát vàng sao?” Anh tự giấu cười cười.

Lam Vũ Khiết lâm vào trầm mặc.

Thì ra đây mới là cuộc sống của Lục Tình Xuyên.

Cô cứ nghĩ con cháu nhà giàu giống Lục Tình Xuyên, mỗi ngày đều thanh thoi ở nhà khiêu chân bắt chéo, chờ người hầu hầu hạ, nghỉ thì ra nước ngoài du sơn ngoạn thủy, cuộc sống vô cùng sung sướng.

Hoàn toàn không biết, anh thậm chí ngay cả nghỉ đông, nghỉ hè cũng phải ra nước ngoài bỏ túc.

Cô đã hiểu lầm anh rồi...

Khi cô dừng sờ, Lục Tình Xuyên đã lắp ráp xe đạp xong.

Chiếc xe thật hoàn mỹ, kỹ thuật chế tạo tỉ mỉ, lại trải qua vô số lần thí nghiệm, sẽ là một chiếc xe đạp thịnh hành trên thị trường.

Sau khi điều chỉnh độ cao, Lục Tình Xuyên vòng chân thon dài qua, dạng chân ở trên chiếc xe đạp mới tinh, chuyên tâm thử độ cao của nó, đo đo đường cong tay nắm của nó còn có độ thoải mái của ghế dựa, tưởng tượng chính mình rong ruổi ở trên con đường dài không thấy điểm kết.

Cô bị Lục Tình Xuyên lúc này mê hoặc, bắt đầu hoài nghi Lục Tình Xuyên trước kia quen biết rốt cuộc là ai? Anh trước mắt, mới là anh thật sự, hay là giả?

“Muốn ngồi thử một chút hay không?” Con người mê người của anh phát ra sóng điện về hướng cô.

Một chút đồ bừa bãi dâng lên hai má, cô ngây ngốc gật đầu.

Lục Tình Xuyên điều chỉnh nệm ghế tới độ cao thích hợp với cô, lôi kéo tay cô, cẩn thận nhìn cô ngồi trên ghế.

Cô yêu thích không buông tay vuốt ve những đường cong mỹ lệ, chân khó nhịn khát vọng chạy thử, nhiều lần đều đạp bàn đạp ở trong thang máy chuyên vận chuyển hàng hoá.

Nếu không có Lục Tình Xuyên kịp thời giữ chặt cô, chỉ sợ cô đã đánh lên tường đồng vách sắt bốn phía.

Bỗng nhiên, ngọn đèn bãi công lâu ngày bỗng dưng nổ rộ, nguồn điện yên lặng một lần nữa lại vận hành, bọn họ nhìn nhau, cửa của thang máy chuyên vận chuyển hàng hoá cũng mở ra.

Lục Tình Xuyên thuận thế đẩy, Lam Vũ Khiết giảm bàn đạp, xe đạp cực kỳ nhanh từ trong thang máy chuyên vận chuyển hàng hoá xuất hiện.

“Lục Tình Xuyên, xe rất tuyệt nha!” Cô cười vui vẻ, hoàn toàn không thấy ánh mắt nhìn chăm chú của đám nhân viên bị hù chấn kinh bên ngoài.

Anh khom người nắm áo khoác trên mắt đất lên, không quên thuận thế cầm giày cao gót cô đặt bên cạnh lên, chậm rãi đi ra thang máy chuyên vận chuyển hàng hoá bị hư một thời gian dài, gương mặt bị chỉ trích là ngạo mạn, vào lúc này lại dịu dàng làm cho tim người khác đổ rầm rầm.

Anh phát hiện, anh muốn yêu thương cô.

Hơn nữa, kỳ hạn sẽ là cả đời.

“Ngày mai anh phải ra ngoài làm việc?”

Trong phòng ăn, cách bàn dài nhỏ, Lam Vũ Khiết lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Bữa ăn tối hôm nay là cô đột nhiên yếu lòng.

Sau khi tan ca, cô theo con đường nhỏ bình thường, chậm rãi đi về phía trạm xe điện ngầm, chuẩn bị về nhà. Đột nhiên phía sau vang lên một trận tiếng kèn dồn dập dị thường, thúc đẩy cô khó hiểu quay đầu lại, khi cửa kính xe kéo xuống, Lục Tình Xuyên trên ghế lại lộ ra nụ cười thân thiện với cô... Hmm, có thể nói là nụ cười lấy lòng.

Bởi vì, ban ngày ở công ty, hai người bọn họ mới lại âm ỉ một trận.

Đều là do Lục Tình Xuyên thích tức giận lung tung, cô bắt quá là hàn huyên nhiều vài câu với hai người trợ lý nam vào công ty cùng đợt, anh ta liền lập tức phát hỏa nhẩy ra lên án cô không có chăm chỉ làm việc, tiếp theo lại ác ý sai cô chạy việc vặt, khiến cô tức giận đến thiếu chút nữa cầm báo cáo hội nghị trong tay nện lên trên đầu anh ta.

Thực không hiểu nổi người đàn ông này đang suy nghĩ gì, bọn họ căn bản không có đang kết giao, nhưng tính tình tràn ngập ý đồ giữ lấy kia lại mãnh liệt đến như vậy, khiến có đôi khi cô không khỏi lâm vào một loại ảo giác, cho rằng anh đang yêu cô.

Cô không thể giáp mặt hỏi anh, chỉ có thể buồn bực ở trong lòng.

Bất quá, cô cũng không phải là người nhỏ mọn như vậy, nếu anh cũng có thể hào phóng lấy lòng, cô đương nhiên cũng có thể.

Lục Tình Xuyên hỏi cô muốn đi đâu.

Có thể đi đâu sao? Tan ca, đương nhiên là về nhà.

Ở trong thành phố này, bạn bè của cô đều là quen sơ, không tốt đến có thể cùng nhau đi ăn cơm, đi dạo phố hoặc vui đùa sau khi tan ca.

“Đáp xe điện ngầm về nhà.”

“Ăn cơm không? Chúng ta cùng đi ăn bữa tối được không? Tôi sắp chết đói rồi.” Lòng mày của đại thiếu gia không vui nhíu thành một đoàn.

Cũng không biết có phải là sự đói khát của Lục Tình Xuyên lây nhiễm sang cô, hay là chính cô thật sự cũng đói bụng, cô đột nhiên hoài nghi không biết mình đủ có khí lực chống chọi để về nhà đến hay không.

“Được.” Còn chưa kịp ý thức, lời đáp ứng cứ như vậy thốt ra.

Lục Tình Xuyên vui vẻ đẩy cửa xe ra, mời cô lên xe. Lam Vũ Khiết giống như bị trúng ma pháp, hoảng hốt ngồi trên ghế lái phụ, thẳng đến khi bọn họ đi vào nhà hàng này.

Anh hiển nhiên là khách quen, khách quý chật nhà hàng, nhân viên phục vụ ở quầy vừa nhìn thấy là anh, lập tức nhiệt tình đón chào, không có hẹn trước cũng không cần chờ, nhanh chóng giúp anh an bài căn phòng vô cùng ẩn mật này.

“Bà chủ là bạn bè hai mươi ba mươi năm của bà nội, cho nên chúng tôi thường tới nơi này ăn cơm.” Lục Tình Xuyên từ trong mắt cô nhìn đến sự nghi hoặc, chủ động giải thích.

Lam Vũ Khiết nhìn đồ ăn trước mặt một cái, đồ sứ đơn giản trắng thuần rất là lịch sự tao nhã, khó tưởng tượng nhất, chính là khăn ăn, ở trên có in dấu hoa mai màu mực, nở ra trong tuyết, có một phen hương vị khác lạ.

“Món ăn ở đây kiểu gia đình, hương vị cũng rất ngon.”

Lam Vũ Khiết không quen đến những chỗ này, công việc gọi món ăn đơn giản liền toàn quyền giao cho Lục Tình Xuyên.

Thật sự rất không tồi! Bất kể là nhĩ ti xanh nhạt[1], quả hương tôm cầu[2], lòng đỏ trứng thịt kim sa[3], măng non xào[4]... Độ lửa, độ tươi, mỗi một thứ đều rất tốt, kỹ thuật xắt rau của đầu bếp cũng kỹ càng làm cho người khác tán thưởng.

Vừa dùng cơm, bọn họ vừa nói chuyện phiếm.

“Ngày mai không phải thứ Bảy sao? Tại sao đột nhiên phải đi công tác?”

“Ngày mai có một hoạt động xe đạp tham quan, là công ty chúng ta phối hợp chính phủ địa phương tổ chức chúc mừng tiết văn hóa, hoạt động tham quan là một vòng thành phố, tôi phải cùng tổng tài —— theo cha tôi cùng đi tham gia, chờ sau khi hoạt động kết thúc mỗi người đi một ngả, tôi còn có việc.”

“Còn có việc?”

“Ông nội có một người bạn lâu năm mở một cửa hàng xe đạp truyền thống, bởi vì lớn tuổi, không cách nào tiếp tục kinh doanh nữa. Cô cũng biết rồi đấy, người già trọng tình cảm, ông nội hi vọng tôi đi qua chào hỏi, sau đó an bài nhân viên kinh doanh đánh giá, có khả năng trở thành cửa hàng bán xe đạp của công ty chúng ta hay không. Vừa vận phong cảnh quanh đây cũng không tồi, cho nên tôi đang tự hỏi có thể kết hợp đi thăm thú phong cảnh địa phương hay không, làm chút gì đó để mở rộng hoạt động kinh doanh.”

“Hành trình của anh thật đúng là phong phú, ngay cả ngày nghỉ cũng chật kín.”

“Còn cô? Ngày mai nghỉ cô muốn làm cái gì?”

Cô lắc đầu. Ngoại trừ đi làm, cô cũng không biết khi mình nghỉ có thể làm gì.

Linh quang của Lục Tình Xuyên chợt lóe, “Có... hứng thú cùng đi dạo một vòng quang thành phố hay không?”

“Nhưng không phải anh đi cùng tổng tài sao?”

“Chúng tôi đều tự xuất phát. Buổi sáng ba tôi còn có một vài hành trình riêng, đến lúc đó sẽ trực tiếp đáp máy bay đi qua, còn tôi là tự mình lái xe đi qua. Tuy rằng kém hơn sự long trọng của thi đấu xe đạp, bất quá loại hoạt động văn hóa kết hợp này, cũng rất có ý nghĩa.”

~[1] Nhĩ ti xanh nhạt: là lỗ tai heo xào hẹ thì phải, giống hình dưới, nhưng thay mấy cái màu trắng thành hẹ xanh xanh

[2] Quả hương tôm cầu:

[3] Kim sa lòng đỏ trứng thịt:

[4] Măng non xào:

6. Chương 6

Hoạt động xe đạp vòng quanh thành phố! Lam Vũ khiết vẫn muốn tham gia nhìn một đoàn đều chạy xe đạp do công ty sản xuất trên con đường lớn đón gió rong ruổi, hình ảnh kia chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy đồ sộ.

Nói thực, cô động tâm.

Còn nhớ khi đại hội thi đấu xe đạp cử hành, cô canh giữ ở trước TV, khi thấy lái xe chuyên nghiệp chạy xe đạp do máy móc Phong Tấn sản xuất đoạt được giải quán quân thì cô cảm động đến khó hiểu, cả người ở trước TV kích động kêu to.

Cô rất muốn nhìn cuộc đua vòng quanh thành phố ngày mai một lần.

“Vốn là thư ký La muốn cùng đi với tôi, nhưng cô ấy có chồng, có con nhỏ, muốn cô ấy hy sinh cuộc sống gia đình ngày nghỉ, cho dù trả nhiều phí tăng ca hơn nữa cũng bù lại không được. Không bằng, cô tới đi! Ngày thường cô ấy đối đãi với cô cũng không tệ, coi như làm ột việc thư ký La, được không?” Lục Tình Xuyên không ngừng mà giục giây cô.

Đi công tác là một chuyện nhàm chán, nhưng, nếu như có thể có một người bạn không tồi, như thế sẽ mang lại cho Lục Tình Xuyên nhiều chờ mong hơn.

“Được.” Lại là trước khi ý thức được, lời đáp ứng đã thốt ra rồi.

Thật tốt quá! Lục Tình Xuyên không nghĩ tới cô sẽ đáp ứng nhanh như vậy, nhưng sợ cô đổi ý, vội vàng lấy điện thoại ra, “Tôi lập tức gọi điện thoại báo thư ký La cái tin tức tốt này.”

Đồ ăn của bữa cơm này, ăn đến lâu hơn cả dự tính của Lam Vũ Khiết, Lục Tình Xuyên luôn cao cao tại thượng, luôn thích khổ dịch làm mặt thối cảnh cáo người lạ chớ tới gần, đột nhiên lại bình dân, vốn cho là anh sẽ im lặng không nói tiếng nào, lại không nghĩ tới cả đêm đều là anh phụ trách gọi chuyện.

Cô thì ngược lại, nói ít, nghe nhiều hơn.

Nói thật ra, anh kỳ thật rất khác người. Đại đa số đàn ông đều thích ba hoa khoác lác, thành phần khoe của rất nhiều, lại làm cho người ta cảm thấy phản cảm.

Nhưng Lục Tình Xuyên không giống vậy, anh tự tin, hơn nữa có mục tiêu. Khi con người vốn hung ác hòa tan trong ý cười, làm giảm đi tính nết ác liệt của anh, khiến cho người ta không khỏi có thêm vài phần hảo cảm đối với anh.

Lông mày của anh rất đậm, ánh mắt sâu xa động lòng người, mũi cao thẳng, đúng rồi! Môi của anh rất đầy đặn. Bọn họ từng hôn nhau, cho nên cô biết cái loại cảm giác tốt đẹp này.

Tính bề ngoài, anh tuyệt đối là được ông trời ưu đãi, khi trầm tư u buồn, làm cho người ta càng muốn quan tâm yêu thương.

Lồng ngực, dáng người, cơ bắp, đường cong... Lam Vũ Khiết suy nghĩ một hồi dần dà lại nghĩ đến những thứ dưới áo sơ mi và bộ đồ tây. Nghĩ đi nghĩ lại, tâm thần lại hoảng hốt.

“Làm sao vậy, có phải tôi quá ồn rồi hay không?” Anh phát hiện sự trầm mặc của cô, cảm thấy bất an.

Vội vàng thu thập tâm tình, cô mím môi cười thẹn thùng, “Như vậy tốt lắm, giống người thường hơn.”

Nhíu mày, “Trước kia tôi thật sự rất tệ sao?”

“Nghênh ngang, tự đại, ngạo mạn, cuồng vọng, không coi ai ra gì...” Cô không khách khí nói ra từng cái.

Lục Tình Xuyên dựng thẳng hai tay lên đầu hàng, “Được rồi, được rồi, tôi đại khái biết trước kia tôi đã làm người ta chán ghét tới cỡ nào rồi.”

“Bất quá bây giờ cũng không tệ lắm, chỉ ít có thiện lương hơn một chút.” Khiến cô nhin không được càng ưa thích anh.

“Thật vậy chăng?” Lục Tình Xuyên nhảy nhót hỏi.

“Đương nhiên là nói dối.” Lam Vũ Khiết giả trò xấu nói.

Biểu tình anh cứng đờ, nhưng mà thấy bộ dáng cô nín cười chế nhạo, Lục Tình Xuyên biết mình bị chơi xỏ.

Cô gái này thật sự rất vô pháp vô thiên rồi, cũng dám trêu cợt anh!

Anh nheo mắt lại nguy hiểm, nhưng đáy mắt bắt giác lại có thêm vẻ cứng chiu.

Vòng thi đấu chuyên nghiệp, ra sân diễn là những lái xe hạng nhất đến từ các nơi trên thế giới; nhưng vòng đấu quanh thành phố hôm nay, lại là thuộc loại ẩm áp gia đình.

Hiện trường hoạt động to như vậy, sau khi trải qua một đồng quan lớn quan nhỏ đọc diễn văn như thường lệ, vòng chạy quanh thành phố được nhân dân và gia đình cổ vũ, chính thức triển khai.

Hơn một ngàn cỗ xe đạp, cơ hồ nổ tung toàn bộ ngã tư đường, nhìn khuôn mặt hạnh phúc chạy băng băng đón gió của mọi người, Lam Vũ Khiết hưng phấn vô cùng.

“So với ở trong này hưng phấn, có muốn đi theo mọi người chạy một đoạn không?” Lục Tình Xuyên không biết từ nơi nào lấy ra xe đạp, thúc giục Lam Vũ Khiết gia nhập với mọi người.

“A? Sao anh đã tới đây rồi? Không phải còn đi theo tổng tài...”

“Hoạt động phía chính phủ đã chấm dứt, tôi rời đi trước, dù sao thời gian đến tiệm bán xe đạp cũng không gấp, có thể đi theo chơi.”

“Nhưng trang phục không chuyên nghiệp.” Cô trêu tức nhìn quần áo trên người hai người.

“Nửa đường gia nhập, cũng đừng yêu cầu nhiều quá.” Anh còn một thân áo vest, áo sơ mi, giày da, trông rất ngu xuẩn.

Lam Vũ Khiết bị anh giật giây, dắt xe đạp, đi theo dân chúng, chậm rãi đạp xe, bánh xe kéo tới, xé gió mà đi.

Lục Tình Xuyên khổng chế tốc độ, làm bạn bên cô giống như hộ vệ.

“Nhìn thứ mình thích cũng được mọi người thích, cảm giác thật tốt.” Lam Vũ Khiết vui vẻ nói.

“Có hứng thú khiêu chiến hành trình vòng quanh thành phố chân chính hay không?”

“Đương nhiên là có. Trên thực tế, ngành thiết kế chúng tôi đang kế hoạch, lần sau mọi người cùng đi khiêu chiến.”

Lục Tình Xuyên liền biến sắc mặt, vô cùng tham muốn giữ lấy, la hét: “Cái gì? Ngành các cô hầu hết đều là đàn ông, sao cô có thể đi?”

“Vậy thì có sao, có liên quan gì? đâu”

“Làm sao có thể không có vấn đề gì?”

Lục Tình Xuyên rất có ý thức nguy cơ. Chỉ là danh sách nguy hiểm trên tay trước mắt đã có tiểu bá, còn có hai nam trợ lý mới, ném một cô gái như Lam Vũ Khiết tới bên người bọn xấu xa này, rõ ràng là dè vào miệng cọp.

“Không được. Cô tự mình đi đi.” Muốn đi, chỉ có thể đi với anh.

“Chỉ có mình tôi? Thật nhàm chán!” Một đứa ngốc buồn bã đi du lịch một mình, nghĩ đến đã cảm thấy không thú vị rồi.

“Vậy coi như tôi thêm một phần, tôi cũng đi.” Lục Tình Xuyên đột nhiên trở nên kỳ quái bá đạo nói.

“Anh có thì giờ rảnh không? Tôi nghĩ hành trình của anh chật kín rồi.” Cô nhin không được trêu chọc.

“Đừng lo! Tôi cũng cần khẳng định mình, không được sao?” Khẩu khí ác liệt, tựa như một đứa nhỏ giận dỗi.

Nhìn sự kiên trì khó hiểu của anh, Lam Vũ Khiết cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười.

Thật thần kỳ, nếu là trước kia, có người nói cô và Lục Tình Xuyên có thể giống bạn bè..., có đánh chết cô cũng không muốn tin. Nhưng bây giờ, anh thật sự giống như một người bạn, hơn nữa còn là người bạn có thể nói chuyện trên trời dưới đất.

Trong lòng, có sự vui sướng nồng đậm, còn có sự xôn xao mà chính cô cũng không rõ.

Không đủ... Như vậy hình như còn chưa đủ, lòng tham của cô muốn càng nhiều, nhiều nữa..

Bọn họ quả nhiên phần đầu quên mình, bởi vì vừa chạy xe vừa nói chuyện phiếm, kết quả hai người càng chạy càng hăng. Càng về sau, hành trình càng trở nên vội vàng khẩn cấp.

Người bạn của ông Lục Tình Xuyên thấy Lục Tình Xuyên thay mặt ông nội đường xa mà đến, cảm động đến nói không ra lời thật lâu, cứng rắn giữ hai người lại bữa tối mới có thể rời đi.

Đợi cho bọn họ bước trên đường về, đã là bảy tám giờ tối.

Sắc trời tối sầm, không khí có vẻ nặng nề trước khi mưa to.

“Anh có ổn không? Có cần tôi hỗ trợ chạy xe hay không?” Lam Vũ Khiết có ý tốt hỏi.

“Cô lo chạy xe mình đi, tôi cũng không muốn nhảy xe.” Rõ ràng là tri kỷ, sợ cô quá mệt mỏi, miệng lại nói những lời làm người nghe không thoải mái.

“Lục Tình Xuyên, chủ nghĩa đàn ông của anh thật sự là không được, xem thường phụ nữ chạy xe sao?” Cô ưỡn ngực, nghiêm túc.

Không muốn phá hư bầu không khí tốt cả một ngày, anh nhanh chóng xin lỗi, “Được, tha thứ cho tôi nói sai. Lam Vũ Khiết tiểu thư, xin cho tôi cơ hội bù lại, để cho tôi tiếp tục đảm nhiệm chức tài xế riêng của cô, tôi cam đoan đưa cô về nhà an toàn.”

Anh giả giọng điệu hèn mọn, khiến Lam Vũ Khiết vừa buồn cười vừa tức giận, nhin không được đe dọa nói: “Nếu như không làm được, phải bắt anh làm nô lệ cả đời để bù lại mới được.”

Cả đời?? Anh OK a! Chỉ là, làm nô lệ thì miễn, nhưng làm cái khác thì thật ra có thể suy nghĩ, suy nghĩ.

Đèn đường thôn quê không thể so với đô thị, khoảng cách chụp đèn này đến chụp đèn kia, cảm giác thật xa, ánh sáng có thể cung cấp rất hạn chế, có vẻ bóng đêm bên ngoài hết sức dày đặc, Lục Tình Xuyên không dám đạp mạnh chân ga, chỉ có thể cẩn thận tiếp tục ở trên con đường không quen, dựa vào sự chỉ dẫn của vệ tinh mà đi tới.

“Lục Tình Xuyên, anh có cảm thấy là lạ hay không? Chúng ta giống như cứ vòng quanh ở trong khu này.” Lam Vũ Khiết buồn bực hỏi.

“Thì ra không phải chỉ có tôi cảm thấy nghi hoặc, cô cũng phát hiện à! Chẳng lẽ là hệ thống hướng dẫn xảy ra vấn đề?” Anh đóng công tắc, khởi động máy lên một lần nữa.

Đúng lúc này, một giọt mưa lớn như hạt đậu, không hề báo động trước đánh lên kính chắn gió, hung hăng dọa hai người nhảy dựng. Tiếp theo, mưa to thành lình xảy ra chọt dưng khí thế kinh người mở màn.

Vài giây đồng hồ ngắn ngủn, bốn phía nhất thời lâm vào bên trong một màn sương trắng mênh mông.

“Cơn mưa này quá lớn!” Lam Vũ Khiết bất an nói.

“Tôi sẽ lái xe cẩn thận.” Anh muốn trấn an cô.

Nhưng anh lại không điều khiển được hệ thống hướng dẫn của chiếc xe chuyên dành cho công tác này, nó không phải chỉ loạn phương hướng, thì đột nhiên bãi công, càng về sau, anh không thể không bỏ qua hệ thống chỉ dẫn, quyết định dựa vào trực giác của mình đi trong màn mưa dày đặc như sương mù.

Mưa rơi kinh người, làm cho hai cây cần gạt nước mỏng manh di chuyển hết sức gian khổ, một giây trước vừa đẩy nước ra, giây sau lại thấy mờ hồ, tốc độ xe do tầm mắt không tốt, thủy chung vẫn duy trì ở dưới ba mươi km.

Khi hai người cảm thấy đường về nhà ngày càng gian khổ thì động cơ bắt đầu không chịu thua kém xuất hiện tiếng đồng lạ.

“Lục Tình Xuyên, anh có nghe hay không?” Lam Vũ Khiết khẩn trương hỏi.

“Nghe được. Đáng chết, trăm ngàn đừng thả neo ở loại địa phương quỷ quái này.”

Đúng là miệng ăn mắm ăn muối! Lời Anh vừa mới dứt, xe lập tức tắt lửa.

Anh thử khởi động lại, động cơ kéo dài hơi tàn từ chối vài giây đồng hồ sau liền tuyên cáo bãi công, hai người liếc mắt nhìn nhau.

“Tôi đi xuống xem một chút. Không có chuyện gì, đừng sợ, cô đừng xuống dưới, bên ngoài mưa rất lớn.” Anh cẩn thận dặn dò.

Cầm đèn pin, Lục Tình Xuyên không tiếc mạo hiểm mưa to xuống xe, mở nắp động cơ ra, ý đồ tìm ra mấu chốt vấn đề.

Không đến thời gian 1 phút, mưa to đã đánh cho cả người anh ướt đầm, mưa không ngừng mà từ khuôn mặt của anh đổ xuống. Mặc kệ anh cố gắng thử như thế nào, xe vẫn bất động như núi.

Ngồi ở ghế kế bên tài xế, Lam Vũ Khiết nhìn anh bị mưa xối chập vật, trong lòng không nở, cơ hồ muốn vỡ ngực.

Rõ ràng là đại thiếu gia thân thể giá trị hơn một tỷ, lại khom người không ngừng vì muốn tìm ra nguyên nhân xe chết máy, anh cũng có thể đổi, cái gì cũng không làm, nhưng, anh lại làm vô cùng cam tâm tình nguyện.

Cô cũng muốn làm chút gì đó, vì hai người cống hiến một chút tâm lực.

Trong lòng dâng lên một trận cảm xúc phức tạp lập tức, cô không chút nghĩ ngợi đẩy cửa xe ra, đón những giọt mưa rơi làm cho người ta thấy đau chạy về phía anh.

Có thể làm chút gì là được, có thể vì anh ngăn cản một giọt mưa cũng được!

“Cô điên rồi sao, chạy ra đây làm cái gì? Mưa lớn như vậy, cô sẽ bị xối ướt đó.” Anh kích động chất vấn hành vi điên cuồng của cô, một tay ôm cô vào lòng, hận không thể thay cô ngăn trở tất cả mưa gió.

“Để cho tôi giúp anh, tôi muốn giúp anh.” Cô căng giọng rống to, mới có thể để anh nghe thấy.

“Không được, cô sẽ ướt đầm!” Lục Tình Xuyên không chút do dự đẩy cô, xua đuổi cô trở lại trong xe.

Chưa bao giờ biết gặp mưa lại đau như vậy, quần áo bởi vì mưa đã dán chặt lấy thân thể, cánh tay lỏa lồ bị đánh run lên.

Bởi vì vội vàng nghĩ thay đổi phương, bọn họ lại lâm vào tranh chấp lần nữa.

“Đủ, Lục Tình Xuyên! Chúng ta đi cùng nhau, gặp vấn đề đương nhiên phải cùng nhau giải quyết, vì sao tôi chỉ có thể tránh ở trong xe, mà không được đi ra cống hiến chút gì cho chúng ta, cho dù là cầm đèn pin giúp anh cũng tốt.”

Đáng chết, anh phải làm sao đây! Mưa lớn như vậy, đánh vào người rất đau, anh phải làm sao đây! Anh tức mình đã để cô chặt vật như vậy.

Nhìn đôi mắt sáng không tỳ vết của cô, Lục Tình Xuyên ôm chặt lấy cô, làm cho thân hình nhỏ nhắn của cô tránh ở trong ngực anh, một cỗ xúc động khát vọng, làm cho anh không thể kiềm chế nổi hôn cô, ở trong màn mưa dày đặc.

Mưa lạnh lẽo, nhưng thân thể lại nóng cháy, còn có nụ hôn khắc sâu kia, giống như là một cây đuốc mãnh liệt, ở trong mưa thiêu đốt lên thế lửa kinh người.

Từ cánh môi kề sát, từ đầu lưỡi dây dưa, ngọn lửa xông vào cổ họng, sau đó đốt cháy thân thể hai người.

Nếu không có mưa, chỉ sợ, hai người đã đồng thời hóa thành tro tàn.

Anh yêu cô! Giờ khắc này, Lục Tình Xuyên tinh tường ý thức được, đời này mình chỉ có thể chuyên tâm yêu cô.

Khoảnh khắc kia kết thúc, bọn họ đều thở hồng hộc, giống như kém một giây nữa, ngực cả hai sẽ bị cỗ cảm xúc cường đại này đánh vỡ.

Cô dán lên lồng ngực của Anh, nghe tiếng tim đập của anh, tình yêu, mãnh liệt lấp đầy lòng cô.

Cô không sợ, cho dù muốn đây trong mưa to cả một đêm, cô cũng không sợ, chỉ cần có anh.

Cô quyết định thật nhanh, “Hôm nay chúng ta trở về không được. Đi, đêm nay tìm một chỗ có thể tạm thời dừng chân trước đã.”

Lục Tình Xuyên ôm cô vào trong ngực, dùng áo khoác ngăn trở cơn mưa công kích, đèn pin trong tay, ở trên con đường mưa như trút này, ánh sáng càng có vẻ mỏng manh.

Thật là nửa bước khó đi, trên đường một đoạn có nhựa một đoạn không có, nếu không có Lục Tình Xuyên đỡ, Lam Vũ Khiết đã sớm ngã đến không biết thành bộ dáng gì.

Anh đơn giản giao luôn áo khoác cho cô, “Khoác lên đi, sau đó leo lên.” Anh ngồi xổm người xuống ở trước mặt cô.

“Tôi rất nặng...”

“Ít lắm nhai đi! Nhanh chút! Để tôi công cô.” Anh không cho phép từ chối, ra mệnh lệnh thúc giục.

Lam Vũ Khiết cẩn thận nằm úp sấp lên lưng của anh, anh dùng sức đứng dậy, an ổn công cô lên lưng, sau đó cất bước tìm nhà dân.

Cô ôm chặt lấy anh, mưa đêm lạnh đến làm cho người rét run, chỉ có thân thể anh có thể cho cô sự ấm áp.

Tại sao lại để ý cẩn thận che chở cô như vậy? Sẽ làm hư cô mất.

Nếu đây là một giấc mộng, tỉnh mộng, cô phải làm sao bây giờ?

“Cám ơn.” Cô bị cảm động, nghẹn ngào nói.

Điều anh muốn không phải là cảm kích. Chỉ là, thứ anh muốn, Lam Vũ Khiết sẽ nguyện ý cho sao?

Không dám nghĩ nhiều, chỉ có khiến cho bước chân tiếp tục nhanh hơn.

Đây là tam hợp viện[1] duy nhất gần đây, Lục Tình Xuyên gõ cửa, tỏ rõ ý định. Hồi lâu, một người phụ nữ trung niên nơm nớp lo sợ mở cửa, ánh mắt cẩn thận.

“Thực xin lỗi, chị ơi, thật xin lỗi tới quấy rầy trễ như vậy, chúng tôi là ở vùng khác đến, bởi vì xe chết máy lại gặp mưa to, có tiện cho chúng tôi ở nhờ một đêm hay không?”

“Là ai vậy?” Trong phòng truyền đến tiếng của đàn ông, trầm thấp gấp gáp.

“Có hai người trẻ tuổi, xe hỏng rồi, muốn mượn chỗ ở một đêm.” Người phụ nữ quay đầu vào trong phòng trả lời.

Không bao lâu, một người đàn ông đi ra, nhìn Lục Tình Xuyên và Lam Vũ Khiết chật vật một cái, không nói hai lời, lập tức mở cửa ra để cho hai người tiến vào.

“Cám ơn.” Mặt Lam Vũ Khiết bị mưa xối tái nhợt.

Người đàn ông nhanh chóng phân phó người phụ nữ đi thu xếp khăn mặt, nước ấm, để cho hai người rửa mặt chải đầu. “Tôi họ Trương.”

“Trương đại ca, thật có lỗi đã quấy rầy anh, tôi họ Lục, Lục Tình Xuyên.” Phòng khách khô mát, bị hai người làm ướt đầm.

“Đừng khách khí, đi lại bên ngoài, phải hỗ trợ cho nhau mới đúng. Đợi uống trà gừng trừ lạnh đã, loại thời tiết này mắc mưa, coi chừng bị cảm.”

Rửa mặt chải đầu xong, trên bàn trà phòng khách có một ấm trà, trà gừng nóng hằm hập được phục vụ tận nơi.

“Em uống nhiều chút.” Lục Tình Xuyên thúc giục Lam Vũ Khiết.

“Tôi chống đỡ được mà.” Cô nhú mặt, nhỏ giọng nói, rất có hương vị cầu xin tha thứ. Đầu lưỡi của cô, thậm chí đã tê rần.

“Chống đỡ được cũng phải uống, ai bảo tay em lạnh như vậy!” Anh phụng phịu ra lệnh, lo lắng cô bị cảm mạo.

Anh bị hai bàn tay lạnh lẽo của Lam Vũ Khiết làm cho sợ hãi, còn có gương mặt tái nhợt của cô, chà xát tay cô, nỗ lực muốn làm cô ấm áp, bởi vì anh thích nhìn bộ dạng tức giận bưng bưng của cô, khỏe mạnh giống mặt trời nhỏ.

Trương đại ca thấy thế, lập tức hiểu ý cười, “Lục lão đệ về sau nhất định là người yêu vợ, tìm chồng phải tìm người như vậy.”

Một câu nói vui đùa, lập tức chọc Lam Vũ Khiết đỏ mặt, cũng không dám nhìn Lục Tình Xuyên thêm một cái.

Quan hệ của bọn họ, ngay cả kết giao cũng không phải, thật sự sẽ có một ngày như vậy sao?

Thành viên trong tam hợp viện là điển hình tam đại đồng đường (ba đời ở chung), đối mặt người đất khách đột nhiên đến tìm hiểu, chỉ có thể chấp nhận sửa sang lại một gian phòng khách. “Thật ngại quá, nơi này không phải là nơi tốt gì, thiệt thòi cho hai vị rồi.”

“Trương đại ca trăm ngàn lần đừng nói như vậy, cám ơn anh chị đã thu lưu hai người chúng ta, bằng không, tối hôm nay chúng tôi sẽ phải đội mưa đợi đến khi trời sáng.”

“Nghỉ ngơi sớm một chút đi, sáng mai, tôi tìm người đến hỗ trợ sửa xe, nhất định sẽ để cho hai người bình an trở về.”

“Cám ơn.”

Đóng cửa phòng, không có tiếng nói chuyện náo nhiệt, chỉ còn lại có tiếng mưa to ngoài cửa sổ còn đang làm càn rơi xuống.

Nhìn một cái giường duy nhất, nghĩ đến lời nói đùa lúc này, Lam Vũ Khiết đột nhiên ngượng ngùng không biết làm thế nào cho phải.

Lục Tình Xuyên nhìn thấy vẻ không tự nhiên và bất an của cô.

Anh cố ý bày ra kiêu ngạo mạn của đại thiếu gia, nghênh ngang ngồi bên mép giường, “Đừng nghĩ bảo tôi ngủ ở trên mặt đất, Lục Tình Xuyên tôi cả đời này chưa từng xấu số như vậy. Tóm lại, cô ngủ phần cô, tôi ngủ phần tôi, ai cũng không quấy rầy ai.”

Đẩy cô lên giường, làm bộ không thấy gương mặt hồng lên của cô, Lục Tình Xuyên ngã đầu nằm ngủ.

Lam Vũ Khiết lúc đầu còn lo lắng đề phòng một chút, thấy bộ dáng anh thích ngủ như mạng, thật sự là vừa bực mình vừa buồn cười.

Làm ơn đi, dầu gì cô cũng là một cô gái trẻ tuổi chưa gả, xem bộ dạng phụng phịu kia, giống như cùng ngủ một cái giường là anh phải chịu thiệt thòi, thật sự là không còn thiên lý.

Cô kéo chăn qua, tức giận nằm xuống ở bên cạnh anh, bắt chước đưa lưng về phía anh.

Nhắm mắt lại, nghĩ rằng có thể ngủ, lại phát hiện nằm cả buổi, vẫn không có buồn ngủ.

Lam Vũ Khiết phiền chán lật người, vừa vặn, Lục Tình Xuyên cũng xoay người theo, phát hiện người kia cũng là trừng mắt sáng ngời có thần, hai người đều sưng sốt một chút.

Nhìn nhau như vậy, mới phát hiện cái giường nhỏ đến thương cảm, bọn họ đầu kê đầu, ngay cả hô hấp cũng không tránh được phả vào mặt nhau.

“Tay còn lạnh không?” Lục Tình Xuyên quan tâm hỏi.

Tiếng nói khàn khàn giống rượu nồng đậm, chảy xuôi tạo nên một cảm giác là lạ.

Cô vươn tay của mình làm chứng cứ, “Uống nhiều trà gừng như vậy, làm sao có thể còn lạnh.”

Lục Tình Xuyên nắm tay cô, xuất phát từ cẩn thận mà muốn xác nhận hư thật trong lời nói của cô, xác nhận xong rồi, anh lại không chịu buông tay.

Ánh mắt của cô, trong bóng đêm xinh đẹp làm cho người khác không thể bỏ qua, khuôn mặt thanh lệ của cô, gây cho anh thật nhiều thật nhiều tưởng tượng, còn có đôi môi kia... Cảm xúc về nụ hôn kích động trong mưa, còn mãnh liệt khắc ở trong đầu của anh.

Akhông, không thể nhìn nhiều hơn nữa, bằng không, anh thật sự quản mình không được.

Lục Tình Xuyên nhắm mắt lại cực kỳ nhanh, lý trí muốn đánh tan bầu không khí vô cùng thân thiết này, nhưng hành động lại phản bội anh một lần nữa.

Anh tự tay ôm lấy cô, đem thân hình mảnh mai kiều nhỏ của cô kéo vào trong ngực của mình.

“Tình Xuyên...” Cô giật mình sưng sốt.

Đối mặt với tình yêu, Lục Tình Xuyên chưa bao giờ lạc hậu không nắm chắc như vậy, trái tim, rõ ràng đã là con ngựa hoang thoát cương, hoàn toàn không chịu khống chế, anh lại còn đang tự vậy khổn.

Trước kia, tình yêu với anh mà nói là trò chơi dễ như trở bàn tay, anh cũng không đặc biệt coi trọng, nhiều nhất chính là cho rằng đó là trò tiêu khiển giết thời gian thôi, bởi vì nhiều người thương anh đến làm cho anh khó có thể tiêu hóa, mà anh lại thật đáng buồn tìm không thấy một người khiến mình yêu.

Thẳng đến khi Lam Vũ Khiết xuất hiện, đã thay đổi tất cả.

Lam Vũ Khiết là người phụ nữ đầu tiên anh yêu, hơn nữa còn là yêu điên cuồng, đối mặt cô, trong đầu anh luôn luôn có rất nhiều kế hoạch về tương lai của hai người, đây là lần đầu tiên anh thích một người sâu đến như vậy.

Chính là bởi vì như thế, cảm giác sợ hãi mất đi luôn không ngừng mà khảo nghiệm sức chịu đựng của Anh.

“Anh làm sao vậy?” Cô ngây ngốc nhìn người đàn ông đột nhiên ôm lấy mình, nhẹ giọng hỏi.

Làm sao vậy, vì sao Lục Tình Xuyên đột nhiên ôm lấy cô, không nói một câu?

Không khỏi khản trương, khiến tim cô kịch liệt nhảy lên. Cô biết, cô có thể hung ác đẩy anh ra, nhưng cô lại quen luyện khoảng cách gần sát như vậy.

Nhiệt độ cơ thể của Anh, xuyên thấu qua vật liệu may mặc mỏng manh, chi tiết truyền tới, làm cho thân cô nóng lên.

Tim cô đập rộn rã, biểu tình ngây ngốc, làm cho Lục Tình Xuyên thập phần phiền chán.

Ánh mắt hung hăng nhìn cô chăm chăm, “Anh biết anh quả thực giống cầm thú, nhưng, anh muốn em.” Anh lấy hết dũng khí, nói ra khát vọng trong lòng.

Lam Vũ Khiết nghẹn họng nhìn anh trân trối. Trời ạ, anh ta đang nói... Anh tamuồn cô, giống một người đàn ông khát vọng phụ nữ sao?

Cô trừng lớn hai mắt vô tội, bộ dáng kinh hách thật lâu không thể nói gì, làm cho Lục Tình Xuyên cảm thấy mình rất thấp kém.

“Đáng chết, coi như anh chưa nói, em ngủ đi, đừng động vào anh.” Anh phiền chán nhíu chặt mày, như là đang hờn dỗi với chính mình.

Nhìn mi tâm rối rắm của anh, cô giống như bị lây nhiễm sự buồn bực trong lòng anh.

Nếu có thể, cô muốn cho anh tất cả, cho anh sự ấm áp vô cùng tận, vuốt ve nỗi buồn bực trong lòng anh, lau đi vẻ lo lắng trong mắt của anh.

Bởi vì, cô cũng sâu sắc cảm giác được khát vọng mãnh liệt trong lòng mình đối với anh.

Vươn đầu ngón tay, cô đụng chạm lên khuôn mặt nam tính, cảm giác cảm anh đột nhiên cương cứng, cô dịu dàng đưa môi lên, nhẹ nhàng mà đụng chạm làm môi anh.

Anh phát ra tiếng nhẩn nại khàn khàn, chợt dùng ánh mắt nóng bỏng trừng cô, “Đừng như vậy! Anh chỉ là người đàn ông bình thường, nếu em không xác định chính em cũng muốn, liền cách xa anh một chút, anh sẽ không khống chế được.”

Không khống chế được? Là cô làm cho anh không khống chế được sao? Lam Vũ Khiết phát hiện, cô thích loại cảm giác này.

Bởi vì, làm cho anh không khống chế được, không phải người khác, mà chính là cô.

Đúng vậy, cô, yêu Lục Tình Xuyên.

Ánh mắt Lam Vũ Khiết kiên định, đột nhiên bắt đầu giãy dụa, giống con bướm nóng lòng giương cánh, muốn giãy từ trong kén ra.

Rốt cuộc, cô giãy cái chăn cũ nặng trên người ra, làm mình nằm trên một góc độ rất cao so với anh

Bưng lấy mặt của anh, vừa chân thần lại thành kính hôn anh đang hết sức kinh ngạc.

Sợi tóc phất qua mặt của anh, vị cay của trà gừng, kích thích hai người, cũng thức tỉnh dục vọng bị áp lực đau khổ, làm cho tất cả nhẩn nại đều ủa ra như dê vỡ.

Nhíu mày khê nguyên rửa, Lục Tình Xuyên cực kỳ nhanh bắt lấy bả vai của cô, sợ hãi cô tùy thời sẽ bay đi, anh không ngừng mà hôn sâu hơn, hưởng ứng sự thành kính của cô, một cổ dục vọng mãnh liệt, tựa như trận mưa to gấp gáp kia, mãnh liệt ủa tới.

Anh xoay người bắt được cô, ánh mắt như lửa tập trung ở người phụ nữ yêu quý dưới thân.

Đôi mắt không nhiễm chút bụi bặm của cô dừng trên mặt anh, trong suốt lại thánh khiết.

“Không sợ anh sao?” Anh khàn khàn hỏi.

Lam Vũ Khiết không đáp, mấp máy môi, nhẹ lắc lắc đầu, tỏ ý hưởng ứng.

Lục Tình Xuyên mừng rỡ, hai tay cẩn thận nâng khuôn mặt của cô lên, nóng bỏng hôn lên đôi môi đầy đặn ướt át của cô.

Không có phản kháng cùng né tránh, cô để cho anh chủ động làm tất cả...

Anh đụng chạm khuôn mặt thất thần của cô, một vết ửng đỏ nhuộm hồng gương mặt cô, anh kìm lòng không đậu hôn hít mi tâm của cô.

Mở mắt ra, cô thấy gương mặt quen thuộc, bày ra một nụ cười yếu ớt, “Tình Xuyên...”

“Anh ở đây.” Anh buộc chặt cánh tay.

Ôm lấy nhau, giống như tìm được một nửa đã mất đi, kiếp này không còn gì để tiếc nuối.

~[1] Tam hợp viện:

7. Chương 7

Sau khi chia sẻ đêm đầu tiên thân mật, mới bắt đầu kết giao, bọn họ quả nhiên không giống người thường, trình tự tuyệt đối không chính xác.

Lam Vũ Khiết chưa bao giờ biết, thì ra mình cũng có sự điên cuồng, giấu ở trong máu, nếu không phải Lục Tình Xuyên kích phát cô, có thể cả đời cô cũng không thể biết được chân chính bản thân mình.

Cảm giác được yêu, là hạnh phúc, cảm giác yêu người, cũng là hạnh phúc, cảm giác muốn yêu, là một loại hạnh phúc vô bờ. Có đôi khi cô bối vì quá độ hạnh phúc, mà hoài nghi hiện tại có phải là thật hay không.

Đứng ở bên đường xe cô như nước, một tiếng kèn ngân ngửi ám hiệu ý tứ sâu xa, cắt đứt sự trầm tư, thu hút sự chú ý của cô.

Ngẩng đầu, chiếc xe cao quý màu đen như mực dừng lại ngay ở trước mặt cô.

Trên mặt tự nhiên lộ ra ý cười, cô mở cửa xe cực kỳ nhanh, ngồi trên ghế lái phụ. Người đàn ông trên ghế lái, đã khẩn cấp vươn tay bưng lấy khuôn mặt của cô, dâng lên một nụ hôn.

Tóc của cô dài, lúc còn sinh viên chỉ ngắn ngắn như sợi mì, hiện tại chiều dài chạm vai, làm cho cô có vẻ nữ tính hơn.

Kết giao với cô rất vui vẻ, nhưng Lục Tình Xuyên lại đau đầu. Không vì cái gì khác, mà chỉ là vì cô cự tuyệt tất cả quà anh tặng.

Châu báu trang sức cô không thích, bao da hàng hiệu cô không cần, y phục xa hoa giày đẹp cũng không cần, tất cả những có thể dùng để lấy lòng phụ nữ, ở trên người cô toàn bộ đều không dùng được, điều này làm cho Lục Tình Xuyên thực thất bại.

“Em không thương anh sao? Vì sao anh tặng đồ cho em, em đều không cần?” Vẻ mặt anh đau khổ hỏi.

“Anh từng thấy trên người em xuất hiện những thứ kia sao?”

“Không có.” Anh thành thật trả lời.

“Vậy đúng rồi. Tốn nhiều tiền, lại mua một đồng đồ không dùng đến, thật lãng phí!”

“Nhưng, anh muốn cưng chiều em! Đó là anh dùng tiền chính mình kiếm được mua cho em, như vậy cũng không được sao?” Lục Tình Xuyên ngoan cường hỏi.

“Anh quan tâm em, chính là cưng chiều em rồi.”

Cuộc đối thoại như vậy, từ khi mới bắt đầu kết giao, cơ hồ hai hôm ba ngày sẽ trình diễn một lần, sau đó Lục Tình Xuyên cũng đành phải khuất phục.

Tới thời điểm này, món quà duy nhất Lam Vũ Khiết nhận lấy chính là một món trang sức. Cô không thường dùng, ngẫu nhiên chỉ lúc hẹn hò mới mang vì anh, làm cho anh cảm động hồi lâu.

“Chờ đã lâu rồi sao? Ba của anh vừa mới tạm giao công việc cho anh, bản thân lại nhàn nhã tan ca về nhà ăn cơm, bảo đứa con trai này ở lại tăng ca, thật sự là đáng giận.” Anh than thở giống đứa bé.

Lam Vũ Khiết nhìn gương mặt phẫn nộ, lại cười đến mắt cong thành một đường.

“Em còn cười được?” Nhướn cao lông mày, kỳ thật điều anh để ý là, thời gian anh và cô ở chung.

Lam Vũ Khiết đột nhiên cười, cô chưa bao giờ biết, biểu tình của Lục Tình Xuyên sinh động như vậy, hấp dẫn người khác như vậy. Cô đột nhiên chồm lên trước, hôn gương mặt của anh.

Lục Tình Xuyên giật mình một cái, dưới ánh mắt ôn nhu của cô đành đứng thẳng chờ hàng.

“Có đói bụng không? Muốn ăn cái gì không?” Tính tình đại thiếu gia vừa đụng phải cô, liền tự động bãi công, ai bảo anh yêu cô làm gì.

“Tùy anh.” Cô thường thức tư thái điều khiển xe của anh.

Từ sau khi xảy ra chuyện chết máy, Lục Tình Xuyên kiên trì chỉ lái xe của mình, tính năng, tình trạng xe đều có thể nắm giữ, anh không muốn vào một buổi tối mưa to, lại mang theo cô chật vật đi cầu cứu, anh không thích mình vô dụng như lúc đó, hơn nữa bên người còn có người phụ nữ mà anh yêu nhất.

“Vì sao không đợi anh cùng đi, còn cố ý hẹn ở nơi cách công ty hai con đường này, nếu em cùng tan ca với anh, cũng không uống công đợi thời gian lâu như vậy, vừa rồi thiếu chút nữa anh sẽ vượt đèn đỏ.”

“Em nói em chờ anh thì sẽ chờ anh, em không muốn anh xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Lần sau không cần như vậy, vượt đèn đỏ rất nguy hiểm.” Cô lo lắng dặn dò.

“Về sau cùng anh rời công ty thì sẽ không có chuyện gì.”

“Không được!” Cô kiên trì giữ vững lập trường.

Cô cũng không muốn khoe tình cảm của cô và Lục Tình Xuyên ra, nói toạc thể giới tình cảm của mình quá mức, vậy sẽ có vi phạm cá tính an phận của cô.

Việc duy nhất cô muốn làm, chính là có thể yên lặng tưới gốc cây tình yêu này là tốt rồi.

“Vì sao?” Anh bắt mẫn.

“Hiển nhiên cùng ra vào như vậy, sẽ bị người của công ty biết, chúng ta sẽ bị bàn tán, không có phút giây yên ổn.”

Tuy rằng đã xác nhận cảm tình hai bên, nhưng Lam Vũ Khiết yêu cầu ở công ty, chỉ giải quyết việc chung, tuyệt đối không thể mang tình cảm vào công việc.

“Anh không tin từ khi kết giao tới nay, công ty lại không biết gì.” Anh nôn nóng la hét.

Anh chưa từng để mình tổn thân như vậy, anh không cần, bởi vì anh là Lục Tình Xuyên, anh thậm chí ước gì toàn bộ mọi người trên thế giới biết, người phụ nữ anh yêu chính là Lam Vũ Khiết.

Nhưng không được, anh phải nhẫn nhịn, bởi vì anh lo lắng cho tâm tình của cô. Có thể suy ra, kết giao với người đàn ông như anh, cô cần gánh chịu rất nhiều áp lực dư luận.

Nhưng, anh thật không có biện pháp biểu hiện bình tĩnh giống như cô vậy.

Vừa nhìn thấy cô, anh luôn nhìn không được mà muốn ôm cô, hôn môi cô, nói với cô những lời giữa người yêu với nhau, kết quả vài lần không khống chế được cảm xúc, anh kiên quyết không tha, ôm cô vào trong ngực hôn đến khó mà rời nhau, kết quả của việc quên mình, chính là bị người trong công ty bắt gặp.

Cho dù cô tiếp tục đà điếu không thừa nhận, nhưng tin tức vẫn truyền khắp công ty từ trên xuống dưới.

Cô thu nụ cười lại, trở nên hơi trầm mặc.

Anh không nổi giận, chính là hi vọng cô có thể dùng cảm đối mặt với sự thật là bọn họ yêu nhau.

Ở trong lòng thở dài một hơi, anh đầu hàng. “Mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, anh vẫn là anh, em cũng là em, em chỉ cần nhớ kỹ, anh yêu em là tốt rồi.”

Mím môi, cô đón nhận tầm mắt của anh. “Uh.”

Người nhát gan, từ khi nào thì Lam Vũ Khiết cô cũng trở thành người nhát gan rồi? Không phải cô rất bền gan vững chí sao?

Ngay cả Lục Tình Xuyên cũng nói, lực sinh mệnh của cô tràn đầy như con gián đánh hoài không chết, bây giờ cô đang sợ hãi cái gì?

Có phải yêu một người, sẽ bắt đầu sợ hãi mất đi hạnh phúc hay không?

“Vừa rồi đứng ở ven đường nghĩ cái gì?”

“Vừa rồi?”

“Anh từ xa đã nhìn thấy em đứng ở ven đường, một mình cười ngốc nghếch, rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?”

“Bí mật.” Cô bướng bỉnh để một ngón tay trên môi.

Còn có thể nghĩ cái gì? Ngốc à, ngoại trừ nghĩ đến anh, còn có thể nghĩ cái gì!

Sáng sớm ngày nghỉ thứ hai, Lục Tình Xuyên không nằm nướng. Anh dậy thật sớm, cầm chìa khóa xe, anh tuần bực người bước nhanh xuống lầu, bộ dáng sắp ra khỏi cửa.

Anh tắm rửa xong, có vẻ sáng khoái tinh thần, tinh thần phấn chấn, áo ngoài có cổ (cái cổ áo giống áo sơ mi), đeo vòng cổ bạc cá tính, phối hợp cùng trang phục màu đen bình thường của anh, vô cùng thu hút, vừa thấy liền biết đã sửa soạn tỉ mỉ.

“Cha, sớm! Mẹ, sớm!” Anh vung vẩy cái chìa khóa trong tay, ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn liền vội vàng ra cửa.

“Sớm như vậy đã muốn ra ngoài?” Mẹ Lục Tình Xuyên đặt câu hỏi, “Bữa sáng cũng còn chưa ăn nữa?”

“Không ăn, con sợ không kịp.”

Thời gian này Lục Tình Xuyên thật sự bất thường.

Trong ấn tượng, anh luôn bày ra gương mặt thối hoắc, sắc mặt khi nói chuyện cũng không chút thay đổi, gần đây lại đổi tính. Cả ngày mặt mày hớn hờ vui vẻ, hưng trí bừng bừng, chủ động chọc mọi người vui vẻ, đừng nói người nhà cảm thấy quái, ngay cả đám người hầu cũng phát hiện anh thay đổi.

Từ sau khi Lục Tình Xuyên đi làm, bởi vì toàn bộ tâm lực đều đặt vào công việc, hai ba ngày thức đêm, lơ lửng là chuyện bình thường, dù sao ngày nghỉ vừa đến, chỉ cần ngủ nhiều một chút, tinh thần cũng đã bổ sung trở lại.

Nhưng lúc này, thói quen ngủ bù cũng thay đổi.

Bất kể thức đêm bận rộn thế nào, ngày nghỉ vốn là dùng để ngủ bù, anh lại đứng sáu giờ liền rời giường rửa mặt chải đầu, tiếp theo ra cửa. Rõ ràng là sáng sớm liền bước ra cửa nhà, lại luôn đến nửa đêm mới trở về, có đôi khi căn bản không trở về, gọi điện nói là mệt mỏi, ngủ lại nhà trọ trong nội thành, ngày hôm sau cũng đến khi trời tối mới bước vào cửa nhà.

Không có nghe nói đi PUB tiêu xài vui đùa, khi làm việc cũng rất tận tâm tận lực, có sự thay đổi như vậy, ngoại trừ tình yêu, mọi người thật sự nghĩ không ra lý do khác.

“Tình Xuyên, gần đây con rất khác nha, có phải yêu đương rồi hay không?” Lục Chí Vĩ xem báo sáng, giống như vui đùa tùy ý hỏi.

“Đúng vậy, là yêu đương.” Lục Tình Xuyên không chút nghĩ ngợi thừa nhận.

Quả nhiên, vợ chồng Lục gia lập tức di động tầm mắt khỏi đồng sách báo tạp chí, vạn phần thận trọng quăng về hướng con trai.

“Là ai? Thiên kim nhà ai?” Lục mẫu thiếu kiên nhẫn hỏi.

Lục Tình Xuyên cười thần bí, “Không vội, tiệc sinh nhật bà nội, con sẽ dẫn cô ấy đến gặp mặt với mọi người, đến lúc đó ba mẹ sẽ biết.”

Việc này không phải là nhỏ. Con trai chủ động muốn dẫn đối phương tham dự loại tiệc có ý nghĩa tượng trưng cho cả gia tộc này, điều này đại biểu anh thực sự thích đối phương, hơn nữa còn có ý kết hôn.

“Con đi nha, bye bye.” Không rảnh trông nom ba mẹ đang ghen hòng nhìn mình trên trời, Lục Tình Xuyên vui vẻ ngồi lên xe, đi ra cửa.

Con trai đi rồi, vợ chồng Lục gia có vẻ vừa mừng vừa sợ.

“Ông ơi, con trai hiển nhiên là có ý kết hôn, không được bao lâu, chúng ta sẽ làm ông bà nội. Bất quá, cũng không biết là thiên kim nhà ai?”

“Tôi ở công ty có nghe được một ít tin đồn.” Lục Chí Vĩ hiển nhiên không chờ mong giống vợ mình.

“Tin đồn gì?”

“Con trai bảo bố của bà đi lại thân mật với một nhân viên mới, tin tức yêu đương truyền bay đầy trời, tôi cũng không biết đã bị nhân viên ở dưới dùng ánh mắt chúc mừng quá mấy trăm lần.”

“Biết là tiểu thư nào sao? Đối phương là dạng gia đình gì?”

“Tôi làm sao biết được? Tôi cũng chỉ là nghe nói.” Không có ai dám giáp mặt đại tổng tài nói huyền thuyên.

“Gọi điện thoại cho thư ký La, không phải cô ta là thư ký cao nhất ở công ty sao? Gần đây lại ở bên cạnh Lục Tình Xuyên, nhất định cô ta sẽ biết.” Lục mẫu nóng vội thúc giục chồng.

Mà Lục Tình Xuyên đã ra cửa, cả trái tim đều bị Lam Vũ Khiết chiếm lĩnh, so với ba mẹ khẩn trương hề hề trong nhà, anh hiển nhiên là đang rất hạnh phúc.

Xe đi vào dưới chung cư, sau khi anh cho tiếng kèn báo hiệu, không bao lâu sau, thân ảnh Lam Vũ Khiết liền từ phía sau cửa xuất hiện.

Cô mặc áo sơ mi bông vải trắng thuần, quần dài bầy phan màu hồng phấn, dưới chân mang giày Cavans đang lưu hành, thoạt nhìn vừa ngây thơ vừa đáng yêu.

“Chào buổi sáng, em giúp anh chuẩn bị sandwich, có nhận không?”

“Chỉ cần là em tự tay chuẩn bị, anh liền ăn hết.”

Cô cười ngọt ngào, “Sớm như vậy chúng ta đi đâu đây?”

“Vịnh Phỉ Thúy. Có hẹn với hạn, chúng ta đi hưởng thụ khoái cảm bay trên không trung.”

“Bay trên không trung?”

“Em có chứng sợ độ cao à? Thật xin lỗi, em đã lên xe, trước khi ác ma không được thỏa mãn, em trốn không thoát đâu.” Lục Tình Xuyên trêu tức khoá điều khiển cửa xe lại, giẫm chân ga lao đi.

“Anh chạy chậm một chút!” Cô cười quát.

Đến vịnh Phỉ Thúy, bọn họ không đi về phía bờ cát, mà lên đỉnh núi đối diện quốc lộ.

Thẳng đến khi một số dù bay màu sắc rực rỡ xuất hiện trên không trung trước mắt, Lam Vũ Khiết mới bình tĩnh hiểu ra.

“Sợ sao?” Tắt máy xe, Lục Tình Xuyên hỏi.

“Hừ, anh từng thấy em sợ cái gì sao?”

“Hừm, khiêu ngạo nha! Em xong rồi, đợi xem anh chinh em như thế nào.”

Lục Tình Xuyên chuyên bá đạo hoành hành làm việc ác, quả nhiên nghiêm cấm Lam Vũ Khiết gần gũi với huấn luyện viên nhảy dù, gắt gao canh giữ ở bên người cô, theo dõi từng người muốn nói chuyện phiếm với cô, bao gồm cả bạn bè của anh.

Mặc kệ bạn bè trên chóc anh như thế nào, anh chỉ để ý đến Lam Vũ Khiết.

Bởi vì đây là lần đầu tiên cô chơi nhảy dù, Lục Tình Xuyên và bạn bè mượn dù hai người, tự mình mang cô bay lên trời.

Trong nháy mắt khi dưới chân là bầu trời, cô ngẩng nhìn cảnh đẹp rộng lớn trước mắt, nhìn không được phát ra lời tán thưởng liên tiếp. “Tình Xuyên, anh xem bãi biển kia, thoát nhìn rất xanh, thật khá.”

Lục Tình Xuyên thoải mái điều chỉnh, dù lập tức vòng phương hướng, làm cho cô có thể càng ngẩng nhìn được cảnh đẹp rộng hơn, nhìn đến bờ biển xanh thẳm kia.

Gió thật mát, ánh mặt trời thực sáng lạnh, tâm tình lại hưng phấn khó hiểu.

Đột nhiên, trong tay Lục Tình Xuyên cầm một chiếc nhẫn, bá đạo đeo vào ngón tay của cô.

Không phải kim cương lớn sáng lạnh, cũng không có châu báu mỹ lệ như tưởng tượng, cũng chỉ là một chiếc nhẫn bạch kim lịch sự tao nhã, hoa văn ở trên khéo léo tinh tế, thực rất khác biệt.

“Anh...” Cô xoay đầu ra sau, nhìn anh.

Trên gương mặt ra vẻ trấn định của Lục Tình Xuyên, có một chút ửng đỏ quỷ dị bị cố nén xuống.

Vốn là còn muốn hỏi cô có đồng ý hay không, sau đó, anh nghĩ, anh cũng không cho phép cô cự tuyệt đâu!

Đơn giản tự chủ trương cầm tù cô.

“Lục Tình Xuyên tiên sinh, tùy tiện tặng nhẫn cho con gái, có thể như vậy sao?” Cô trêu tức hỏi.

“Tùy tiện? Em từng thấy anh tặng nhẫn cho những người con gái khác sao?”

“A, em đây không biết nha, cho dù có, anh cũng sẽ không để em biết nha!”

“Lam Vũ Khiết, em không sợ phát sinh án mạng trên không sao?” Anh bị cô chọc giận.

“Không sợ, bởi vì anh sẽ bảo vệ em.” Cô khẳng định nói.

Lửa giận trong mắt nháy mắt bị dập tắt, anh nhẹ nhàng hôn cô một cái, “Anh nghiêm túc, đời này chỉ muốn qua lại với em, đáp ứng anh, được không?”

“Cũng bị cầm tù rồi, có thể nói không sao?”

“Đương nhiên không được.”

“Bá đạo!” Bất quá, cô chính là thích anh bá đạo như thế.

Mới vào phòng, ngay cả đèn cũng còn chưa kịp mở, nụ hôn của Lục Tình Xuyên đã dầy đặc lại bá đạo hạ xuống.

Đưa chân đá một cái, ầm ầm đóng cửa lại, anh vội vàng giật caravat trói buộc ra, gọn gàng cởi áo khoác, cực kỳ nhanh muốn tìm nơi nương tựa vào trong lòng cô gái xinh đẹp này.

Rõ ràng toàn bộ Chủ nhật cũng dính vào nhau đến phát chán, đi nhảy dù, cũng đến bờ cát hưởng thụ ánh mặt trời, một giây trước còn vì sợ vẻ đẹp của cô bị bạn bè khác xem hết, mà không cho cô mặc đồ tắm quá táo bạo, vợ chồng son mất hứng ầm ĩ, một giây sau khi ở cùng một chỗ, hai người lại tình nồng ý mật, đến ngay cả mặt trời cũng xấu hổ.

Ngay cả hôm nay Thứ hai là ngày đi làm, Lục Tình Xuyên cũng không giờ không khắc nào không nhớ đến cô.

Cưỡng ép cô cùng ăn cơm trưa, còn liên tiếp vài lần cố ý lấy việc công làm việc tư, mời cô chạy tới văn phòng, chỉ vì liếc nhìn cô một cái.

Hiện tại, cô ở ngay trong lòng, ngay tại trước mắt anh, anh cũng không gấp gấp tiến thêm vài bước...

Lục Tình Xuyên thừa nhận, anh là kẻ tham hoan.

Vô nghĩa, một người đàn ông tuổi còn trẻ khỏe mạnh cường tráng, huyết khí phương cương, đối mặt với người phụ nữ mình yêu mến làm sao có thể không có chút dục vọng nào?

Tuy rằng anh thích cùng Lam Vũ Khiết đấu võ mồm, nhưng anh càng mê muội vui thích với dáng người mềm mại của cô, anh thậm chí hận không thể khiến cô có mang, sau đó lập tức cưới cô vào cửa, bởi vì, anh đã chờ không được nữa, muốn được nhìn con mình ngay lập tức.

Sau khi anh thỏa mãn, hai người đều tự tắm rửa xong, anh ngồi ở trên sofa ở phòng khách, nắm điều khiển từ xa, bấm nút mở xem tivi.

Lam Vũ Khiết mặc áo tắm của anh, ở trong phòng bếp cắt hoa quả.

Khi cô bưng hoa quả đi ra thì cảm giác hạnh phúc làm cho Lục Tình Xuyên phải nở nụ cười.

Anh dùng một tay ôm lấy cô, ôm cô giống như một em bé.

“Em chuyển nhà qua nơi này luôn đi.”

“Vì sao?” Bốc một miếng táo lên đưa vào trong miệng anh.

“Có thể tiết kiệm tiền thuê nhà, hơn nữa, sớm muộn gì em cũng phải ở nơi này.”

Đây là nhà trọ ở nội thành của Lục Tình Xuyên. Phòng ở Lam Vũ Khiết thuê nhỏ hẹp hơn nhà chồng nhiều, chiếc giường đơn nhỏ đến kỳ cục, căn bản không thể cất chứa thân thể cao lớn của anh, hơn nữa sự bảo đảm riêng tư cá nhân thật sự rất hạn chế, từ kết giao tới nay, rốt cuộc bọn họ đã ở nơi này vượt qua vô số khoảng thời gian tốt đẹp.

“Ai nói em sớm muộn cũng phải ở đây?”

Lục Tình Xuyên nắm cái tay mang nhẫn của cô lên quơ quơ, “Em nghĩ rằng anh có thể thả em ra sao? Chúng ta phải kết hôn, em đã quên sao?”

“Sớm như vậy, chúng ta cũng còn trẻ tuổi ——”

Đến lượt Lục Tình Xuyên dứt một miếng táo đến trong miệng cô, “Tuổi trẻ tốt, sớm kết hôn, sớm sinh con, về sau anh sẽ cùng con trai đi đánh cầu, vận động, mà em có thể đi dạo phố với con gái, chơi đùa, thật tốt a! Anh không muốn lớn tuổi mới kết hôn, đến lúc đó cha già con trẻ, ngộ nhỡ bị ngộ nhận là ông nội trẻ nhỏ, đây chính là việc xấu hổ đến không thể xấu hổ hơn.” Lục Tình Xuyên nghiêm túc suy tư về tương lai.

Lam Vũ Khiết thực kinh ngạc, không nghĩ tới anh là người đàn ông gia đình như vậy. Cô cho rằng, anh có được tất cả ưu thế, sẽ thích cuộc sống độc thân, không muốn bị hôn nhân cầm tù quá sớm, không nghĩ tới, anh đúng là khát vọng thành lập một gia đình nhỏ mới hoàn toàn như vậy.

“Được không? Chuyển đến đây đi.” Ngữ khí khẩn cầu.

Cô nghĩ nghĩ, “Được.” Cô cũng muốn lập gia đình với anh, bởi vì, cô thương Anh.

“Sinh nhật bà nội sắp đến rồi, ngày đãi tiệc, anh sẽ dẫn em đến làm quen với người nhà, hơn nữa giáp mặt nói cho bọn anh biết về hôn sự của chúng ta.”

“Tốt như vậy sao? Bọn họ... Sẽ thích em sao?” Sự bất an lặng lẽ hiện lên trong lòng của cô.

“Đương nhiên, em là cô gái tốt như vậy, người nhà của anh đương nhiên sẽ thích em.”

Cô cười cười, nhẹ nhàng mà chạm vào môi của anh.

Lục Tình Xuyên nheo mắt lại, “Cô bé, làm như vậy thật là nguy hiểm nha! Trừ phi em có chuẩn bị tâm lý.”

“Đại sắc lang!”

“Anh chỉ háo sắc với mình em.”

Giật áo tắm của cô ra, anh thưởng thức thân thể mỹ lệ, nụ hôn nóng ướt, khoác lên thân thể mềm mại của cô...

8. Chương 8

Tình trạng choáng váng giằng co suốt mấy ngày, vốn chỉ nghĩ là làm việc quá mệt mỏi, nghỉ ngơi nhiều là tốt rồi, nhưng vài ngày trôi qua, tình trạng không thoải mái cũng không chuyển biến tốt đẹp, còn bắt đầu có cảm giác ghê tởm mãnh liệt.

Lam Vũ Khiết biết mình không thể dằn điều như vậy nữa, cô nên đi gặp bác sĩ.

Phòng vì đang đóng gói hành lý, có vẻ chật chội hỗn độn.

Hôm nay, cô chính thức chuyển đến nhà trọ của Lục Tình Xuyên, chuẩn bị nghênh hướng cuộc sống hoàn toàn mới của hai người, công ty chuyển nhà chuyên nghiệp đang ra ra vào vào chuyển chở vật phẩm riêng tư của cô.

Lục Tình Xuyên đã sắp xếp xong xuôi, cô hoàn toàn không cần lo lắng những chuyện nhỏ nhặt này, bởi vì tối hôm nay, còn có một chuyện quan trọng hơn đang chờ cô —— cùng Lục Tình Xuyên tham dự tiệc sinh nhật của bà nội.

Đây là lần đầu tiên cô và người nhà của anh gặp mặt, vô là người thân trọng, từ tuần trước cô đã bắt đầu lo lắng, đau khổ suy nghĩ nhiều ngày vẫn chưa được rõ ràng, cuối cùng đành phải nhận lời đề nghị của Lục Tình Xuyên, đem sự buồn rầu về trang phục dự tiệc giao cho nhà tạo hình trang phục chuyên nghiệp xử lý.

Từ trong nhiều bộ lễ phục, cô tự chọn lấy một bộ áo eo cao xinh đẹp hình thức đơn giản lại không kém phần long trọng, mặt gấm đính ngọc trai trắng, có vẻ thanh lịch lại không mất vẻ tươi trẻ, thực thích hợp với cô, hi vọng buổi tối có thể tạo cho người nhà của Lục Tình Xuyên một ấn tượng thật tốt.

Đột nhiên, một trận ghê tởm mãnh liệt, làm cho cô không thể không nhanh chóng chạy tới trước bồn rửa tay. Cô không ngừng mà nôn khan, trình độ thống khổ kia, cơ hồ khiến cô ăn không tiêu.

Không được, tình huống của cô bết bát như thế, bữa tiệc buổi tối biết làm sao bây giờ?

Chờ cảm giác ghê tởm hơi biến mất, không nói hai lời, cô cầm túi lên, cực kỳ nhanh đáp xe taxi thẳng đến bệnh viện.

Hơn một giờ sau, cả người cô ngây ngốc đi ra từ bệnh viện, hai tay không tự chủ vuốt ve cái bụng vẫn bằng phẳng như cũ, thì thào tự nói.

“Cực cưng, mình là mẹ, cực cưng...”

Cô mang thai, sau khi nghe được bác sĩ tuyên bố như vậy, cô ước chừng ngồi ở trên ghế ngu dại vài phút, ngay cả đám bác sĩ, hộ sĩ đều lo lắng.

Đột nhiên, hốc mắt cô đỏ lên, nước mắt rơi xuống. Cô rất là vui mừng, không nghĩ tới đã biết có thể mang thai con của Lục Tình Xuyên.

“Lam tiểu thư, cô có khỏe không?” Bác sĩ rất là lo lắng.

“Tôi rất khỏe.” Tay cô vội lau nước mắt đi, “Thực xin lỗi, tôi chỉ là quá cao hứng, tôi sắp làm mẹ.”

Bác sĩ thở dài nhẹ nhõm một hơi, kế tiếp dặn dò cô, giọng điệu cũng thoải mái hơn.

Đi ra bệnh viện, niềm vui sướng còn dâng trào trong máu cô.

“Tình Xuyên biết, nhất định sẽ rất vui vẻ!” Làm sao bây giờ, cô lại cao hứng muốn khóc.

Sau khi hít thở sâu vài lần, xác nhận mình đã bình tĩnh, cô bắt đầu nghĩ chuyện nên làm kế tiếp.

Rửa mặt chải đầu thật tốt, sau đó đi phòng tạo hình làm tóc, đến tiệc sinh nhật với Tình Xuyên...

“Khi nào thì nên nói cho anh ấy đây? Đợi tí nữa nói? Hay là chờ tiệc qua đi, cho anh một kinh hỉ?”

Cô vẫn còn bần thần, ngồi trên xe taxi, thâm nhủ trong lòng thì Lục Tình Xuyên liền gọi điện thoại tới.

“Alo.”

“Vũ Khiết, em có khỏe không? Gặp bác sĩ chưa?” Mấy ngày nay cô choáng váng, khiến cho anh rất khẩn trương.

“Đã gặp, bác sĩ nói không có việc gì, nghỉ ngơi nhiều là tốt rồi.”

“Nhưng em rõ ràng còn nôn ói.”

“Đúng vậy a, nhưng bác sĩ nói không có vấn đề, anh đừng lo lắng, hiện tại em tốt hơn nhiều. Đang muốn trở về chuẩn bị một chút, thời gian không còn sớm, tiệc buổi tối không thể tới trễ.”

“Bà nội đang bị vây bởi đám thân thích từ nước ngoài trở về, anh phải ở bên cạnh bà nội hỗ trợ tiếp đón, không thể tự mình đi tiếp em, em chuẩn bị xong thì ngồi ở đó, anh sẽ để tài xế đi đón em.”

“Được, em biết.”

“Vậy buổi tối gặp.”

Cúp điện thoại, Lam Vũ Khiết thúc giục tài xế xe taxi, bởi vì cô vội vàng trở về rửa mặt chải đầu.

Sau khi thợ trang điểm giúp cô tạo nên một bề ngoài tảo mác ra hơi thở mùa xuân tự nhiên, che dấu khí sắc suy yếu vì nôn nghén, kiểu tóc cũng không có tạo hình quá phiền phức, búi mái tóc dài chạm vai lại chỉnh tề, sau đó cẩn thận cắm một đoá hoa ở trên, tô đậm ra hơi thở thiếu nữ.

“Cám ơn.” Cô cực kì chân thành cảm tạ nhân viên làm việc hôm nay, lại có thể khiến cô trở nên xinh đẹp như vậy.

“Tôi dám nói, đợi Lục thiếu gia nhìn thấy, nhất định sẽ bị cô mê hoặc.”

Cô ngượng ngùng mỉm cười, tiếp nhận túi xách cùng màu với váy, ở phòng khách đợi tài xế Lục gia.

Nói thực ra, cô thật đúng là không quen được hầu hạ chuẩn bị, như vậy, nhưng, gia thế bối cảnh của Lục Tình Xuyên không phải dân chúng bình thường, nếu đã quyết định muốn nắm tay anh cả đời, cô sẽ thuyết phục chính mình đi thích ứng cuộc sống của xã hội thượng lưu.

Mà cô, chỉ cần bảo trì trái tim vốn có của mình, không bị xa hoa truy lạc cám dỗ, vậy là đủ.

Lục Tình Xuyên vốn hăng hái, anh tuần bức người, giờ phút này đang quần áo hỗn độn đứng ở trong phòng, thân thể cao lớn của anh đứng ở trong trạng thái táo bạo sắp không khống chế được.

Caravat bị vứt trên mặt đất, nút cài áo sơ mi bị mất vài cái, còng khò nói áo lót, Tây phục, vớ, tất cả đều bị ném trên đất.

Biểu tình của anh hung ác nham hiểm giận dữ trừng mắt nhìn mẹ.

“Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao không cho con đi tiếp cô ấy?”

“Tình Xuyên, không phải ba ba đã nói rồi sao, khách hôm nay rất nhiều, con không thể tự mình bỏ lại khách liền rời đi, như vậy thực không lễ phép.” Lục mẫu nhẫn nhịn nói.

“Sau đó liền phái người nhìn chăm chăm con từ đầu tới đuôi sao?” Anh không kềm chế được cơn giận dữ được nhìn mẹ mình, “Rốt cuộc ba mẹ đang làm cái gì? Từ sáng sớm đã cảm thấy hai người đều rất kỳ quái, rốt cuộc đang gặt con cái gì?”

Đầu tiên là chìa khoá xe của anh yên lặng kỳ diệu bị lấy đi, ngay cả chiếc xe bảo bối cũng không ở, ngay cả xe máy của anh cũng không biết bị đem đi nơi nào.

Quý dị hơn là, Lục gia từ trước đến nay an phận, hôm nay lại vô cớ nhảy ra một đồng bảo vệ, rất là giống cai ngục của trại giam, chặt chẽ coi chừng từng người ra vào Lục gia, trừ phi bảo vệ cho đi, bằng không, chỉ sợ ngay cả con muỗi cũng đừng mơ tưởng bay vào dinh thự xa hoa này.

Đúng lúc này, Lục Chí Vĩ đẩy cửa ra, “Cũng không phải phụ nữ, vì sao đổi quần áo lại lâu như vậy? Người Đình gia đã đến.”

“Người Đình gia cái gì?” Ánh mắt Lục Tình Xuyên nghiêm nghị hỏi cha.

“Mau thay đổi quần áo, nhanh chóng xuống lầu với mẹ con, vợ chồng Đình đồng của tập đoàn Đình thị đã mang theo hòn ngọc quý trên tay bọn họ đến đại sảnh bữa tiệc rồi, đừng để cho người ta đợi.”

“Cha, đây là có chuyện gì xảy ra? Không phải hai người đang an bài để con và tiểu thư Đình gia thân cận chứ?”

“Hiện tại thân cận còn kịp sao? Trên thực tế, ba đã bàn bạc với Đình tổng, con phải cưới tiểu thư Đình gia làm vợ.” Lục Chí Vĩ quả quyết nói.

“Quá lắm rồi! Vì sao con phải cưới một người nữ không quen biết? Ba mẹ dựa vào cái gì giúp con làm loại an bài vớ vẩn này?” Anh nổi cơn thịnh nộ rồi, điên cuồng mà trừng mắt nhìn cha mẹ.

“Chẳng lẽ tiếp tục bỏ mặc để con và trợ lý nhỏ ở công ty anh an hem em sao?” Lục Chí Vĩ cũng bắt đầu bực bội rồi, “Ba thẳng thắn nói cho con biết, ba không thích Lam Vũ Khiết, cô ta không đủ tư cách trở thành con dâu Lục gia chúng ta.”

“Vì sao?”

“Môn không đăng hộ không đối, lý do này đầy đủ chứ?”

“Ba, khi nào thì ba cũng trở nên cổ hủ như vậy rồi?”

“Ba cổ hủ, nhưng ba thực lý trí. Con cho con là ai? Chẳng lẽ con không biết, ý nghĩa đại biểu sau ba chữ Lục Tình Xuyên kia sao? Con cho là, Lam Vũ Khiết yêu con, không phải vì suy nghĩ đến bối cảnh của con, không phải là bị Lục gia giàu có khắp nước hấp dẫn? Uống công ba mẹ từ nhỏ đã dạy con thế nào, ngay cả điểm tự giác này cũng không có.”

“Vũ Khiết là thật lòng yêu con, cho tới bây giờ cô ấy vẫn hoàn toàn không thích tiền bạc nhà của chúng ta.”

“Ánh mắt nào của con thấy cô ta không thích? Con căn bản là đã bị con nhãi kia mê hoặc.”

“Con tặng cô ấy lễ vật, kim cương châu báu, hàng hiệu tinh phẩm... Đồ gì có thể dùng đến lấy lòng phụ nữ, con đều tặng qua, nhưng Vũ Khiết nhìn cũng không nhìn một cái, đem toàn bộ lễ vật trả về cho con, cô ấy căn bản không thích những đồ con tặng.”

“Ba chỉ có thể nói, lần này, con gặp được cao thủ rồi.” Sau khi nghe, biểu tình của Lục Chí Vĩ càng tệ hơn.

“Ba, ba đang nói bậy bạ gì đó?”

“Ba tin, Lam Vũ khiết là một cô gái thủ đoạn inh, tuổi còn trẻ, đã biết thả dây dài câu cá lớn như thế nào, người khôn khéo giống cô ta, làm sao có thể đi thích mấy thứ châu báu trang sức, hàng hiệu tinh phẩm này? So sánh với toàn bộ sản nghiệp của Lục gia, bất quá chỉ là lợi ích cực nhỏ, có ngốc mới không để ý.”

“Cô ấy không phải là người như vậy, ba không được nói xấu cô ấy!”

“Tình Xuyên, cho tới nay, con luôn làm cho ba ba thực yên tâm, tuy rằng thỉnh thoảng cũng có lỗ mãng hoành hành, ba ba cũng đều chiều con, nhưng lần này thì không được, chuyện này quan hệ đến hạnh phúc cả đời của con, hơn nữa thậm chí sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp Lục gia, con không thể cứ khăng khăng một mực như vậy.”

“Người khăng khăng một mực là ba, chúng con là thiết tình yêu nhau.” Mặc kệ anh nói như thế nào, cha anh căn bản không nghe, ấn tượng ban đầu của ông đã nhận định Vũ Khiết là cô gái ái mộ hư vinh.

“Tình Xuyên, con tỉnh lại đi, trên thế giới này có lẽ có tình yêu chân chính, nhưng điều kiện trước tiên là điều kiện hai bên phải tương xứng? Thân phận bối cảnh của con và cô ta kém rất xa, làm sao có thể có tình yêu chân chính?” Con quá ngây thơ rồi.

“Mặc kệ ba tin hay không, con yêu Vũ Khiết, trên thực tế, con đã cầu hôn rồi, hôm nay là cho cô ấy tới gặp mặt mọi người, mặc kệ mọi người có thích hay không, đời này, người phụ nữ con muốn cưới chỉ có một mình Lam Vũ Khiết.” Ngữ khí của Lục Tình xuyên kiên định, ai cũng không thể thay đổi quyết định của anh.

“Thằng nhóc này tại sao lại ngu xuẩn như vậy?” Lục Chí Vĩ tức giận đến đi lên, hung hăng cho anh một cái tát.

“Ông à!” Lục mẫu kinh hồn bạt vía giữ chặt chồng.

Khóe miệng tanh tanh, cũng không ngăn chặn được lửa giận trong thân thể Lục Tình Xuyên, ngược lại càng chọc giận anh hơn.

Anh cứng cổ bất tuân trừng mắt nhìn cha, “Cha, cha không nên tức giận, cha tức giận, càng chứng minh lòng của cha vô cùng trống rỗng. Mà đó cũng là đang nói, nếu lúc trước nhà mẹ đẻ của mẹ không phải có chút của cải thì hai người căn bản không có khả năng yêu nhau, tình yêu của hai người thành lập ở trên điều kiện vật chất, cho nên ba mới không tin tình cảm của con và Vũ Khiết!”

“Mày ——”

“Tình Xuyên, đủ, đừng chọc ba ba tức giận nữa.”

“Được, mày đã khẳng khẳng một mực, chúng ta sẽ chứng minh xem ai đúng ai sai.”

“Cha muốn chứng minh như thế nào?”

“Trong thời gian một tháng. Ba muốn con kết giao với Đinh tiểu thư một tháng, dụng tâm ở chung với cô ấy, lấy phương thức con yêu Lam Vũ Khiết, đi thử yêu cô ấy, nếu đến lúc đó còn không có biện pháp, ba sẽ hết hy vọng, chuyện hôn sự, ba cũng sẽ không miễn cưỡng. Nhưng ——”

“Nhưng cái gì?”

“Ở trong một tháng này, ba cũng không cho con đi tìm Lam Vũ khiết, ba muốn khảo nghiệm cô ta. Nếu các con thiết tình yêu nhau, một tháng chia lìa ngắn như vậy, căn bản không là cái gì, chỉ cần cô ta yêu con, cô ta liền có thể nhìn qua được. Trái lại, nếu cô ta không chịu được, con liền hết hy vọng cho ba, ngoan ngoãn một tháng sau đính hôn cùng Đinh tiểu thư, như thế nào?”

Một tháng...

Chỉ cần sống qua một tháng, anh và Vũ Khiết có thể đạt được sự đồng ý, bọn họ chẳng những có thể danh chính ngôn thuận kết giao, cũng có thể quang minh chính đại kết hôn, đến lúc đó, không còn ai có thể ngăn cản bọn họ yêu nhau nữa.

“Tốt, con đồng ý.” Vì Vũ Khiết, cái gì anh cũng nguyện ý nhẫn nại.

Vũ Khiết là con gái đánh không chết, anh tin tưởng cô nhất định có thể sống qua một tháng khảo nghiệm này.

“Vì để cho con tuân thủ quy tắc, giao di động ra trước.”

“Ba?”

“Như thế nào, luyến tiếc? Con trai, ba sẽ không cho con đi mật báo.”

Lục Tình Xuyên không nói hai lời, lấy điện thoại di động ra, “Cho con gọi một cuộc điện thoại cuối cùng, báo cho cô ấy biết buổi tối sẽ có tài xế đi đón cô ấy.”

“Có thể, nhưng nhớ tuân thủ ước định của chúng ta.”

Cứ như vậy, Lục Tình Xuyên và ba đạt thành hiệp định.

Cúp điện thoại, anh ném điện thoại cho cha mình, sau đó nhanh chóng đứng dậy.

Muốn gặp mặt thì gặp mặt, mặc Đinh tiểu thư kia có ba đầu sáu tay gì, anh cũng không sợ.

Anh nhất định sẽ làm cho cha đánh giá tình cảm của anh và Vũ Khiết với cặp mắt khác xưa!

Chờ thật lâu, tài xế Lục gia vẫn không tới, Lam Vũ Khiết không khỏi buồn bực.

Cô gọi điện thoại cho Lục Tình Xuyên, cũng muốn hỏi tình huống, lại phát hiện điện thoại của anh ở trạng thái tắt máy.

Đứng dậy đi qua lại, một cỗ phiền chán không hiểu gắt gao chiếm đoạt lòng ngực của cô.

“Huh, Lục thiếu gia còn chưa tới sao? Cô đã đợi đã lâu rồi a, yển hội hân là đã sớm bắt đầu rồi?” Nhà thiết kế hỗ trợ tạo hình buồn bực hỏi.

Lam Vũ Khiết nhìn đồng hồ trên tay, cau mày.

Không được, còn đợi như vậy nữa cũng không phải là biện pháp, Tình Xuyên đã nói, yển tiệc sinh nhật hôm nay người nhà anh rất xem trọng, cô cũng không nên đến muộn vào lần đầu tiên gặp mặt, sẽ lưu lại ấn tượng xấu.

Quyết định thật nhanh, cô đáp xe taxi đi qua.

Đêm nay xe trên đường đặc biệt nhiều, rõ ràng hai bên có bốn dòng xe cộ, lại chật ních một chiếc lại tới một chiếc xe, cô trừng mắt nhìn đồng hồ trên tay, trong lòng vạn phần không yên, càng ngày càng đến gần Lục gia, tình trạng chật ních lại càng thêm nghiêm trọng.

“Kẹt xe a, hình như có đại nhân vật gì tới nha, bằng không tại sao có thể có nhiều xe truyền thông phỏng vấn như vậy? Chen chúc thành như vậy, chắc không qua được rồi.” Tài xế còn nói thêm.

Lam Vũ Khiết thăm dò nhìn nhìn trạng huống phía trước, tình hình kẹt xe quả thật nghiêm trọng, cô tính toán một chút, lấy tiền ra trả cho tài xế, “Cám ơn, để tôi tự đi là được rồi.”

Theo trạng huống trước mắt, không biết còn kẹt bao lâu, so với ngồi yên đợi, còn không bằng tự đi tới, dù sao độ cao giày của cô cũng không đến nỗi, đi một đoạn chắc không sao.

Đợi cô đi đến trước Lục gia, phát hiện trình độ long trọng của yến tiệc căn bản là vượt quá tưởng tượng, còn có bọn phóng viên ngoài cửa, mọi người xoa tay, giống như là đang đợi nghe đề tài gì.

Cúi đầu nhìn đồng hồ, phát hiện mình quả nhiên đến muộn, nghĩ rằng, lát nữa phải xin lỗi đảng hoàng mới được.

Lau mồ hôi chảy do đi bộ, Lam Vũ Khiết hít sâu một hơi, đang định lướt qua đường, đám phóng viên truyền thông canh giữ ở cửa đang chán đến chết đột nhiên đứng dậy như ong vỡ tổ, sau đó phía sau chen chúc tới trước ủa về hướng cửa lớn Lục gia, những tia sáng đèn huỳnh quang rơi xuống, loé lên sáng lạng như khói lửa.

“Lục tổng tài, xin hỏi tin tức đám hỏi có thật không?”

Cho dù Lục Chí Vĩ cười không đáp, biểu tình vui mừng nường mảy, đã lộ ra tất cả. Phụ nhân bên cạnh, cũng mỉm cười vui sướng.

“Đinh tổng, đối với người chồng tiêu chuẩn của con gái, ngài có ý kiến gì không?”

Đinh tổng kéo phụ nhân, mặt mày hơn hớn nói: “Tốt lắm, là thanh niên rất xuất sắc.”

Khi thấy người chồng tiêu chuẩn xuất hiện, microphone lập tức đồng thời tiến đến, “Lục thiếu gia, tính khi nào thì lấy Đinh tiểu thư về nhà?”

Lục Tình Xuyên khí vũ hiên ngang, Đinh tiểu thư tỏ ra then thùng dựa sát vào anh, cứ như con chim nhỏ, tiếng chúc mừng lập tức vang lên.

Thấy anh ta im lặng không nói, microphone lại trở xuống trước mặt Lục Chí Vĩ, “Tổng tài, khi nào thì tổ chức việc vui?”

“Tôi hi vọng chậm nhất là một tháng sau để cho hai đứa đính hôn trước, sau đó là có thể bắt tay vào chuẩn bị công việc kết hôn, tuy rằng tục lệ rồi ren lại lộn xộn, bất quá, thân tộc trưởng vẫn hy vọng có thể chuẩn bị cho bọn nhỏ một hôn lễ long trọng, khó quên, phải chuẩn bị hết sức kỹ càng.” Lục Chí Vĩ hào phóng tuyên bố.

Một tháng sau đính hôn, tiếp theo kết hôn...

Giữa đêm mùa hạ nóng nực này, toàn thân Lam Vũ Khiết lại lạnh như băng.

Cô bị ngăn cản ở phía ngoài, giống như người không liên quan gì, nhìn, nghe, cả người lạnh như băng.

Muốn đóng lỗ tai, tin vui từ trên trời giáng xuống này, lại không ngừng lặp đi lặp lại bên tai cô.

Muốn nhắm mắt lại, nhưng sự kinh sợ quá độ, lại làm cho cô không khỏi trợn to hai mắt, không thể tin nhìn chăm chăm.

Muốn tìm kiếm một chút ấm áp, nhưng cảm giác lạnh như băng lại từng chút từng chút vây quanh cô, đông lạnh lòng cô.

Cô muốn tiến lên, chính mồm hỏi anh, có thật không? Tin tức những người này nói có thật không? Nhưng, cô không thể động dậy.

Lục Tình Xuyên muốn kết hôn, tân nương lại không phải là cô, cô phải làm sao bây giờ?

Lục Tình Xuyên cao lớn, giống kỹ sư thủ hộ ở bên người Đinh tiểu thư nhỏ nhắn mỹ lệ, vì cô ta ngăn cản Microphone của phóng viên, vì cô ta mở cửa xe, cẩn thận đưa đối phương lên xe, sau đó chuyên chú đưa mắt nhìn chiếc xe của giai nhân đi xa.

Phong thái của anh, sự săn sóc ôn nhu của anh, làm trái tim của những nữ phóng viên ở đây đại loạn, bóp cổ tay không thôi.

Từ đầu tới đuôi, Lục Tình Xuyên đều không nhìn thấy cô.

Rõ ràng khoảng cách gần như vậy, lại xa xôi giống như cách trở bởi thiên sơn vạn thủy, làm cho ánh mắt của hai người, thủy chung không thể giao nhau.

Vốn tưởng rằng anh sẽ cả đời canh giữ ở bên cạnh mình, lại không dự đoán được tình cảm lại đột nhiên biến chuyển, khiến cô trở tay không kịp, chỉ có thể trợ mắt để anh đi mất.

Một trận choáng váng mãnh liệt đột kích, hại thân thể của cô không ngừng lay động, cô ngã quỵ trên mặt đất, thật lâu không thể đứng dậy.

Nhìn Lục Tình Xuyên kiên quyết quay người vào nhà, nước mắt chứa đầy hốc mắt của Lam Vũ Khiết, liền tuôn ra vỡ òa.

“Vì sao không nhìn em? Em rõ ràng ở chỗ này, tại sao anh lại đối xử với em như vậy?” Khuôn mặt cô buồn bã thê lương thấp giọng đau đớn hỏi.

Không có ai trả lời cô, không ai chú ý tới cô, người cuối cùng tản đi, cô chỉ có thể dựa vào chính mình.

Đêm nay, vốn cho là đêm khởi đầu hạnh phúc, kết quả chỉ còn lại một mình cô cô đơn nằm ở trên chiếc giường hai người to như vậy.

Không có Lục Tình Xuyên ôn nhu, cũng không có cái ôm của anh, trời nóng nực vô cùng, cô lại kéo chăn bông kỹ càng phủ lên thân mình, mới có thể ngăn nổi cảm giác lạnh lẽo tràn ra từ đáy lòng.

Tin tức tối nay không ngừng lặp đi lặp lại truyền ra tin vui hai đại xí nghiệp đàm hồi, giống như là một lần lại một lần quất vào tim cô, đau đớn không chịu nổi.

“Không, sẽ không, Tình Xuyên sẽ không đối xử với mình như vậy, nhất định là có hiểu lầm gì đó. Ngày mai, đợi ngày mai đến công ty, Tình Xuyên nhất định sẽ giải thích với mình.”

Cô không ngừng mà an ủi mình như vậy, thẳng đến khi không cô chịu được nữa, mệt mỏi ngã vào mộng đẹp, nỗi thống khổ mới tạm thời buông tha cô.

Sáng sớm tỉnh lại, đã bị cảm giác nôn nghén hung hăng giằng co gần một giờ, trình độ thống khổ, làm cho Lam Vũ Khiết vài lần đã cho là mình sẽ cứ như vậy mà chết đi.

Ngồi liệt trên mặt đất hồi lâu, thẳng đến khi cảm giác thống khổ ép buộc người dần dần giảm đi, cô mới miễn cưỡng bò dậy.

Cô do dự có nên xin nghỉ phép một ngày hay không, nhưng đã có một bụng nghi hoặc phải mặt đối mặt hỏi Lục Tình Xuyên rõ ràng, cô bất chấp thân thể không khỏe, xúc tình thần lên đi làm.

Ánh nắng mạnh làm cho cô đầu choáng váng, thật vất vả mới đến công ty, không khí lạnh khiến cô tạm thời không đến mức bị nóng đến hôn mê, chính là người lui tới, đều dùng một loại ánh mắt thực quỷ dị nhìn cô.

Cũng đúng, cô đến muộn, so với giờ làm việc bình thường, cô ước chừng chậm nửa giờ, mọi người quăng ánh mắt khác thường về hướng cô, cũng là chuyện bình thường.

Sợ Lục Tình Xuyên đã gọi nhiều cuộc điện thoại cho cô, Lam Vũ Khiết bước nhanh về hướng thang máy, bấm nút lầu 8, không muốn trễ thêm một giây nào nữa.

Mới đi ra khỏi thang máy, vài đồng sự tụ ở cửa phòng giải khát không biết đang nói chuyện gì, vừa nhìn thấy Lam Vũ Khiết, mọi người lập tức ăn ý mười phần, im bặt.

“Chào buổi sáng.” Cho dù buồn bực, cô vẫn lễ phép chào hỏi với mọi người.

“Ách, chào buổi sáng.” Các đồng nghiệp dùng biểu tình quái dị nhìn cô, lập tức giải tán, lưu lại Lam Vũ Khiết hầy còn khó hiểu.

Cô lắc đầu, bước nhanh về hướng chỗ ngồi của chính mình.

Không có tâm tư đoán ý người khác, hiện tại lòng cô rất thấp thỏm, muốn nhìn thấy Lục Tình Xuyên. Nhưng cả buổi sáng, trong bộ môn liên tiếp dãn dờ công việc, mà máy điện thoại nội bộ lại chậm chạp không vang lên tiếng nào, thẳng đến giữa trưa, cô không nén được nữa, chủ động dùng di động liên lạc với Lục Tình Xuyên.

Tắt máy, quái, tại sao anh không khởi động máy? Bởi vì lo ông, bà nội tùy thời có thể gọi điện thoại cho anh, điện thoại của Lục Tình Xuyên chưa bao giờ tắt máy, nhiều lắm lúc ngủ chỉnh thành chế độ rung, nhưng bắt đầu từ tối ngày hôm qua, cô liên liên lạc với anh không được.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Lam Vũ Khiết đại loạn, cô chỉ biết là, cô rất muốn gặp anh.

Bất chấp tất cả, cô cầm lấy điện thoại, bấm điện thoại nội tuyến gọi đến phòng làm việc của anh.

“Alo, thư ký La, tôi là Lam Vũ Khiết, xin hỏi, hiện tại Lục tiên sinh có tiện nghe điện thoại không?” Không biết sao, trước kia cô không có lo lắng sợ sệt, bây giờ lại khấn trương đến phát run.

Chẳng lẽ là bởi vì mang thai, cho nên tâm tình phập phồng không ổn định?

“Vũ Khiết a, thật xin lỗi nha, Lục tiên sinh có khách, vừa mới rời phòng làm việc, xin hỏi cô tìm Lục tiên sinh có chuyện gì không?”

“Tôi...” Cô nhất thời nghẹn lời.

“Vũ Khiết, chị phải nhắc nhở em, ở công ty, tất cả thông báo nhất định phải truyền từ dưới lên trên theo thứ tự, em đã vào công ty lâu rồi, phải biết tuân thủ quy định, từ giờ trở đi, em không thể trực tiếp gọi điện thoại đến phòng làm việc của Lục tiên sinh như vậy, biết không?”

“... Thật có lỗi, em sẽ chú ý.” Cô khổ sở tuyệt vọng cúp điện thoại, cái loại cảm giác lạnh như băng này thỉnh linh chiếm cứ lòng cô lần nữa, khiến nỗi bất an của cô càng thêm mãnh liệt.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Vì sao mới ngắn ngủi không đến hai mươi bốn tiếng đồng hồ tất cả hoàn cảnh quen thuộc đều thay đổi?

Lam Vũ Khiết uể oải đến muốn khóc, dạ dày mơ hồ phát đau, lại không ngừng đốc thúc cô phải ăn chút gì đó, dù sao, bây giờ cô không phải một mình, mà là một bà mẹ tiêu chuẩn, cô có nghĩa vụ phải chăm sóc con của mình.

Mang theo ví tiền, cô cô đơn đứng dậy.

Mặc dù không có chút khẩu vị, nhưng cô vẫn miễn cưỡng đến cửa hàng tiện lợi ở khúc cua, mua một lọ sữa cùng một cái bánh bao, sau đó về mặt cô đơn đi trở về công ty.

Trước thang máy, cô im lặng chờ đợi, ánh mắt buông xuống nhìn chăm chú vào giày của mình.

Cô chờ Lục Tình Xuyên tự mình giải thích với cô, nhưng mà theo thời gian từng phút từng giây trôi qua, cô đột nhiên hoài nghi chính mình, cô còn có cơ hội nghe được Lục Tình Xuyên chính mồm nói cái gì sao?

Cô thật sự bất an, từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng bất an đến như vậy.

Trước mặt không phải là hiểm cảnh gì, nhưng cô có cố gắng cách nào cũng không thể xoay chuyển, bởi vì, biến đổi này không ở trên người cô, mà là xảy ra trên người Lục Tình Xuyên, cô phát hiện mình căn bản không có cái loại lực lượng kinh người đủ để xoay càn khôn này.

Cô sợ, sợ tương lai tốt đẹp sẽ hoàn toàn hủy diệt vào một khắc này.

9. Chương 9

Tiếng vang đing đing, làm cho Lam Vũ Khiết theo bản năng ngẩng đầu lên, trong nháy mắt thang máy mở ra, cô ngẩng người.

Lục Tình Xuyên đứng ở trong thang máy, trong khoảnh khắc đó, ánh mắt của bọn họ giao nhau, cô còn không kịp tươi cười với anh, Anh đã lạnh lùng tránh đi trước, khiến cô còn không kịp nói ra khỏi miệng, tiếng kêu nghẹn ở cổ họng, làm con tim đau nhói.

Sau đó, cô mới chú ý tới, bên cạnh anh là một tiểu thư mỹ lệ.

Lam Vũ Khiết liếc mắt một cái liền nhận ra thân phận của đối phương, đúng là Đinh tiểu thư đêm qua có tin vui với Lục Tình Xuyên, như chú chim nhỏ nép vào người anh, mềm mại xấu hổ kéo tay Lục Tình Xuyên, trên mặt anh tràn đầy hạnh phúc.

“Tình Xuyên, hôm nay thời tiết rất nóng, món ăn nhẹ như đồ ăn Nhật hình như thích hợp hơn, anh cảm thấy thế nào?” Đinh Tĩnh Nghi ôn nhu hỏi.

Lục Tình Xuyên cúi đầu nhìn về phía cô gái, mỉm cười, “Em đã muốn ăn đồ ăn Nhật, thì chúng ta đi ăn.”

“Cám ơn. Anh thật tốt với em.” Đinh Tĩnh Nghi nhảy nhót không thôi, giống như cô gái nhỏ làm nũng.

Anh cất bước từ trong thang máy đi ra, bàn tay thuận thế nắm lấy tay cô gái kia, hai người ngọt ngào đi qua bên người Lam Vũ Khiết, bả vai của cô gái còn va vào Lam Vũ Khiết.

“Thật có lỗi!” Vội vàng để lại lời xin lỗi.

Cả người Lam Vũ Khiết cứng ngắc như khối đá điêu khắc, ngay cú va chạm vừa rồi, cô cũng chỉ đột nhiên giật mình, không có trả lời.

Cô bị vẻ lạnh lùng của Lục Tình Xuyên hung hăng đâm bị thương, anh thậm chí ngay cả nhìn cũng không nhìn cô một cái, giống như cô là người xa lạ.

Người đàn ông kia thật sự là Lục Tình Xuyên sao? Là Lục Tình Xuyên đã trải qua vô số buổi tối thân mật với cô, đã từng cầu hôn cô sao? Vì sao anh lại xa lạ đến làm cho người khác sợ hãi như vậy?

Cửa thang máy đóng lại rời khỏi tầng trệt, Lam Vũ Khiết còn ngơ ngác ở nguyên chỗ, chỉ còn lại tiếng đối thoại dần dần đi xa, còn bất chợt truyền vào trong tai cô ——

“Tình Xuyên, ngày đó em đem nhẫn đi sửa, vừa rồi chủ tiệm cho biết đi lấy được rồi, nhưng chỗ kia không tiện đường.”

“Tan ca anh đi qua lấy giúp em, em không cần lo lắng.”

“Đúng rồi, đêm cuối tuần chúng ta cùng đi tham gia một party được không, chủ xị là bạn của em, không đi hình như không được tốt, anh đồng ý đi cùng em không?”

“Được, anh đi cùng em.”

“Con người anh thật tốt.”

“Bởi vì em là người phụ nữ đáng được che chở. Muốn bung dù hông? Mặt trời rất chói nha!”

“Tốt, cảm ơn anh, Tình Xuyên.” Mềm mại cảm ơn.

Đối với yêu cầu của Đinh Tĩnh Nghi, Lục Tình Xuyên một mực đáp ứng toàn bộ, cẩn thận săn sóc, nhìn ra trình độ coi trọng của anh dành cho Đinh Tĩnh Nghi. Bởi vì, anh cũng từng đối đãi chính mình như vậy.

Nhưng Lam Vũ Khiết không hiểu, vì sao trái tim một người, lại có thể nói đổi liên đổi, trước đó lại không có chút dấu hiệu nào? Vì sao?

Cô nhắm mắt lại, cảm giác sinh mệnh của mình đang dần dần héo rũ, một trận choáng váng đột kích, cô cho là mình sẽ chống đỡ không được, đột nhiên có một cổ lực lượng giữ chặt cô.

“Tình...” Lam Vũ Khiết mừng rỡ trong lòng, tưởng Lục Tình Xuyên đi mà quay lại, cô mở to mắt nhìn người giữ mình lại, nụ cười lập tức thối lui, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

“Tiểu Khiết, em làm sao vậy, hôm nay tinh thần không được tốt.” Tiền bối trong ngành nghiêm túc nhìn cô. Cô thống khổ giật giật khóe miệng, lộ ra nụ cười suy yếu, “Không có việc gì, chỉ là biến chứng thôi.”

Tiểu mập nhìn nhìn cô, tuy rằng nghi ngờ, nhưng cũng sẵn sàng không nói gì, bấm nút thang máy, lẳng lặng đỡ cô lên lầu.

Cảm xúc gần như hồng mắt, Lam Vũ Khiết vịn phần chạt vật trốn vào nhà vệ sinh nữ, nước mắt tuôn trào, chứng nôn nghén lại không ngừng giày vò cô, cô muốn mình kiên cường, cả người lại vô lực không biết nên làm thế nào mới tốt.

Ngay cả người để dựa vào cũng không có, cô thật sự không biết sau này phải chịu đựng như thế nào.

Nghे thấy từ cửa vang lên vài tiếng bước chân, Lam Vũ Khiết không kịp rời đi, đành phải im lặng trốn tránh.

“Rất đáng tiếc nha, Lục Tình Xuyên sắp kết hôn.”

“Vương tử quả nhiên vẫn chỉ xứng với công chúa, mấy bạn thấy tin tức ngày hôm qua không, thật là trai tài gái sắc a!”

“Hôn lễ của bọn họ nhất định long trọng, thật sự là hâm mộ Đinh tiểu thư kia quá.”

“Bạn đừng si tâm vọng tưởng nữa, cũng không tự xem lại mình đi.”

“Đúng rồi, Lam Vũ Khiết ngành thiết kế đâu, hôm nay mọi người có gặp cô ấy không?”

“Không thể nào, hôm nay cô ta còn đi làm? Thật sự là dũng cảm đáng khen, nếu là tôi đã sớm trốn ở trong nhà thống khổ chảy nước mắt rồi.”

“Cô còn mơ bay lên đầu cảnh biển Phụng Hoàng, kết quả chỉ là bị người ta chơi một hồi.”

“Lúc trước tình cảm của cô ta cùng Lục Tình Xuyên thật sự rất nồng nàn a, rất nhiều người đều từng gặp bọn họ thân thiết hôn môi ở công ty, kết quả, người yêu sắp kết hôn, tân nương lại không phải là mình, thực thảm.”

“Là chính cô ta không biết xấu hổ, ở nơi công cộng cũng không khiêm tốn một chút, bây giờ thì tốt rồi, bị thiếu gia nhà giàu cho rơi, đồng tình với cô ta chỉ uống công thôi.”

“Quên đi, cái thứ thích kết giao với kẻ có tiền như cô ta, sẽ nhanh chóng tìm kẻ ngốc kế tiếp thôi, không có gì phải đồng tình cả.”

“Ai, đừng nói chuyện nữa, đã đến giờ đi làm rồi, đợi tí nữa chủ quản lại đồng đãi.”

Ba bốn bà miệng thối rời khỏi toilet, một tiếng nước nở ầm ầm lâu ngày mới hoàn toàn bộc phát như vỡ đê.

Lam Vũ Khiết thống khổ khóc nức, một mình tránh ở trong toilet khóc ước chừng nửa giờ. Cô thấy mình trong gương tiêu tụy không chịu nổi, cô khổ sở, nhưng cô càng tức giận hơn.

Tức mình tại sao có thể vì tình yêu, lại khiến mình chật vật như vậy, bị mọi người nói khó nghe như thế, lại á khẩu không trả lời được, cũng không ra cãi lại.

Không, phải tiếp tục, nhất định phải gắng gượng đi qua, không có người đàn ông bạc tình kia, cô cũng có thể tự mình nuôi nấng đứa con lớn lên! Lam Vũ Khiết không ngừng khích lệ chính mình.

Chủ nhật, Lục Tình Xuyên ngủ thẳng đến giữa trưa, sắc mặt âm trầm xuống lầu.

“Ông nội sớm, bà nội sớm, cha sớm, mẹ sớm.” Như là truyền phát tin, nhất nhất điểm danh.

Thấy anh xuất hiện ở trước bàn ăn ngay lúc này, người cả nhà đều sững sốt một chút, ngay cả người hầu cũng len lén trao đổi ánh mắt khó hiểu.

“Tình Xuyên, cuối tuần này tại sao không có đi chơi?” Bà Lục hỏi.

“Tối hôm qua con thức đêm, mệt chết đi.” Kéo ghế dựa ngồi xuống, anh tiếp nhận cơm quán gia đưa.

“Khó có ngày Chủ nhật, buổi chiều tìm thời gian mang Tình Nghi đi ra ngoài một chút đi.” Lục Chí Vĩ kinh sợ.

“Ngày hôm qua đã cùng cô ta đi tham gia một cái party rồi, chơi đến nửa đêm, uống rượu đến muốn vỡ gan, không ngủ đến trời tối, con không tin cô ta dậy được.”

Lục mẫu vội vàng cùng bà Lục trao đổi ánh mắt hiểu rõ của mẹ chồng nàng dâu.

Lục Tình Xuyên cúi đầu bới cơm, lâm vào trầm mặc.

Trước kia, tính tình bá đạo của anh liên thường thường làm cho người nhà đau đầu, cũng làm cho người kinh tâm táng đởm, nhưng chưa từng âm trầm làm cho da đầu người khác run lên như vậy, thật vất vả thời gian trước mới tươi sáng như ánh mặt trời vài lần, ai biết bây giờ lại biến về hung ác làm cho người khác nhượng bộ lui binh.

Anh không có giận dữ, chỉ trầm mặc một mình, đã đủ ọi người ăn không tiêu.

Ăn vài ngụm cơm, khẩu vị anh không tốt bụng bắt đầu, “Con ăn cơm xong rồi, mọi người chậm rãi dùng.” Tựa như cái cái xác không hồn, anh đứng dậy rời đi.

“Tình Xuyên, có thể đợi một không không, đánh ván cờ với ông.”

“Uhm, con đến thư phòng chờ ông.” Dứt lời, người bước đi.

Lục Tình Xuyên vừa biến mất, trưởng bối trong nhà bắt đầu trao đổi ý kiến.

“Đứa nhỏ này làm sao vậy? Âm dương quái khí.” Ông Lục hỏi.

“Không phải đang kết giao với Đinh tiểu thư sao? Vì sao không vui sướng yêu đương gì hết vậy?” Bà Lục hỏi.

“Cha, mẹ, hai người không cần quá để ý đến nó, nó chính là đang kháng nghị với con.”

“Kháng nghị cái gì?” Ông Lục khó hiểu hỏi.

“Chí Vĩ không cho phép Tình Xuyên lui tới cùng cô bé nó thích.” Bà Lục nói tin tức nghe từ chỗ con dâu lại với bạn già.

“Cô bé Tình Xuyên yêu không tốt sao?” Ông Lục hỏi.

“Con sợ cô ta là người tham mộ hù vinh, cho nên con muốn nó tạm thời tỉnh táo lại.”

“Nhưng nó cơm ăn ít như vậy...” Lục mẫu đau lòng.

“Đợi nó đói bụng sẽ tìm đồ ăn thôi, không cần phải lo lắng. Nhưng thật ra nhìn tình cảm của nó và Tình Nghi, con cảm thấy thật sự có phần thất vọng, tình yêu của người trẻ tuổi vốn sớm nắng chiều mưa, suy nghĩ cần thận một lát, nó sẽ quên Lam Vũ Khiết, thích Tình Nghi thôi.”

Lục Tình Xuyên trong thư phòng, ngồi trên ghế mềm, không có một chút sức sống.

Bây giờ Vũ Khiết đang làm cái gì? Không phải cô đang giận anh chứ?

Ngày đó, rõ ràng đã gặp ở cửa thang máy, nhưng anh cũng không thể nói gì với cô, còn làm bộ lạnh lùng làm như không thấy cô, cô nhất định rất khó chịu.

Không biết căn bệnh choáng váng của cô có khá hơn chưa? Ngày đó thần sắc của cô thoát nhìn rất tệ, sắc mặt tái nhợt, không có một chút huyết sắc, tiêu tụy giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Đáng chết! Vì sao thời gian trôi qua chậm như vậy? Vì sao một tháng lại dài giống như cả đời?

Anh buồn bực bỏ sách trên tay ra, một bụng đầy tức giận muốn phát tiết.

Nghĩ đến việc còn phải tiếp tục dây dưa với Đinh Tình Nghi kia, anh cũng sắp bùng nổ!

Anh thật không biết, sao Đinh Tĩnh Nghi kia cứ dùng cái giọng ồm ồm để nói chuyện với anh? Dây tiếng của cô ta có vấn đề sao? Nói chuyện giống người bình thường không được sao? Khó hiểu!

Còn có, tính tình và sở thích của cô ta cũng làm cho người ta chịu không nổi, một party nhàm chán có thể diễn đến nửa đêm, uống rượu mạnh cứ như nước lọc, thực hoài nghi với kiểu uống này, sao cô còn chưa trúng độc tử vong ở quán bar?

Anh cũng không thích người phụ nữ của mình ở bên ngoài chơi đến nửa đêm vẫn chưa về nhà, cuộc sống không bình thường, còn ra thể thống gì.

Anh lại càng không thích thấy người phụ nữ của mình ở bên ngoài uống đến say mềm, say như chết, thật sự rất không biết giữ phẩm giá của bản thân.

Khéo là, những thứ anh không thích, hoàn toàn đều là thứ Đinh Tĩnh Nghi yêu nhất.

Đều là cô gái trẻ, nhưng Vũ Khiết không như vậy.

Cô an phận đi làm, tan ca liền ngoan ngoãn về nhà, cô sẽ xuống bếp, cô sẽ quét dọn, chẳng những chiều cố bản thân cực tốt, còn có thể chăm sóc tốt người bên cạnh.

Tuy cô không có gia thế hiển hách, không có một người cha giàu có, nhưng trong mắt anh, Vũ Khiết tuyệt đối hơn Đinh Tĩnh Nghi giá bộ nhỏ nhẹ kia rất nhiều rất nhiều.

Phần nộ không có chỗ phát tiết, anh bỗng nhiên đứng dậy mắng ra một câu siêu cấp thô tục, khiến ông, bà nội vừa vặn mở cửa đi tới hoảng sợ.

“Tĩnh Xuyên con vừa mới nói cái gì?” Bà Lục kinh hoàng hỏi.

Anh thất bại nhả mặt, “Thực xin lỗi, con cố ý, chỉ là trút giận thôi.”

“Đến đánh ván cờ, tu thân dưỡng tính nào.”

Lục Tĩnh Xuyên không cự tuyệt, ngoan ngoãn lấy bàn cờ ra, sắp quân cờ chỉnh tề.

Rõ ràng nên chuyên tâm, toàn bộ đầu óc của anh lại đều là sắc mặt tái nhợt của Lam Vũ Khiết, quân cờ đi lộn xộn lung tung.

“Cô bé kia thật sự tốt như vậy sao?” Bà Lục hỏi.

Đối thủ chơi cờ đột nhiên cứng lại, “Vũ Khiết! Không có ai sánh bằng cô ấy!” Anh khẳng định nói.

“Rốt cuộc con thích cô ấy chỗ nào?” Bà Lục hỏi lại.

“Ông, lúc trước ông thích bà nội ở điểm nào? Tại sao phải cưới bà?”

“Ừm, ông cưới bà con, bởi vì bà nội con yêu lắm ông.” Ông Lục rất đặc ý.

“Con cũng vậy, sau khi gặp Vũ Khiết, trong lòng con đã biết, cô ấy chính là người mà con muốn.”

Thật tốt quá, đã lâu không thắng cờ đứa cháu này, hôm nay thắng. “Ừm, vậy tốt lắm.” Ông Lục vừa thương cháu, vừa gật đầu.

Bà Lục nhìn cháu một cái, trong lòng âm thầm hạ quyết định, lấy cớ muốn cùng bạn đi uống trà buổi trưa, xoay người rời khỏi phòng.

Bất quá mới ra cửa hẹn vài chủ nhà xem mấy gian phòng, Lam Vũ Khiết đã bị phơi nắng đến hai má sưng đỏ phát đau, trên đường về nhà, cô chặt vật lau mồ hôi như mưa.

“Rõ ràng đã là hai ba giờ chiều, mặt trời vẫn nóng đến kỳ cục.” Cô còn choáng váng thì thào tự nói.

Đã suốt một tuần lễ, cô không nghe được lời giải thích gì của Lục Tĩnh Xuyên, từ lúc mới bắt đầu tha thiết chờ đợi, đến bây giờ, cô đã chậm rãi tuyệt vọng.

Lục Tĩnh Xuyên hoàn toàn cự tuyệt sự liên hệ của cô. Vài lần gặp được ở công ty, bên cạnh anh luôn luôn có vị hôn thê ngọt ngào chờ đợi, mà trong ánh mắt của anh ngoại trừ vị hôn thê ra, căn bản nhìn không tới những người khác, sao còn nhớ tới chuyện cho cô một lời giải thích?

Anh không chỉ lạnh lùng đi qua bên người cô một lần, cái loại cảm giác bị xem nhẹ này, giống như bị đâm lén, rõ ràng nhìn không thấy miệng vết thương, lại đau triệt nội tâm, mỗi một lần cô đều cắn chặt răng, nắm chặt tay, mới nhắc nhở mình đừng ngã xuống trước mặt người khác.

Cô rất thống khổ, nhưng nỗi đau đớn ngập tràn lại không thể nói với ai, ban đêm dày vò, đêm không ngủ, cô hoàn toàn không thể tưởng tượng, rốt cuộc cô đã làm sao sống qua được một tuần.

Cô biết Lục Tình Xuyên tránh cô, chờ chính cô thức thời ngoan ngoãn cúi đi, tuy rằng vô cùng đau đớn, cô vẫn buồn bực tìm phòng ở chung quanh, ai bảo cô ngốc, yêu sai người, còn có con.

Tương lai tốt đẹp anh thêu dệt nên còn rõ mồn một trước mắt, nhưng, người cũng đã thay lòng, nói không giữ lời.

Nghĩ đến đứa nhỏ, Lam Vũ Khiết liền khó chịu, vốn tưởng là sinh mạng mới được chờ mong, lại rơi vào kết quả như vậy, cô thật không biết ăn nói với ba mẹ như thế nào.

“Tiểu thư, xin hỏi cô là hộ gia đình nơi này sao?” Một bà lão tuổi chừng bảy tám chục tuổi, mang theo hộp quà hoa quả, đứng ở bên ngoài nhà trọ cao cấp.

“Vâng ạ. Bà có cần giúp gì ạ? Bà đến tìm người sao? Thời tiết bên ngoài rất nóng, sao không đến đại sảnh ngồi chờ?” Sảnh ở nhà trọ có sô pha, cung cấp cho khách tìm hiểu ngồi đợi.

Bà lão mang theo đồ nặng, đầu đầy mồ hôi, Lam Vũ Khiết nghĩ rằng, đây nhất định lại là cái loại con cái phát đạt quên mất mẹ già vất vả, mới có thể để ẹ từ ngàn dặm xa xôi chạy tới, lại không gặp thời.

Cô nhất thời vô cùng tức giận!

Lam Vũ Khiết tạm thời quên mất cảnh ngộ không chịu nổi của mình, thịnh tình mời bà lão, “Bà ơi, bà muốn đi lên nhà của con ngồi một chút không? Thời tiết rất nóng, đi lên uống ly nước. Trong nhà con của bà còn có người nào không? Con giúp bà gọi điện thoại liên lạc có được không?”

Bà lão đầu tiên là khó xử nhìn Lam Vũ Khiết, có vẻ sợ quấy rầy cô, cô lập tức an ủi: “Không sao đâu, con ở một mình, đi lên uống ly trà, ngồi một chút đi.”

Bà lão ngại ngừng cười cười, “Vậy bà không khách khí, bà thật sự là không đứng được, hai ba phút đầu gối liền đau nhức.”

Lam Vũ Khiết dẫn bà lão lên thang máy, vừa đến căn phòng biệt lập lầu 15, cô lấy ra cái chìa khóa mở cửa, gọi bà lão vào nhà. “Bà ngồi xuống đi, con đi rót ly nước cho bà.”

“Oa, tiểu thư, con tuổi còn trẻ đã có thể mua nhà ở lớn như vậy, không đơn giản, con nhất định là rất biết làm việc.”

Sắc mặt cô ảm đạm vài phần, vẫn miễn cưỡng chính mình nở nụ cười yếu ớt, “Đây không phải nhà của con, là một người bạn cho con mượn ở tạm, đợi khi tìm được nhà ở, con sẽ chuyển đi.”

“Muốn đi? Nơi này không tốt sao?”

“Tốt lắm, nhưng bạn cho con mượn ở tạm, anh ấy sắp kết hôn, con phải tìm nhà khác mới được.” Nói đến chuyện thương tâm, trái tim Lam Vũ Khiết lại đau đớn vô cùng.

“Nhà nơi này hẳn là rất nhiều, con thuê một gian hẳn là không sao a!”

“Thật sự không tiện, con cũng không muốn quấy rầy người ta quá lâu.”

“Cũng đúng, mặc dù là bạn, chung quy cũng không thể so với người trong nhà.” Bà lão nhìn xung quanh một vòng, “Nhà cửa thực sạch sẽ, con thuê người làm theo giờ sao? Giá cả có đắt không? Nhà con bà hình như cũng thuê người đến quét tước.”

Cô cười yếu ớt lắc đầu, “Con không thuê người làm, thỉnh thoảng con sẽ tự mình quét dọn, giá cả có đắt không, con cũng không biết. Bà đã ăn cơm trưa chưa? Giữa trưa con có làm thức ăn, bà có muốn ăn một chút hay không?”

“Tốt, từ giữa buổi trưa bà đã tới nơi này, kết quả là lạc đường, cũng không biết nên đi đâu ăn cơm.”

Lam Vũ Khiết đi vào phòng bếp nêm gia vị vào phần thức ăn lạnh dành cho ba người, món thức ăn lạnh đơn giản liền hoàn thành.

“Con đang làm việc gì?”

“Con là trợ lý thiết kế, vẫn là người mới, cho nên chủ yếu làm một ít việc lật vật thôi.”

“Con có bạn trai hay không? Tính khi nào thì kết hôn?”

Một vấn đề trở tay không kịp, khiến Lam Vũ Khiết choáng váng, cô giật mình sửng sốt hồi lâu, hai mắt nóng đến lợi hại, tầm mắt nhanh chóng mờ hồ, nếu không vì trong phòng còn có người khác, chỉ sợ cô sớm đã thống khổ khóc thất thanh.

Cô biết mình dửng cảm, nhưng, mỗi lần lơ đãng đụng chạm đến vết thương, vẫn sẽ đau lòng.

Cho cô thêm một chút thời gian, cô sẽ chậm rãi quên anh, nhưng không phải hiện tại, cô cần nhiều thời gian hơn một chút.

Đối thoại với bà lão, Lam Vũ Khiết không tránh được vài lần nghĩ về Lục Tình Xuyên, rất muốn khóc nhưng vẫn ráng nhẫn nại, ngay cả sau đó bà lão nói muốn đi về, cô vẫn hốt hoảng ngơ ngác.

Nếu đau lòng là chuyện đáng sợ như vậy, cả đời chịu một lần là đủ rồi.

Về sau, cô quyết định không yêu người đàn ông nào nữa. Cô thể.

Bà lão đi ra khỏi nhà trọ cao cấp, giây lát sau, một chiếc xe cao cấp lái tới, tài xế cung kính thay bà mở cửa xe, bà lão thuận thế ngồi xuống.

Bà lão đúng là bà nội của Lục Tình Xuyên. Dọc theo đường đi bà suy nghĩ, cô gái kia tuy không quá xinh đẹp, nhưng thanh thanh tú tú, cá tính rất nhu thuận lễ phép, biết kính trên nhường dưới.

Con người coi như cũng chịu khó, không giống đám tiểu thư trẻ tuổi đương thời, luôn trà rót cơm bưng đến há mồm, một đám nhiễm bệnh tự tình là công chúa.

Bất quá, lúc hỏi có bạn trai hay không, cả người cô đều ngây ngốc, đôi mắt đã rưng rưng, lại còn chịu đựng không khóc, cũng thật sự là làm khó cho cô bé.

Cô bé kia nhất định rất yêu Tình Xuyên, bằng không, sẽ không khổ sở như vậy.

Bà cũng không soi mói chuyện môn đăng hộ đối gì, người trẻ tuổi thích nhau, biết tương lai phải giúp đỡ nhau mới là quan trọng nhất, nhớ ngày đó nếu Phong Tấn không trở thành xí nghiệp lớn, bà và bạn già ha ha, còn không phải ân ân ái ái cả đời sao.

Cháu dâu tốt, chỉ cần toàn tâm toàn ý yêu một mình Tình Xuyên, vậy là đủ.

Đúng, trở về bà sẽ nói với con trai, hôn sự của cháu trai, bà sẽ cho cô bé kia một phiếu.

“Lam Vũ Khiết, cô bị đuổi việc.”

Khi những lời này nói ra từ trong miệng Lục Tình Xuyên thì Lam Vũ Khiết chỉ cảm thấy như sấm sét giữa trời quang.

Đầu như là bị ngâm một chậu nước đá, cả người bị đông cứng lại, cô ngẩng đầu dùng ánh mắt đầy tơ máu nhìn người đàn ông mình từng yêu, xa lạ là cảm giác duy nhất của cô.

Cô thật sự không biết tại sao lại xảy ra chuyện này, rõ ràng bản thảo đề án đưa ra ngoài ngày đó đã sửa chữa qua, kết quả đưa lên tuyến nhà xưởng sản xuất, lại phát hiện là bản thiết kế cũ, ngành quản lý bị trừng đến đầu đầy mồ hôi, ngay cả anh tiểu mập cũng bị lên án mạnh mẽ.

Đứng ở trong phòng hội nghị, có nhiều ánh mắt đang nhìn như vậy, Lam Vũ Khiết áy náy vì sơ sót của mình, hại tiền bối trong ngành bị chửi bới.

“Thực xin lỗi, thật sự rất xin lỗi, bản thảo đề án là tôi đưa ra ngoài, nhưng tôi không có xác nhận...”

Tiểu Mập nhủ mày nhìn cô một cái, chỉ trích cô tại sao lại nhảy ra nhận tội ngay lúc này.

“Thực xin lỗi, thật sự rất xin lỗi, tôi nguyện ý chịu tất cả trách nhiệm.”

“Trách nhiệm? Cô đưa sai bản thảo đồ án, hại nhà xưởng sản xuất chiếu theo thiết kế sai lầm sản xuất tiếp, sau đó thiếu chút nữa đã để cho sản phẩm có tỳ vết được tung ra tiêu thụ trên toàn bộ thế giới, cô cảm thấy một trợ lý thiết kế nhỏ nhỏ như cô, có thể gánh vác được trách nhiệm gì? Cô cho là danh dự công ty giá trị bao nhiêu tiền? Đó là vô giá!”

Tranh trước khi người khác chửi bới, quản lí ngành chỉ tiếc rèn sắt không thành thép giáo huấn cô, chính là vì hy vọng có thể thay cô tranh thủ cơ hội kiếm đường thoát thân.

“Thực xin lỗi.” Lam Vũ Khiết thủy chung vẫn cúi đầu xuống, áy náy không thôi.

“Tình Xuyên, chuyện này con tới xử lý đi.” Sắc mặt tổng tài thủy chung vẫn xanh mét, không buồn lên tiếng mở miệng, ông giao toàn quyền xử lý cho Lục Tình Xuyên.

Trong phòng hội nghị lâm vào một trận trầm mặc.

Không cần ngắt đầu cô cũng biết, tất cả mọi người đang chờ xem, xem Lục Tình Xuyên xử trí bạn gái trước như thế nào.

Những người này chờ, đơn giản chính là vở kịch một đôi tình nhân trở mặt tự giết lẫn nhau.

Không đến bao lâu, Lam Vũ Khiết quả nhiên đã nghe được kết quả —— cô bị khai trừ rồi.

Lam Vũ Khiết cười khổ trong lòng. Đúng, quyết định này có thể xem là đỡ phiền nhất, chặt đứt tất cả liên lụy một lần, cô nên vui vẻ mỉm cười, tại sao phải khổ sở?

Trở lại chỗ ngồi, cô thu thập vật phẩm riêng tư của mình, không khí trong ngành vô cùng buồn bã.

“Tiểu Khiết, chuyện này căn bản không phải hoàn toàn là trách nhiệm của em, vì sao em ——”

“Anh tiểu mập, đây vốn là sơ sẩy của em, bị đuổi việc là tự em gieo gió gặt bão.”

“Nhưng bây giờ em...”

“Đừng lo lắng cho em, tất cả khó khăn chung quy vẫn có cách giải quyết dễ dàng, em tin tưởng bản thân mình, cũng xin anh tin tưởng em như vậy, được không?”

Tiểu Mập nói không ra lời, thời gian này đồn đãi ở công ty anh cũng nghe vào tai, Lam Vũ Khiết buồn bã mất hồn anh cũng nhìn ở trong mắt, anh không nghĩ ra vì sao cô có thể yên lặng, nhận mệnh như vậy...

“Cám ơn mọi người thời gian này chiếu cố em, cũng thật xin lỗi vì đã mang đến phiền phức ọi người, tạm biệt.”

Mang theo một ít đồ đạc, cô bình tĩnh rời khỏi máy móc Phong Tấn.

Đều đã xong, tất cả đều đã xong.

Đứng ở cửa thang máy, nhìn bóng mình phản chiếu trên bảng màu bạc trơn bóng, Lam Vũ Khiết cảm giác giống như mình vừa nằm mơ một giấc mộng xa xỉ.

Đình! Cửa thang máy mở ra, thấy người bên trong, lại khiến cho cô giật mình sửng sốt một chút.

Lục Tình Xuyên và Đình Tĩnh Nghi như trẻ con sinh đôi rúc vào nhau, may mắn còn có nhân viên những ngành khác, cô kiên trì đi vào.

Buộc chặt hai tay, cô gắt gao cầm đồ trong tay mình, không ngừng mà muốn mình bỏ qua sự tồn tại của anh.

Khi thang máy lại mở ra lần nữa ở đại sảnh lầu một, cô thẳng lưng kiên định bước ra, vĩnh viễn rời đi, rời đi người đàn ông đã thương tổn cô nặng nề.

Lục Tình Xuyên nghiêm túc trừng mắt nhìn phương hướng cô rời đi, anh hung hăng nắm chặt nắm tay, dùng sức đến cơ hồ nhéo đau xương cốt của mình.

Mấy ngày này, Vũ Khiết ở công ty đã bị trào phúng rất nhiều, anh đều thấy rõ ràng, mới muốn mượn cơ hội làm cho cô rời đi, cô cũng không cần nhìn thấy tiết mục giả ân ái của anh và Đinh Tĩnh Nghi nữa.

Anh không ngừng lặp lại trong lòng —— nhẫn nại tiếp, Vũ Khiết, xin em nhẫn nại thêm một chút nữa!

“Tĩnh Xuyên, anh đang xem cái gì? Bụng người ta thật đói nha.” Đinh Tĩnh Nghi nhăn mày, rất yếu đuối.

Tức giận nhìn người phụ nữ cất tiếng nói ồn ỉn bên cạnh một cái, hồi lâu sau, anh mới nặn ra một nụ cười, “Em nha, cẩn thận biến thành heo.”

“Đáng ghét, sao lại nói người ta là heo, bởi vì nhớ anh, người ta đã vài bữa cơm ăn không ngon rồi đó.”

“Được, chúng ta sẽ đi ăn ngay bây giờ, em muốn ăn bao nhiêu liền ăn bấy nhiêu”

“Thế này mới được chứ.” Đinh Tĩnh Nghi đắc ý dương dương tự đắc kéo Lục Tĩnh Xuyên, ngẩng đầu mà bước ra, nhận ánh mắt hâm mộ của những người bên ngoài.

Cô thầm nghĩ, cuộc sống thật sự sẽ có lẽ vật từ trên trời rơi xuống, người đàn ông xuất sắc giống như Lục Tĩnh Xuyên, cũng bị cô mê hoặc, nghĩ đến tương lai mình có thể trải qua cuộc sống xa hoa, khuôn mặt mỹ lệ của Đinh Tĩnh Nghi, lộ ra ánh sáng trắng lọi.

10. Chương 10: End

Lam Vũ Khiết về nhà rồi, trở lại cảnh tránh gió duy nhất của cô.

Đối mặt với câu hỏi của ba mẹ, cô chỉ cười cười cho qua, đối với chuyện đã xảy ra với mình, cô thật sự nói không nên lời, là cô dại, là cô ngu xuẩn, không nên tin tưởng lời hứa hẹn thiên trường địa cử của Lục Tĩnh Xuyên, nay tự nhận quả đắng, cô không còn mặt mũi nào để kể khổ với ba mẹ.

Hôm nay, cơn nôn nghén lại đang ép buộc cô, cô tránh trong toilet, ói lên ói xuống, khuôn mặt gầy chỉ còn lấm cở bàn tay, cô suy yếu ngồi ở trên sàn nhà lạnh lẽo, đầu dựa vào cửa, thẳng đến khi cảm giác muốn ói bình thường lại, cô mới rửa mặt, lên tinh thần đi ra ngoài.

Vừa mở cửa, mẹ cô đã chờ ngoài cửa, sau khi đau thương nhìn cô một cái, chợt kéo tay cô, hai mẹ con cực kỳ nhanh đi vào phòng, thuận tay đóng cửa phòng, mẹ khẽ thấp tiếng nói hỏi: “Vũ Khiết, đã xảy ra chuyện gì? Vì sao con không nói? Con còn muốn giấu giếm mẹ bao lâu?”

“Mẹ...” Lam Vũ Khiết sững sốt, toàn bộ lời nói nghẹn ở cổ họng.

Lam mẫu giữ chặt tay cô, “Nói ẹ biết, con mang thai có phải không? Người kia biết không?”

Trở tay không kịp nhìn mẹ, cho dù Lam Vũ Khiết đã nói với chính mình không cần khóc vì Lục Tĩnh Xuyên nữa, nhưng đối mặt với câu hỏi của mẹ, cô vẫn rơi lệ.

“Nói chuyện a, mẹ đang hỏi sao con không nói? Có phải người kia bội tình bạc nghĩa với con hay không?”

Cô vẫn không nói gì, chỉ có rơi lệ.

Nếu như là chính cô không cần đoạn tình cảm này, hiện tại cô còn có thể giữ vững tinh thần nói chuyện; vấn đề là, cô còn sa vào trong hạnh phúc ngọt ngào, Lục Tĩnh Xuyên lại đột nhiên thay lòng.

“Đứa nhỏ bao lớn? Mặc kệ, nhất định phải bỏ nó, hiện tại mẹ sẽ dẫn con đi bệnh viện, chuyện này không thể để cho ba con biết, bằng không thì con xong rồi!”

Lời của mẹ mới nói xong, cửa phòng đã bị dùng sức đẩy ra.

“Cha!” Sắc mặt Lam Vũ khiết tái nhợt nhìn ba mình đang phẫn nộ.

Lam phụ giận không kềm được đi lên trước, giơ cánh tay lên ——

Lam Vũ Khiết không tránh cũng không tìm chỗ núp ngược mắt lên.

“Đủ, ông đánh con có ích lợi gì? Lúc này, chúng ta phải bảo vệ nó, chẳng lẽ muốn nó đi tìm chết sao?” Lam mẫu khóc, phát điên một mạch đẩy Lam phụ ra ngoài, chỉ sợ Lam phụ không khống chế được tổn thương con gái.

Ngã ngời ở trên sàn nhà trong phòng, Lam Vũ Khiết che mặt khóc rống. Cô thật đáng chết, làm sao có thể khiến mình trở thành như vậy, còn làm đau lòng ba mẹ?

Không khí gia đình vốn hoà thuận vui vẻ, đều bị một tay cô phá hủy.

Cả một ngày, trong phòng im ắng, như là đi vào cõi chết.

Thăng đến gần tối, phòng bếp lại vang lên tiếng va chạm của chén muống, trong phòng cuối cùng có một chút không khí.

Ba người trên bàn cơm, ai cũng không mở miệng, Lam Vũ Khiết cúi đầu, áy náy bởi cơm trắng trước mặt. Cô không có thêm ăn, nhưng lại không thể không ngồi ở chỗ này, đành phải tiếp tục một ngụm lại một ngụm ăn như vậy.

Đột nhiên, một đôi đũa gấp một đồng bắp cải bỏ vào trong chén mình.

“Ăn toàn cơm trắng, đứa nhỏ có thể sống sao? Thân thể của mình cũng không để ý.”

“Ba ba...” Nước mắt của cô lại bị bức ra.

Trời ạ, làm sao cô lại thích khóc như vậy? Nước mắt rơi vào thời gian này, cũng đủ tưới cả mùa nha.

“Trong nhà không cung cấp nổi sơn hào hải vị, nhưng nhiều một đôi bát đũa, ba cũng còn nuôi được, đứa nhỏ... con muốn liên sinh đi, ba ba sẽ giúp con nuôi.” Lam phụ làm nhân viên công vụ đau lòng nói.

“Ba, thực xin lỗi.”

Chỉ thấy sắc mặt ông lão bỗng dưng đỏ lên, “Lúc ăn cơm còn khóc cái gì? Mau ăn.” Lại gấp một miếng thịt bỏ vào trong chén con gái, cúi đầu, và cơm vào.

Cô biết chính cô quá mức tùy hứng, nhưng, có ba ba ủng hộ, quả thật làm cho trái tim飄蕩 không nơi nương tựa thời gian này của cô, rốt cuộc cũng kiên định lên.

Cô muốn sinh con, bởi vì đây là cục cưng của cô. Cô phải dũng cảm, nhất định phải dũng cảm chống đỡ tiếp.

Bất luận tương lai như thế nào, cô nhất định phải kiên cường mà đối diện.

Buổi chiều thứ bảy, Lục Chí Vĩ đột nhiên nói muốn mời con dâu chưa qua cửa lại đây uống trà nói chuyện phiếm, cho nên, hiện tại Đình Tĩnh Nghi ở trong phòng khách Lục gia, giống như con bạch tuột dán lên người Lục Tình Xuyên, cũng không trông nom trước mặt có bao nhiêu trưởng bối đang nhìn.

Lục Tình Xuyên không yêu lòng, không ngừng nhìn đồng hồ trên tay, chờ đợi thời gian trôi qua.

Kỳ hạn một tháng lập tức sẽ đến, kết quả cuối cùng, đã không cần tranh luận nữa.

Anh yêu Lam Vũ Khiết! Một tháng chia lìa này, đã càng thêm thúc đẩy ý nghĩ muốn cùng chung gia đình với cô, về phần Đình Tĩnh Nghi bên cạnh, kết cuộc thật đáng buồn của cô ta cũng sắp tới.

Khẽ nở nụ cười lạnh, anh nhìn thẳng vào cha, khiêu khích nhếch mày.

Lục Chí Vĩ không thể không chú ý tới hành động của con trai, chính là ông thủy chung cảm thấy, con trai và Đình Tĩnh Nghi giống như cũng không phải không có khả năng, căn cứ tin tức từ khắp nơi truyền đến, hai người bọn họ đang kết giao cực kỳ nhiệt tình, không phải sao?

“Tĩnh Nghi, về chuyện kết hôn, con có ý gì không?” Sợ không khí quá mức xấu hổ, Lục Chí Vĩ hỏi.

Đầu tiên là thẹn thùng cười cười, cô ta quay đầu yêu kiều chu miệng hỏi một nửa tương lai, “Tình Xuyên, còn anh? Hi vọng chúng ta có hôn lễ thế nào?”

“Sao cũng được, chỉ cần em cao hứng là tốt rồi.”

Điều anh chân chính muốn nói là, chắc chắn sẽ có hôn lễ, nhưng, không phải là tôi với cô, mà là tôi và Vũ Khiết. Về phần hôn lễ của cô, cô muốn uống Whisky[1] đến sáng, cũng không liên quan đến chuyện của tôi.

“Người ta hi vọng mặc vào áo cưới đặc chế xinh đẹp nhất, tốt nhất là VeraWang tự tay thiết kế, sau đó cùng anh ở trong giáo đường cử hành hôn lễ lãng mạn nhất. Tuần trăng mật chúng ta đi Âu châu được không? Muốn ở lại nơi đó một tháng. Đúng rồi, ngày đó em đi xem nhẫn cưới với bạn, nhìn trúng một đôi nhẫn thật khá nha, Tình Xuyên, chúng ta mua đôi nhẫn đó làm nhẫn cưới của chúng ta được không?”

Mẹ nó, thật đúng là cái gì cũng dám nói, áo cưới đặt chế! Còn muốn VeraWang tự tay thiết kế, cô nghĩ Lục gia là in tiền mặt sao? Đốt tiền như vậy.

Hôn lễ giáo đường... Hừ! Cô ta mắt mù sao? Không thấy biểu tình trên mặt ông, bà nội kinh hoảng bao nhiêu sao? Trường bối Lục gia đều hết lòng tin theo Phật giáo, thành kính cơ hồ muốn cảm động Phật tổ, kỳ nhất là hôn lễ ở giáo đường xuất hiện ở Lục gia bọn họ.

Còn muốn đi Âu châu hưởng tuần trăng mật một tháng, cô ta bị bệnh công chúa sao? Tưởng kết hôn xong cũng không cần kiếm ăn nữa à? Sâu gạo không làm gì, còn dám yêu cầu đi châu Âu nghỉ phép một tháng! Sự nghiệp Lục gia vụt vào sọt rác sao? Nữ nhân ngốc.

Còn có nhẫn cưới chết tiệt kia, không cần cô nói tỉ mỉ, anh đã có thể tưởng tượng ra có bao nhiêu viên kim cương ở trên đó, tuyệt đối so với đàn bò câu còn kinh người hơn.

Tóm lại, Đinh Tinh Nghi này rõ ràng xem Lục gia là máy rút tiền.

Vấn đề là, không đến lượt cô ta đòi hỏi như vậy!

Môn đăng hộ đối cái gì, cái danh thực nữ xã hội thượng lưu để làm gì, Đinh Tinh Nghi cho là anh không biết sao? Xí nghiệp Đinh thị bọn họ mấy năm nay kinh doanh không tốt, căn bản chỉ còn một cái vỏ không, Đinh tổng nợ ngân hàng như chúa chổm, cô công chúa giả này lại vẫn dám tiêu xài phung phí.

Hừ, Vũ Khiết xuất thân nhà nghèo cửa nhỏ, không có tiền lại không thể, nhưng anh dám nói, bác Lam tuyệt đối sẽ không mắc nợ vài tỷ đồng, còn gắng trước mặt người khác giả xa hoa.

Hừ, đúng là người béo thích đánh mặt sưng.

Lục Tình Xuyên cũng không nói gì, chỉ cười cười nhìn ba mình một cái, bộ dáng kia giống như đang nói —— ba chọn lựa con dâu thật tốt, còn chưa có cưới vào cửa, cũng đã đốt rụi hết tiền của nhà chúng ta. Có người con dâu này, đời này ba đừng nghĩ tới chuyện về hưu, ngoan ngoãn kiếm tiền cho cô ta đốt đi!

Lục Chí Vĩ không vui quay đầu đi, không nhìn con trai thêm cái nào.

Trong phòng khách, Đinh Tinh Nghi còn một mình ở đằng kia dẹt mọng đẹp kết hôn, không biết, hai cha con bên cạnh đang sóng ngầm mãnh liệt.

Không bao lâu, cô âm ỹ nói muốn đi mua quần áo, bảo là muốn mua trang phục kết hôn với Lục Tình Xuyên, tiếng nói ồm ồm không ngừng ba hoa, không để cho ai được yên.

Keng! Lục Tình Xuyên dùng ngón tay gõ mặt đồng hồ, đột ngột từ trên ghế salon đứng dậy, Đinh Tinh Nghi bất ngờ không phòng ngự, cả người ngã vào trên sofa, vì sợ đề hư tóc, cô nhanh chóng đứng lên, giận tái đang muốn oán giận với anh một chút.

Bàn tay anh đưa qua, bao lại toàn bộ gương mặt đối trá của Đinh Tinh Nghi, “Con mẹ nó cô mà nói thêm câu nữa, tôi sẽ quăng cô ra cửa!” Người phụ nữ chết tiệt, ông đây nhìn cô đã lâu rồi.

Đinh Tinh Nghi lập tức bị hù sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, nhìn quanh trái phải tìm kiếm sự ủng hộ.

“Ông bà có hẹn đánh cầu với bạn, đi trước.” Ông Lục và bà Lục dẫn đầu ra đi.

“Mẹ, mẹ đi ra ngoài gọi đầu.” Lục mẫu chạy trốn theo.

Phòng khách to như vậy, chỉ còn lại có Đinh Tinh Nghi và cha con Lục gia.

Lục Tình Xuyên đi lên trước, vươn tay ra, “Lấy ra đi, một tháng, đi động nên trả lại cho con rồi.”

“Tình Xuyên, con ——”

“Cha, chuyện tự mình làm ra, tự mình đi thu thập, hiệp nghị của con với cha đã kết thúc mỹ mãn, xin thứ lỗi, con không thể tiếp tục theo hầu nữa.”

Mặt Lục Chí Vĩ khó xử đưa điện thoại di động trả lại cho con trai, Lục Tình Xuyên không nói hai lời liền bỏ đi, ném Đinh Tĩnh Nghi người khó giải quyết này cho cha mình thu thập.

“Tình Xuyên, Tình Xuyên, con không tiễn người ta trở về sao?” Lục Chí Vĩ vẫn muốn giẫy dụa một phen cuối cùng.

“Tài xế trong nhà nhiều như vậy, bằng không cha tự đưa là được rồi.”

Muốn anh chịu đựng nghe Đinh Tĩnh Nghi nói chuyện, căn bản chính là khổ hình, một tháng đã rất lâu rồi, thêm một giây nữa, anh thật sự sẽ có xúc động muốn giết người.

“Con muốn đi đâu?”

“Tìm Lam Vũ Khiết.” Người anh yêu nhất kiếp này.

Lam Vũ khiết mang theo túi đến cửa hàng phụ cận mua ít đồ, mới mở cửa, lập tức bị người xuất hiện ngoài cửa làm sợ tới mức đại loạn, vội vàng lùi chân về, cực kỳ nhanh muốn đóng cửa lại.

“Vũ Khiết, là anh, anh rốt cuộc cũng tìm được em. Nghe lời, mở cửa nhanh. Vũ Khiết, là anh!” Lục Tình Xuyên một cước dẫm nát cửa trong, ngăn cản cô đóng cửa, nhưng hơn phân nửa thân mình vẫn bị cự tuyệt ở ngoài cửa. Anh đập cửa, nóng vội muốn cô mở cửa.

Ngày hôm qua là ngày hết một tháng ước định, Lục Tình Xuyên mừng rỡ như điên chạy thẳng đến hang ổ tình yêu nhỏ của hai người, vốn tưởng rằng có thể gặp cô ngay lập tức.

Anh khẩn cấp muốn nói lời xin lỗi với cô, muốn nói với cô sự mong nhớ trong một tháng này, còn muốn giải thích với cô, hôn lễ của anh và Đinh Tĩnh Nghi là giả dối, là trò thối vì ba ba muốn khảo nghiệm tình yêu của bọn họ mà bày ra.

Anh muốn cam đoan với cô, người yêu đời này chỉ có cô, chịu đựng qua một tháng, bọn họ rốt cuộc có thể dắt tay nhau cả cuộc đời.

Nhưng mà đợi cho anh chạy như bay đi vào nhà trọ, dừng nói là Lam Vũ Khiết, phòng ở to như vậy đều trống không, chỉ còn lại có một cái nhãn đặt trước cửa.

Đó là nhãn anh dùng để cầu hôn cô, khi đang bay trên dù, anh vươn tay đeo cho cô, bây giờ lại cô độc nằm ở trước cửa.

Lục Tình Xuyên hoảng lên, anh vội vàng gọi điện thoại cho cô, nhưng số điện thoại quen thuộc đã đành chỉ sử dụng, anh tìm không thấy cô, anh lại tìm không thấy cô.

Không nói hai lời, anh lập tức chạy như bay tới công ty, mặc kệ vẫn là ngày nghỉ, gọi chủ quản ngành nhân sự đến công ty, muốn anh ta hỏa tốc điều tra tư liệu cá nhân của Lam Vũ Khiết.

Ai ngờ địa chỉ ghi trên đó, lại là nhà trọ lúc trước ở, anh căn bản không biết nhà cô ở đâu.

“Lục tiên sinh, ngài xác định còn muốn tư liệu này chứ?” Quản lý ngành e sợ hỏi.

Lục Tình Xuyên hung hăng trừng mắt nhìn quản lý ngu ngốc một cái, giống như cơn gió xoáy rời khỏi công ty.

Anh nôn nóng bắt an lung tung mò mẫm ở trên đường, đột nhiên, trong đầu hiện lên một manh mối —— học viện Ngải Liệt Hi.

Trên tư liệu học tịch (như học bạ) của Lam Vũ Khiết, nhất định có phương thức liên lạc với nhà cô.

Cứ như vậy, anh phóng tới trường học, tạo áp lực uy hiếp cộng thêm quấy rầy, anh còn dám lôi nhân viên hành chính ra khỏi nhà. Chỉ vì muốn tìm ra phương thức liên lạc với Lam Vũ Khiết

Không dám dừng lại, đêm đó anh liền bắt xe thẳng đến đây.

Anh không chắc Lam Vũ Khiết có phải sẽ nương nhờ vào người nhà hay không, nhưng, anh khẳng định cô nhất định sẽ liên lạc với gia đình, cho nên anh nhẫn nại ở trên xe khó khăn gian khổ ngủ một giấc, đang do dự có nên sáng sớm liền tùy tiện tới cửa hay không, Lam Vũ Khiết đã mở cửa hiện thân.

Cô gầy, tiêu tụy rồi, tóc dài bị cô cột thành đuôi ngựa.

Nhưng, cô lại trốn tránh anh, cô không muốn thấy anh.

“Vũ Khiết, mở cửa nhanh, anh tới tìm em mà!” Anh sợ mạnh mẽ phá cửa sẽ hại cô bị thương, cho nên không dám cậy mạnh, đành phải cầu xin.

Làm sao anh ta có thể đến đây? Lục Tình Xuyên người đàn ông đáng giận này vì sao lại chạy tới? Một tháng này, cô bị anh ép buộc còn chưa đủ thảm sao?

“Mẹ! Mau tới, mẹ ——” Lam Vũ Khiết đại loạn hướng vào trong phòng cầu cứu.

Chưa tới giây sau, người cầm gậy gộc tiến đến trợ giúp không phải mẹ, mà là cha.

“Có phải thằng nhóc không chịu trách nhiệm kia tìm tới cửa hay không?” Hung hăng chửi một câu thô tục, “Thằng khốn đáng chết, xem tao đánh mày thế nào.”

Lam phụ đẩy cửa ra, không nói hai lời liền vung gậy đánh tới hướng Lục Tình Xuyên.

Không biết nguy hiểm sắp bùng xuống, Lục Tình Xuyên còn tưởng rằng Lam Vũ Khiết đã mềm lòng mở cửa, thành linh một cây gậy liền bổ xuống, đánh cho bả vai anh run lên, hai má sưng đỏ.

“Mày còn dám tới, tao đánh thằng đàn ông không tim bạc tình, lừa gạt tình cảm con gái của tao, sau đó vứt bỏ nó, bây giờ lại còn có mặt mũi thò đầu tới đây. Tao không đánh chết mày, mày còn tưởng rằng chúng ta dễ khi dễ.”

Lam phụ một câu lại một câu mắng tên đàn ông chết tiệt làm con gái thương tâm, vừa dùng chiêu múa gậy ông rất tự hào, đánh đến Lục Tình Xuyên trở tay không kịp, liên tiếp bại lui, mặt mũi sưng phù.

“Hiểu lầm, bác ơi, tất cả đều là hiểu lầm, hôm nay con đến tìm Vũ Khiết, muốn giải trừ sự hiểu lầm với cô ấy.”

“Hiểu lầm, tao còn chưa tính xong, tao nuôi con gái lớn như vậy, thằng nhãi mày không biết trời cao đất rộng lại làm nó thương tâm như vậy, mày có biết người làm ba thấy thế, đau lòng bao nhiêu, khổ sở bao nhiêu hay không?”

“Con biết, bác à, con biết con rất có lỗi với cô ấy, nhưng, tất cả thật sự đều là hiểu lầm, con không có vứt bỏ tình cảm của con và Vũ Khiết, con yêu cô ấy——”

Lam phụ nào có dễ nói chuyện như vậy, đưa con gái mình nâng niu ở lòng bàn tay, bị lừa tình, còn có con, không chỉ khó chịu trong lòng, về sau còn phải chịu đựng để cho người khác chỉ trích.

Nghĩ tới những sự tủi thân này, vài câu xin lỗi của Lục Tình Xuyên, làm sao đủ bù lại tất cả?

Lam phụ đánh chiêu nào cũng cực ác, tình hình đích thực của Lục Tình Xuyên đúng là lão đảo tránh đòn, chưa đến một lát sao, thắng bại đã phân Lục Tình Xuyên ngã xuống đất, trên khuôn mặt tuần tú chồng chất vết thương, anh trốn cũng không trốn, kiên trì để Lam phụ đánh cho thống khoái như vậy, nói toạc ra chính là ngu.

Lam Vũ Khiết nhìn thấy thế thì không đành lòng, “Cha.” Cô nhanh chóng giữ chặt góc áo ba ba, rơi nước mắt cầu xin.

“Được rồi, còn tiếp tục đánh, thật sự sẽ đánh chết người đó.” Lam mẫu cũng ngăn cản cơn phẫn nộ của chồng.

Hung tợn trừng mắt nhìn thằng nhãi ngốc một thân anh tuần đang nằm bẹp dưới đất, Lam phụ mở miệng, “Cho cậu ta vào nhà nói chuyện!”

Lúc này Lam Vũ Khiết mới nâng Lục Tình Xuyên dậy, chân thấp chân cao đi vào nhà.

Trong phòng khách, cô mím chặt môi, rang kèm nước mắt đang chực chảy xuống, chậm rãi giúp Lục Tình Xuyên bôi thuốc.

“Ôi...” Cồn i-ốt vừa đụng đến miệng vết thương, anh lập tức hít một hơi.

Không ngờ, không được đồng tình, lại đưa tới sát khí. “Kêu la cái gì, tôi còn chưa đánh gãy chân của cậu đâu.” Lam phụ cực kì khó chịu rít gào.

Người này dựa vào cái gì bảo con gái mình giúp hắn bôi thuốc? Đau chết hắn là xứng đáng lắm.

Lục Tình Xuyên cố nhịn đau, ngoan ngoãn không dám hé răng, chỉ là ánh mắt, không muốn xa rời nhìn Lam Vũ Khiết chăm chăm.

“Vũ Khiết, em gây.”

Tay nhỏ bé rõ ràng dừng lại, sợ sẽ bị sự ôn nhu của anh làm cho rơi nước mắt, cô không nhìn anh, thu thập hòm thuốc trước mặt, “Vết thương đã bôi thuốc xong, anh có thể đi, xin đừng tới quấy rầy tôi nữa.” Cầm cái hòm thuốc lên, cô đứng dậy định rời đi.

“Vũ Khiết, làm ơn, em bình tĩnh nghe anh nói có được không? Tất cả thật sự chỉ là hiểu lầm.” Anh gắt gao giữ chặt tay cô, sợ nếu lần này buông tay, sẽ vĩnh viễn mất đi cô.

“Ai, hỗn đản, thả tay mày ra, bằng không tao lập tức đánh gãy nó!” Lam phụ cường hãn nói.

Lam Vũ Khiết không thể nhịn được nữa, quay đầu, “Lục Tình Xuyên, rốt cuộc anh còn muốn nói gì nữa? Tôi đã buông tay chúc phúc anh và Đinh tiểu thư rồi, vì sao anh còn muốn đau khổ dây dưa?”

“Cái gì, mày thay đổi tình cảm?” Lam phụ rống to.

“Bác à, con không có!”

“Tôi rõ ràng thấy anh và Đinh tiểu thư kết giao...” Hồi tưởng lại đoạn trí nhớ khó chịu kia, cô không kèm được giọt nước mắt, cảm giận bất bình trừng mắt nhìn người gây ra mọi chuyện.

“Tất cả chân tướng, anh sẽ nói ngay đây.” Anh kéo Lam Vũ Khiết qua, muốn cô mặt đối mặt với mình, “Ngày sinh nhật bà nội, ba anh đột nhiên gọi người lấy chìa khoá xe của anh, còn sai người coi chừng hành tung của anh, anh hoàn toàn không biết ông ấy đã an bài việc hôn sự kia, cho nên anh với ba âm ỷ lớn một trận.”

“Ba anh không tin chúng ta là thật tình yêu nhau, nói muốn khảo nghiệm hai người chúng ta, ông muốn anh trong một tháng này không được ở cùng với em, ngay cả gặp mặt nói chuyện cũng không cho phép, lại ép anh phải đối xử với Đinh Tĩnh Nghi như đối xử với em, phải chiều cố cô ta, chỉ cần anh sống qua một tháng này, tình cảm của anh và em còn không thay đổi, ông ấy mới nguyện ý chấp nhận hôn sự của chúng ta.”

“Khốn kiếp, đây là cái dạng cha gì?” Lam phụ nghe xong thở hỗn hển, nếu không có vợ lời ông lại, chỉ sợ ông lại muốn phát cuồng.

Lục Tình Xuyên nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Lam Vũ Khiết, “Ba anh cho rằng chỉ cần anh ở chung với Đinh tiểu thư nhiều hơn, anh sẽ thích cô ta, ông ấy hoàn toàn không biết, một tháng này anh đều cần rằng nhẫn nại. Người anh yêu là em, người anh muốn cưới cũng là em, anh chính là muốn dùng một tháng này chứng minh ông ấy sai, chứng minh tình cảm của chúng ta là tình yêu chân thật!”

“Hai người làm sao có thể như vậy? Anh có biết một tháng này em sống như thế nào hay không?” Cô tủi thân nhìn Lục Tình Xuyên, nước mắt rơi như mưa.

“Thực xin lỗi, anh biết một tháng này khiến em rất khó chịu, nhưng, anh không thể không như thế. Xin cho anh một cơ hội để bù đắp cho em, anh sẽ dùng cả đời để bồi thường cho em.” Anh nhẹ nhàng kéo eo Lam Vũ Khiết, gắt gao ôm cô vào trong ngực.

“Đáng giận!” Lam Vũ Khiết mắng không ra lời khác, đành phải vung nắm tay mãnh liệt đánh người đàn ông xấu xa trước mắt, mượn hành động này để phát tiết tất cả sự tủi thân mà cô chịu mấy ngày qua.

“Ách, nhẹ một chút, vừa mới bị bác đánh tới nội thương, em còn nhẫn tâm đánh anh sao?” Anh dùng khổ nhục kế, muốn tranh thủ lòng đồng tình của người yêu, có thể sớm tha thứ cho tình thế bất đắc dĩ của anh.

“Đáng đời anh!”

“Được, anh đáng đời, anh đáng đời, nhưng bà xã à, cũng không thể đánh nhẹ hơn một chút sao? Thật sự rất đau a.”

“Ai là bà xã của anh?”

“Đương nhiên là em a, em gả cho anh, anh đây chỉ có thể mượn hoa kính phật tới cuối đời.”

“Lục Tình Xuyên, mượn hoa kính phật lại dùng như thế nào sao? Anh thật sự nên trở về học lại tiểu học, học ngữ văn cho giỏi.”

“Tốt, chúng ta nhanh chóng gia tăng tiến độ, sinh mấy đứa nhóc, về sau ba ba và đứa nhỏ cùng đi học tiểu học, được không?”

Lam Vũ Khiết tựa vào trong lồng ngực anh, ngửi mùi hương quen thuộc, thật lâu vẫn không hé răng.

“Vũ Khiết, rốt cuộc có được không? Sao em không trả lời anh? Còn đang tức giận sao?” Lo lắng mềm giọng. Đối với người khác, anh có thể vênh mặt hất hàm sai khiến, duy chỉ có đối với cô, anh lại muốn nâng niu ở trong lòng bàn tay.

Lam Vũ Khiết thâm than một hơi ở trong lòng.

Ai, Lục Tình Xuyên thật sự là người đàn ông siêu cấp xấu xa, mỗi lần đều khiến người ta ghét muốn chết, quả thật là thiếu la mắng, thiếu dạy dỗ.

“Nếu em nói không được thì sao?”

“Đương nhiên không được, anh cự tuyệt. Chúng ta yêu nhau như vậy, làm sao có thể không có kết tinh tình yêu! Anh muốn em sanh con cho anh, em là vợ của anh, cũng là mẹ con anh, anh yêu em, đời này tuyệt đối sẽ không thả tay em ra. Em nghe được không, anh yêu em...”

Lục Tình Xuyên giống như con nít, không ngừng mà cằn nhằn liên miên nói yêu cô, cha mẹ Lam gia ở phòng bếp nghe đến sắp điếc tai luôn rồi, huống chi là đương sự Lam Vũ Khiết đứng ở trước mặt nghe.

Cô không nói hai lời, ngẩng cằm, không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng dùng mọi mình ngăn chặn cái miệng của anh, miễn cho anh còn tiếp tục thông báo không ngừng, âm ỹ muốn chết!

Lục Tình Xuyên không cần nụ hôn môi lấy lệ như chuồn chuồn lướt nước này, anh muốn một nụ hôn thật sâu cơ!

Nâng đầu cô lên, lưỡi anh thăm dò, lướt qua làn môi mỹ lệ, nóng bỏng mút hôn cánh môi no đủ, hôn đến cả người cô xụi lơ.

Anh luyến tiếc rời đi đôi môi đỏ mọng đã lâu không gặp này, trong mắt đã tràn ngập dục vọng đậm đặc.

“Em mang thai.” Lòng biết rõ mưu đồ dưới ánh mắt nóng bỏng của anh, Lam Vũ Khiết giành thế chủ động, cực kỳ nhanh tuyên bố.

“Ừa, em mang thai...” Bỗng nhiên cả kinh, “Gì? Em mang thai?” Giọng ước chừng lớn hơn gấp bội.

Lam Vũ Khiết gật gật đầu.

“Từ khi nào thì phát hiện? Vì sao hiện tại mới nói cho anh biết?”

Cô bĩu môi, “Ngày tiệc sinh nhật của bà nội anh, em đi kiểm tra, vốn là muốn cho anh một kinh hỉ, không nghĩ tới anh lại tặng cho em một cái kinh hỉ lớn trước.” Ngữ khí chua lè chua lét.

“Đáng giận, đều là do cha anh! Đáng chết, anh lại bỏ lỡ cơ hội gặp mặt baby lần đầu tiên, anh không cùng em đi kiểm tra, anh thật là một ba ba không có trách nhiệm. Đáng giận, đều là cha hại anh!” Lục Tình Xuyên ào ào nói, giống con ruồi không đầu mánh liệt bay vòng vòng.

Lam Vũ Khiết duỗi ngón tay ra, nhấn nhẹ lên bờ vai của anh, “Này, anh yên tĩnh một chút được không? Anh mà còn cằn nhằn, đầu em sẽ choáng đó.”

Vừa mới nói xong, cả người cô liền lão đảo.

Lục Tình Xuyên vội vàng ôm lấy cô, hoảng sợ vạn phần, “Làm sao vậy? Em làm sao vậy? Vũ Khiết, em không nên làm anh sợ, có phải em mệt hay không, có phải không thoải mái hay không? Anh lập tức dẫn em đi bệnh viện, chúng ta nằm viện an thai!”

“Làm ơn, anh chỉ cần im lặng một chút, em liền không sao.”

Anh lập tức không lên tiếng nữa, chỉ có thể dùng đôi mắt sầm hối nhìn cô.

“Không có chuyện gì, đây là hiện tượng bình thường, bác sĩ nói nghỉ ngơi nhiều, bồi bổ dinh dưỡng là được rồi.”

“Thật vậy chăng?”

“Thật sự.”

Lục Tình Xuyên gắt gao ôm lấy cô, đem mặt vùi vào cằm cổ thơm của cô, khàn khàn nức nở nói: “Anh sẽ cẩn thận chiều cố em, anh muốn dùng cả đời để đền bù cho em.”

Lam Vũ Khiết đỏ mắt. Không nghĩ tới con cua luôn hoành hành ngang ngược, lại cũng có một ngày dịu dàng ôn nhu như vậy.

Hi vọng sau cơn mưa trời lại sáng, bọn họ có thể tay trong tay, đến khi bạc đầu giai lão.

~~[1] Rượu Whisky: Uýt ki (tiếng Anh, tiếng Pháp: Whisky, tại Ireland và phần lớn nước Mỹ là Whiskey) là một loại đồ uống có chứa cồn được sản xuất từ ngũ cốc bằng cách lên men và chưng cất.

Whisky được bán trên thị trường dưới nhiều tên khác nhau, trong đó một phần là tên loại ngũ cốc được dùng để sản xuất Whisky:

* Malt là loại Whisky được làm từ mạch nha.

* Grain là tên loại Whisky được sản xuất từ lúa mạch mà thông thường là sử dụng thiết bị chưng cất cột được gọi là “kiểu Coffey”.

* Rye là tên gọi loại Whisky chủ yếu được sản xuất từ lúa mạch đen, ít nhất là 51%.

* Bourbon là tên gọi loại Whisky chủ yếu được sản xuất từ bắp (ít nhất là 51%) và được chưng cất với tối đa là 81 phần trăm thể tích rượu, đổ vào thùng chứa với tối đa là 63 phần trăm thể tích rượu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hom-nay-em-phai-ga-cho-anh>